

หนังสือ 1 ซามูเอล

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊บติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊บติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวเลอร์, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือ 1 ซามูเอล

บทนำ: หนังสือ 1 ซามูเอลน่าจะถูกเขียนขึ้นโดยซามูเอลอย่างน้อยจนจบบทที่ 24 ซึ่งหลังจากนั้นมีการบันทึกเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเขา หลังจากนั้นมันอาจถูกเขียนโดยกาดหรือนาธัน ดังที่ถูกระบุเป็นนัยไว้ใน 1 พงศาวดาร 29:29

หลักๆแล้วหนังสือเล่มนี้นำเสนอประวัติส่วนตัวของซามูเอล ผู้วินิจฉัยคนสุดท้าย มันนำเสนอการเชื่อมต่อจากสมัยของพวกผู้วินิจฉัยไปยังสมัยงานเขียนของพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งซามูเอลเป็นศาสดาพยากรณ์คนแรก ตำแหน่งปุโรหิตถูกพบว่าไม่ได้รับการนับถือในตัวเอลิอย่างใดก็ตาม ตำแหน่งฝ่ายวิญญาณของศาสดาพยากรณ์ก็ถูกเน้นความสำคัญพร้อมกับการขึ้นมา มีบทบาทสำคัญของซามูเอล นอกจากนี้ ในหน้าที่รับผิดชอบนั้นเขายังเจิมตั้งกษัตริย์สององค์แรกของอิสราเอลให้รับตำแหน่งด้วย ดังนั้น ตำแหน่งฝ่ายวิญญาณทั้งสาม ได้แก่ ศาสดาพยากรณ์ ปุโรหิต และกษัตริย์จึงถูกกล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ ระบอบกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงถูกเริ่มต้นขึ้นในหนังสือ 1 ซามูเอลในตัวซาอูล ตั้งแต่บทที่ 16 เป็นต้นไป จุดสนใจเปลี่ยนไปที่ดาวิดและจะตามรอยชีวิตและการรับใช้ของเขาต่อไปในหนังสือ 2 ซามูเอล บิชอป อัสเซอร์กำหนดจุดเริ่มต้นของหนังสือเล่มนี้ไว้ที่ปี 1171 ก่อน ค.ศ. และกำหนดเวลาไว้ 115 ปีกว่าจะเขียนเสร็จในประมาณปี 1056 ก่อน ค.ศ.

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 1: ผู้เขียนท่านนี้บันทึกเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดกับมารดาของซามูเอล คือ นางฮันนาห์และการที่นางขอบุตรชายคนหนึ่งต่อพระเจ้า บทนี้ปิดท้ายด้วยกำเนิดของซามูเอลและการถวายตัวเขาไว้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่พลับพลา

1 ซมอ 1:1 หนังสือเล่มนี้เริ่มต้นโดยบันทึกลำดับพงศ์พันธุ์ของบิดาของซามูเอล มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาธาอิมโซฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีสู ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศูฟ คนเอฟราอิม บิดาของซามูเอล

เอล คือ เอลคานาห์เป็นคนมาจากหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อว่ารามธาอิม โศฟิมซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม การกล่าวถึงศูฟว่าเป็นคนเอฟราอิมก็บ่งบอกว่าเดิมที่เขาเป็นคนมาจากเมืองเบรเลเฮม เราอาจสันนิษฐานได้ว่าครอบครัวของซามูเอลจึงเป็นคนตระกูลยูดาห์แม้ว่าอาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาเป็นคนเลวีที่อาศัยอยู่ที่นั่นก็ตาม (สมมติฐานอันหลังนี้ก็ถือว่าเอลีเต็มใจยอมรับซามูเอลให้ทำหน้าที่ปรณินบัติที่พลับพลา)

1 ซมอ 1:2 ผู้เขียนท่านนี้หมายเหตุต่อไปอีกว่าเอลคานาห์มีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินนาห์ เปนินนาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มีบุตร แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่เคยส่งเสริมการมีภรรยาหลายคนก็ตาม แต่มันก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปอย่างหนึ่งโดยเฉพาะในอิสราเอลสมัยพระคัมภีร์เดิม ชื่อเปนินนาห์ มีความหมายว่า ‘เครื่องประดับ’ ชื่อฮันนาห์ มีความหมายว่า ‘พระคุณ’ หรือ ‘เปี่ยมด้วยพระคุณ’ คราวนี้จุดสนใจจะเปลี่ยนไปที่นางฮันนาห์และความปรารถนาที่จะมีบุตรของนาง

1 ซมอ 1:3 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตในอิสราเอลแห่งยุคสมัยนั้นถูกหมายเหตุไว้ ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองชิโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีและฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์

ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า **ทุกปี (โยวัม)** ปกติแล้วมันมักถูกแปลเป็น ‘วัน’ แม้ว่าบางครั้งมันก็ถูกแปลเป็น ‘ปี’ ก็ตาม อันที่จริงแล้ว คำนี้ถูกทวนซ้ำสองครั้งในที่นี้ (โยวัม โยวัม) เมื่อถูกนำเสนอเช่นนั้นความหมายจึงน่าจะเป็น ‘เป็นช่วงๆ’ หรือ ‘เป็นประจำ’ ในบริบทนี้มันน่าจะมีความหมายว่าเอลคานาห์ไปที่พลับพลาเพื่อนมัสการที่นั่นเป็นประจำ ชายชาวฮีบรูที่เคร่งครัดทุกคนจะต้องไปเข้าร่วมการประชุมศักดิ์สิทธิ์ที่พลับพลาอย่างน้อยสามครั้งต่อปี (เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ, เทศกาลเพ็นเทคอสต์ และเทศกาลอยู่เพิง) ความหมายที่น่าจะชัดเจนนี้ก็คือนางฮันนาห์ไปที่พลับพลาทุกปีเป็นประจำตามที่พระราชบัญญัติของโมเสสกำหนดไว้

ในช่วงสมัยของพวกผู้วินิจฉัยคนหลังๆ และจนชั่วชีวิตซาโมเอล พลัฒกัก็ตั้งอยู่ที่ซีโลห์ ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในเอฟราอิม ต่อมามันจะถูกย้ายมาที่กรุงเยรูซาเล็ม โดยดาวิด เกือบเหมือนเป็น ลางร้ายอย่างหนึ่ง ผู้เขียนท่านนี้หมายเหตุไว้ว่าขณะนั้นเอง “ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อ โฮฟนีและฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์”

1 ซมอ 1:4-6 เราได้ทราบเกี่ยวกับครอบครัวของเอลคานาห์ ในวันที่เอลคานาห์ ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนินนาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคน ของนาง 5 ท่านแบ่งให้อันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักอันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิด ครรภ์ของนางเสีย 6 ปรปักษ์ของนางก็ยั่วเย้านางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่ พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย

เมื่อเอลคานาห์เดินทางไปยังเมืองซีโลห์เพื่อถวายสัตวบูชาตามที่กำหนดไว้ เขาก็ยกส่วน หนึ่งของเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นให้แก่ภรรยาทั้งสองของเขา อย่างไรก็ตาม เขาก็ยกส่วนที่ดีที่สุด ให้แก่นางอันนาห์เพราะว่าเขารักนางและอาจเพื่อแสดงความเห็นอกเห็นใจนางด้วยเพราะว่านาง ไม่ได้ให้กำเนิดบุตรแก่สามีของนางเลย เห็นได้ชัดว่าการเป็นหมั้นของนางอันนาห์ถูกกำหนด โดยพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ทรงมีพระประสงค์หนึ่งในการทำเช่นนั้น ขณะนั้นนางอัน นนาห์ไม่เข้าใจเรื่องนี้ แต่พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งโดยแผนการนั้นเองพระองค์ จะทรงลดใจนางอันนาห์ให้ถวายบุตรชายหัวปีของตนแต่พระองค์ แน่ทีเดียว ทุกสิ่งต่างร่วมมือ กันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนเหล่านั้นที่รักพระเจ้า

เห็นได้ชัดว่ามีการชิงดีชิงเด่นระหว่างนางเปนินนาห์และนางอันนาห์ เห็นได้ชัดว่าอย่าง น้อยนี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ว่าแผนการอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าคือ การมีภรรยาคนเดียว นางเป นินนาห์ได้ชื่อว่าเป็นปรปักษ์ของนางอันนาห์ เป็นที่ชัดเจนว่านางเปนินนาห์ทำให้แน่ใจว่านาง อันนาห์จำได้ว่านางเป็นหมั้น นี่บอกเป็นนัยว่านางเปนินนาห์คอยกระแนะกระแหนจนถึงจุด หนึ่งที่นางอันนาห์ถูกยั่วเย้า “เพื่อกระทำให้นางระคายเคือง” ความหมายของประโยคหลังนี้คือ

ถึงการถูกทำให้ทุกข์ใจอย่างมาก กล่าวสั้นๆก็คือ สถานการณ์ทั้งหมดทำให้นางฮันนาห์ ‘ขัดเคืองใจ’ อยู่ตลอด

1 ซมอ 1:7-8 มันเป็นอย่างนี้มาสักพักใหญ่ๆแล้ว เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ประปักษ์ของนางก็เคยยั่วเย้านาง เพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร ทุกปีเมื่อเอลคานาห์เดินทางจาริกไปยังเมืองซีโลห์และยกส่วนที่ดีที่สุดของเครื่องสัตวบูชาให้แก่นางฮันนาห์ นางเปินินาห์ก็จะยั่วเย้านางฮันนาห์อีกจนถึงจุดที่นางจะร้องไห้และไม่ยอมรับประทานอาหาร **8** และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า "ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ" ด้วยความไม่อ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้อื่นซึ่งเป็นปกติของผู้ชาย เอลคานาห์จึงคิดไม่ออกว่ามีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับนางฮันนาห์ภรรยาของตน เขาถามนางอย่างอึดอัดใจว่าสำหรับนางแล้วเขาไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ แม้มิได้ถูกบันทึกไว้ แต่เราอาจสันนิษฐานได้ว่านางฮันนาห์คงร้องไห้หนักกว่าเดิม

1 ซมอ 1:9-10 นางฮันนาห์ทนมาพอแล้ว นางไม่มีทางเลือกอื่นอีก นางจึงเตรียมที่จะวางภาระของนางไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ในเรื่องราวต่อไปนี้เราได้เห็นภาพประกอบหนึ่งอันทรงพลังเกี่ยวกับความเชื่อที่ถูกตำแดงออกผ่านทางคำอธิษฐานที่ร้อนรน ด้วยเหตุนี้ หลังจากที่ได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำที่เมืองซีโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์ **10** นางเป็นทุกข์ร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ร้องไห้คร่ำครวญ หลังจากการเล็งฉลองของเทศกาลเลี้ยงนั้นที่เมืองซีโลห์ นางฮันนาห์ก็ลุกขึ้นด้วยความขมขื่นและอธิษฐานที่พลับพลา โดยร้องไห้อย่างคุมตัวเองไม่อยู่ ที่ฟังหนึ่งเดียวของนางคือการอธิษฐาน ในการทำเช่นนั้น นางก็มาหาพระเจ้าพร้อมกับภาระและปัญหาของนาง แม้มิได้ระบุไว้ แต่เห็นได้ชัดว่านางฮันนาห์มีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ ที่ฟังเดียวของนางคือการทรงเข้ายื่นมือเข้ามาช่วยของพระเจ้า พระเจ้าทรงประทับใจกับความเชื่อที่ร้อนรนและเกิดผลเช่นนั้น

ข้อความยังระบุอีกว่าเอลีผู้เป็นปุโรหิตนั่งอยู่ที่ข้างเสาประตูพลับพลาตอนที่นางฮันนาห์ มา แม้ข้อความระบุว่ามันเป็น “พระวิหาร” แต่คำนี้ก็ถูกใช้เชิงอุปมาเพื่อหมายถึงพลับพลา พระวิหารที่ว่านั้นยังจะไม่ถูกสร้างขึ้นจนกว่าอีก 150 ปีต่อมาโดยซาโลมอน

1 ซมอ 1:11 ข้อความตรงนี้นับที่ใจความสำคัญของคำอธิษฐานที่ออกมาจากใจที่ซอกซ้าของนาง นางก็ปฏิญาณไว้ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมีโคโคนจะไม่แตะต้องศีรษะของเขาเลย"

คำอธิษฐานที่เกิดจากความเชื่อของนางรวมถึงคำปฏิญาณหนึ่งที่ว่าหากพระเจ้าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นาง (1) นางก็จะถวายบุตรชายคนนั้นแด่พระเยโฮวาห์เพื่อให้เขาปรนนิบัติพระองค์ตลอดชีวิตของเขา (2) นางยังปฏิญาณอีกว่าเมื่อพระเจ้าประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นางแล้ว โบมีโคโคนจะไม่ถูกต้องศีรษะของเขาเลย นี่บอกเป็นนัยว่านางได้กล่าวคำปฏิญาณเรื่องการเป็นนาสิร์แทนบุตรชายที่ยังไม่ปฏิสนธิของนาง กันดารวิถี 6:5 กล่าวอย่างเจาะจงว่าคนที่มีคำปฏิญาณว่าด้วยการเป็นนาสิร์อยู่บนตัวจะต้องไม่ตัดผมของตนเลย คำปฏิญาณของคนนาสิร์ปกติแล้วเป็นระยะเวลาสั้นๆ อาจแค่สามสัปดาห์ มีเพียงแชมสันและซามูเอลเท่านั้นที่เป็นนาสิร์จนชั่วชีวิต นอกจากนี้ ตามที่พระราชบัญญัติของโมเสสได้กล่าวไว้ในกันดารวิถี 30:8 ผู้เป็นสามีจะต้องเห็นชอบกับคำปฏิญาณของภรรยาของตนคำปฏิญาณนั้นถึงจะมีผล แม้มิได้ถูกเอ่ยถึงตรงนี้ เห็นได้ชัดว่าเขาให้ความเห็นชอบแล้ว

ให้เราสังเกตองค์ประกอบบางอย่างในคำอธิษฐานที่สั้นแต่ร้อนรนของนางฮันนาห์กัน (1) นางอ้อนวอนพระเจ้าให้ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของนาง (2) นางอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงระลึกถึงนาง นี่บอกเป็นนัยว่านางมีประวัติในเรื่องการดำเนินชีวิตตามแบบพระเจ้าอย่างชอบธรรมซึ่งมันก็ทำให้นางเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า ดู 1 ยอห์น 3:22 (3)

นางยังอ่อนวอนพระเจ้ามิให้ทรงลืมนางในฐานะหญิงผู้รับใช้ของพระองค์อีกด้วย เห็นได้ชัดว่านางได้ปรนนิบัติพระเจ้าอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว กล่าวสั้นๆคือ นางอ่อนวอนพระเจ้าให้ทรงมีพระเมตตาต่อนางและสดับฟังคำอธิษฐานของนาง (4) นางยังขอ “บุตรชาย” คนหนึ่งจากพระเจ้าโดยตรงด้วยโดยสัญญาว่าจะถวายเขาไว้แก่พระเจ้าหลังจากนั้นเป็นต้นไป เห็นได้ชัดว่านี่เป็นคำอธิษฐานที่ร้อนรนและเกิดผลของหญิงผู้ชอบธรรมคนหนึ่ง ดู ยากอบ 5:16

1 ซมอ 1:12-14 ขณะเดียวกัน เอลีผู้เป็นปุโรหิตก็กำลังเฝ้าคุณางฮันนาห์อธิษฐานอยู่ อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตเห็นริมฝีปากของนาง 13 ฝ่ายฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมูบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมีนเมา 14 เอลีจึงพูดกับนางว่า "เธอจะเข้าไปนานสักเท่าใด ทิ้งเหล้าองุ่นเสียเถิด"

นางฮันนาห์กำลังอธิษฐานอยู่เงียบๆจากใจของตนแม้ว่าริมฝีปากของนางขยับก็ตาม เนื้อหาของคำอธิษฐานของนางก็เป็นเรื่องส่วนตัวและซอกซำจิดใจเสียจนนางมิได้อธิษฐานออกมาเสียงดังให้คนอื่นได้ยิน ผู้เดียวที่จะได้ยินนางก็คือพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เอลีก็คิดว่านางเมาเหล้าและตำหนินาง การไม่คำนึงถึงจิตใจของผู้อื่นของเขาคงยังทำให้นางเข้าใจยิ่งกว่าเดิม

1 ซมอ 1:15-16 จากนั้นนางฮันนาห์ก็ตอบกลับไปว่า "มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 16 ขอย้ำเถิดว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันธพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทรมานมาก"

นางฮันนาห์ทักท้วงว่านางมิได้เมาเหล้าองุ่นหรือเมรัยชนิดใดทั้งนั้น ให้เราสังเกตความไพเราะของคำพรรณนาของนางเมื่อนางกล่าวว่านางได้ระบายความในใจของนางต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำอธิษฐานของนางออกมาจากใจของนางและแสดงถึงความเชื่อ นางเพียงแควงภาระของตนไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยรู้ว่าพระองค์ทรงห่วงใยนางอย่างที่นางอธิบายแก่เอลีแล้ว นางได้อธิษฐานด้วยความทุกข์ใจ การเอ่ยถึง เบลีอัธ (อันธพาล) ก็

หมายถึงคนที่ไม่ดำเนินตามแบบพระเจ้าซึ่งเป็นคนชั่ว ไร้ค่าและเป็นคนของพญามาร ช่างเป็นการดูถูกหญิงผู้นำสงสารคนนี้ซึ่งดำเนินตามแบบพระเจ้าและเป็นทุกข์ใจ นางมายังพลับพลาเพื่อระบายความในใจของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าและนางกลับถูกกล่าวหาว่าเป็นหญิงโหด

1 ซมอ 1:17 แล้วเอลีก็ตอบว่า "จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น" อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อเอลีรู้ตัวแล้วว่าทำผิดไปเขาจึงร่วมกับนางฮันนาห์ในการทูลขอพระเจ้าให้ประทานตามคำขอของนาง อาจเป็นไปได้เช่นกันว่าพระวิญญูณของพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาว่าพระเจ้าจะประทานให้ตามคำขอของนางฮันนาห์ เขาจึงอาจพูดเป็นคำพยากรณ์ก็ได้

1 ซมอ 1:18-19 จากนั้นนางฮันนาห์ก็ขอลาเอลีไปและกล่าวว่า "ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด" แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป แม้ว่าก่อนหน้านั้นนางถูกพูดจาดูถูกอย่างหยาบคายโดยเอลี แต่นางก็ยังคงความสง่างามไว้ในการจากไป นางจึงกลับไปหาสามีของตน รับประทานอาหาร และไม่เศร้าหมองอีกต่อไป นางได้ฝากภาระของตนไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วและพระองค์ก็ได้ทรงคำจูนางแล้ว อาจเป็นไปได้เช่นกันว่าพระเจ้าได้ประทานความมั่นใจให้แก่นาง โดยอาจผ่านทางเอลีว่านางจะได้ตามคำขอนั้นจริงๆที่นางได้อธิษฐานขอไว้

หลังจากนั้น **19** เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามัท และเอลคานาห์ก็สถมอยู่กับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง เอลคานาห์และครอบครัวของเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่วันถัดมาและ “นมัสการ” คำที่แปลเช่นนั้น (ซาซาค) มีความหมายตรงตัวว่าโน้มตัวลง ในกรณีนี้คือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ซึ่งส่งราศีเชคินาห์ของพระองค์ประทับอยู่ที่พลับพลานั้น เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้เป็นคนฮีบรูที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า พวกเขาจึงกลับไปยังบ้านของตนที่รามัท (ที่เดียวกับรามาทาอิม โสเฟิม) ที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 1

แน่นอนว่านางฮันนาห์บอกสามีของตนเรื่องคำอธิษฐานและคำปฏิญาณของนางที่ให้ไว้ต่อพระเจ้าที่พลับพลา ดังนั้นพอกลับถึงบ้านแล้ว พวกเขาจึงหลับนอนกัน ผู้เขียนพระคัมภีร์ท่านนี้กล่าวว่าในการสั่งวาทอันศักดิ์สิทธิ์นี้ “พระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง” นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่านางตั้งครรภ์แล้ว

1 ซมอ 1:20 และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า "ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโฮวาห์" ดังที่นางได้ทูลขอต่อพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็ประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นางจริงๆ บริบทใหญ่ของหนังสือ 1 ซามูเอลจะแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้าทรงมีแผนการพิเศษสำหรับซามูเอล พระองค์ทรงอนุญาตให้นางฮันนาห์เผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบากเพื่อที่นางจะเต็มใจที่จะมอบถวายเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อการปรนนิบัติพระองค์

นอกจากนี้ ยังมีตัวอย่างอันงดงามของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบและความเชื่อที่สนับสนุนมันด้วย ชื่อซามูเอลมีความหมายตรงตัวว่า ‘นามของเขาคือ เอล’ ซึ่งหมายถึงพระเจ้าเอง (หนึ่งในชื่อภาษาฮีบรูอื่นๆ ที่สุดของพระเจ้าคือ เอล ซึ่งแปลว่า ‘องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์’ อย่างไรก็ตาม นางฮันนาห์บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความหมายที่กว้างกว่าของชื่อซามูเอล นั่นคือ เขาถูกขอ (และได้รับ) มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

1 ซมอ 1:21-23 เวลาถึงอีกครั้งที่เอลคานาห์จะต้องเดินทางจาริกไปยังพลับพลาข้อความจึงบันทึกไว้ว่า ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฏิญาณของท่าน 22 แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า "ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้จะหย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป"

นางฮันนาห์อยู่บ้านและไม่ไปยังพลับพลาในครั้งถัดมานั้น มันเป็นความตั้งใจของนางที่จะเก็บซามูเอลน้อยไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่เขาหย่านมแล้ว เราไม่ทราบชัดเจนเรื่องอายุที่เด็กหย่านม ผู้เชี่ยวชาญด้านชาวฮีบรูบางท่านสันนิษฐานว่าอายุที่เด็กหย่านมคือสองหรือสามขวบ ผู้

เชื่อว่าชายท่านอื่นๆก็เชื่อว่าการหย่านมมีสามระยะ ระยะแรกคือ จากนมแม่ตอนอายุประมาณ สองหรือสามขวบ ระยะที่สองคือ จากการดูแลประคบประหงมของแม่นมที่อายุเจ็ดปี ระยะ สดท้ายคือ ตอนที่เด็กโตจนเลิกอาการแบบเด็กๆแล้วที่อายุสิบสองปี แม้ว่าข้อต่อไปดูเหมือนบอก เป็นนัยว่าซามูเอลถูกพาไปหาเอลีหลังจากที่มารดาของเขาไม่ต้องคอยประคบประหงมเขาแล้ว ก็ตาม แต่บริบทถัดไปดูเหมือนเอนเอียงไปทางอายุที่มากกว่านั้นมากกว่า ดูความเห็นสำหรับข้อ 25

23 เอลคานาห์สามีบอกนางว่า "จงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด รออยู่จนให้เขาหย่านม ขอ เพียงให้พระคำรัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด" นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัว จนนางให้เขาหย่านม นีบอกเป็นนัยว่าหลังจากนางฮันนาห์หยุดให้นมซามูเอลแล้วก็คือตอนที่ จากนั้นนางก็พาเขาไปยังพลับพลาและไปหาเอลี อย่างไรก็ตาม ข้อความถัดไปจะบ่งบอกใน ทิศทางตรงกันข้ามเลย

ความเห็นของเอลคานาห์ที่ว่า "ขอเพียงให้พระคำรัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด" เป็น เรื่องที่ควรหมายเหตุไว้ ตรงนี้คำว่า *ของพระเยโฮวาห์* น่าจะแปลว่า "ของซามูเอล" มากกว่า นี้ เท่ากับว่า เอลคานาห์สั่งภรรยาของตนว่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถาปนาคำพูดของซามูเอล กล่าวอีกนัยหนึ่ง บิดาของซามูเอลเตือนให้นางฮันนาห์ระลึกว่าบุตรชายของพวกเขาควรถูก อบรมสั่งสอนจนองค์พระผู้เป็นเจ้ากลายเป็นจุดสนใจหลักแห่งการอบรมสั่งสอนเขา อีกทรรศนะ หนึ่งก็คือว่า เอลคานาห์สั่งนางฮันนาห์ว่าให้นางเห็นว่าพระวณะของพระเจ้าถูกสถาปนาในตัว ซามูเอล เขาจึงบอกเป็นนัยว่า ให้นางปฏิบัติตามคำปฏิญาณของนางที่นางได้ให้ไว้ก่อนตั้งครรรค์ ซามูเอล

1 ซมอ 1:24-25 ดังนั้นจึงถึงเวลาเมื่อซามูเอลน้อยได้เติบโตจนถึงจุดที่เขาหย่านม แม่ได้แล้ว และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้ตามตัว แป้งหนึ่ง เอฟาห์ และน้ำองุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองชิโลห์ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่ 25 แล้วเขาทั้งหลายก็ฆ่าวัวผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี

นี่คงเป็นเวลาที่อารมณ์ต่างๆ สลับสนปนเปกันสำหรับทุกคน พระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานของนางฮันนาห์แล้ว และบัดนี้ นางก็เริ่มที่จะทำตามทีนาง ได้สัญญาไว้ต่อพระเจ้า การที่นางเอาวัวผู้สามตัวมาด้วยก็อาจบอกเป็นนัยว่านางตั้งใจที่จะถวายเครื่องสัตวบูชาสามอย่าง นั่นคือ เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีบันทึกไว้ว่ามีแค่ตัวเดียวเท่านั้นที่ถูกฆ่าตาย มันจึงอาจเป็นไปได้ว่าอีกสองตัวที่เหลือเป็น ‘เบี่ยงเลียง’ สำหรับเอลีและค่าใช้จ่ายต่างๆ ของเขาในการรับชามูเอลมาอยู่ด้วย กันดารวิถี 15:9 สั่งให้ถวายประมาณหนึ่งในสามของแป้งหนึ่งเอฟาห์พร้อมกับเครื่องเผาบูชาหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การเอ่ยถึงแป้งและน้ำอุนนี่น่าจะหมายถึงอาหารของชามูเอลหรืออย่างน้อยก็เป็นของกำนัลให้เอลีสำหรับการรับเขาไปอยู่ด้วย

วลีที่ว่า “และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่” น่าสนใจจริงๆ แล้วคำเดียวกันนี้ (นาอาร์) ถูกใช้สองครั้งและถูกแปลครั้งแรกเป็น *เด็ก* และครั้งที่สองเป็น *หนุ่ม* คำนี้บ่อยครั้งมักแปลเป็น ‘ชายหนุ่ม’ จากนั้นก็ ‘คนรับใช้’, ‘เด็ก’, ‘เด็กหนุ่ม’, ‘คนหนุ่ม’, ‘เด็กผู้ชาย’ และความหมายอื่นๆ อีก ซึ่งรวมถึง ‘เด็กทารก’ ด้วย

อย่างไรก็ตาม ความหมายที่ใหญ่กว่าก็ไม่ได้หมายถึงเด็กหัดเดิน วลีนี้สามารถแปลได้ว่า “และเด็กชายคนนี้ก็ *เป็น* เด็กหนุ่มคนหนึ่ง” การเลือกใช้คำตรงนี้รวมถึงบริบทที่ตามมาดูเหมือนจะบ่งบอกว่าชามูเอลไม่ใช่เด็กหัดเดินอายุสองหรือสามขวบแล้วตอนที่เขาถูกพาไปหาเอลี แต่เขาอาจอยู่ในระยะที่สองหรือสามของการหย่านมแล้วดังที่มีบรรยายไว้ในหมายเหตุสำหรับข้อ 21-23

พอถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งที่พลับพลาแล้ว *เขาทั้งหลาย* ซึ่งบอกเป็นนัยถึงทั้งเอลคานาห์และนางฮันนาห์ก็พาชามูเอลหนุ่มไปและพาเขาไปพบเอลีอย่างเป็นทางการ นั่นคงเป็นการพบกันที่ขมขื่นปนสุขและสะเทือนอารมณ์น่าดู

1 ซมอ 1:26-28 นางฮันนาห์จึงเตือนความจำเอลีเรื่องการพบกันของเขาทั้งสองเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น นางก็กล่าวว่า "โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉัน

เป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 27 ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้ และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน 28 เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ด้วย トラบิตที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์" และเขาก็มีมัสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

นางฮันนาห์จึงมอบซามูเอลหนุ่มไว้แก่เอลีในฐานะเป็นเด็กคนที่นางได้อธิษฐานทูลขอไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า คำที่แปลว่า **ให้ยืม (ชาฮัด)** ซึ่งถูกพบตรงนี้สามารถมีความหมายได้ด้วยว่า ‘ถูกยกให้’ ไม่ว่าจะกรณีใด นางฮันนาห์ก็มอบถวายบุตรชายของนางแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อการปรนนิบัติพระองค์ นี่เป็นแบบอย่างแท้จริงของแนวคิดเรื่องการมอบถวาย ซามูเอลถูกยกให้แก่การปรนนิบัติพระเจ้าโดยบิดามารดาของเขา นี่บอกเป็นนัยชัดเจนว่าพวกเขาได้อบรมสั่งสอนเขาเพื่อการนั้น คำว่าเขาในวลีสุดท้ายไม่ชัดเจนว่าหมายถึงใคร แม้ว่าเอลคานาห์น่าจะอยู่ที่นั่นด้วย แต่เขาก็ไม่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ มันอาจหมายถึงเอลีก็ได้ อย่างไรก็ตาม ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือเขาคนนี้หมายถึงซามูเอล ในการถูกพาตัวมายังพลับพลาในฐานะเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เขาจึงเต็มใจยอมรับจุดประสงค์นั้นและโน้มตัวลงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า หากเราสันนิษฐานว่าเป็นเช่นนั้น มันก็บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงการอบรมสั่งสอนตามแบบของพระเจ้าที่เอลคานาห์และนางฮันนาห์ได้ปลูกฝังในตัวซามูเอลหนุ่ม

มารดาของเขาคงสับสนปนเปด้วยอารมณ์ต่าง ๆ นานา นางพอใจยิ่งนักในตัวบุตรชายหัวปีของนางและความเต็มใจของเขาที่จะปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเห็นได้ชัดในการที่เขาโน้มตัวลงนมัสการต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า กระนั้นในขณะที่เดียวกัน นางก็คงเศร้าใจยิ่งนักที่ต้องจากบุตรหัวปีของตนไป แม้ว่าเขาเข้าสู่การรับใช้โดยที่อายุน้อย แต่สำหรับมารดาของเขาแล้วมันคงเป็นช่วงเวลาหนึ่งที่สะเทือนอารมณ์อย่างมาก

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 2: บทที่สองของหนังสือ 1 ซามูเอลบันทึกเกี่ยวกับคำอธิษฐานอันไพเราะที่เป็นคำพยากรณ์และคำสรรเสริญ จากนั้นจุดสนใจเปลี่ยนไปที่ครอบครัวของเอลี ช่วงเริ่มต้นของซามูเอลที่พลับพลาและคำเตือนของพระเจ้าที่มีต่อเอลี

1 ซมอ 2:1-2 หลังจากที่พระเจ้าทรงกรุณาตอบคำอธิษฐานที่ออกมาจากใจของนางในบทที่ 1 ไปแล้วและหลังจากนางได้ส่งตัวซามูเอลให้เอลีแล้ว นางฮันนาห์ก็ระบายความในใจของนางต่อพระเจ้าอีกครั้ง นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูกเชิดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าสู่ศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าปรารถนาในความรอดของพระองค์ 2 ไม่มีผู้ใดบริสุทธิดังพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย

ขณะที่คำอธิษฐานของนางในบทที่ 1 ไม่ได้ออกมาเป็นเสียงพูด แต่ตรงนี้เห็นได้ชัดว่ามันออกมาเป็นเสียงพูดแล้ว ขณะที่ก่อนหน้านี้นางได้อธิษฐานด้วยความขมขื่นแห่งจิตวิญญาณ บัดนี้นางปรารถนาในองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ข้อสุดท้ายของบทที่ 1 เอ่ยว่านางนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่อาจเป็นใจความสำคัญของการนมัสการนั้น นางชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า วลีที่กล่าวว่าเขาศัตรูของนางถูกเชิดชูขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าน่าจะหมายความว่าพลังของนางเชิดชูขององค์พระผู้เป็นเจ้า

คำที่แปลว่า เขา (เกรน) แม้ว่าตามตัวอักษรแล้วหมายถึงเขาสัตว์อันหนึ่งเช่นของวัว กระทั่งเป็นต้น แต่มันก็มีความหมายเชิงอุปมาว่า ‘พลังกำลัง’ เช่นกัน ข้อที่กล่าวถึงปากของนางว่า “อ้ากว้างเข้าสู่ศัตรูของข้าพเจ้า” น่าจะหมายถึงนางเปนนินาห์ ปากของนางฮันนาห์คราวนี้สามารถประกาศเสียงดังถึงความชื่นชมยินดีของนางต่อพระพักตร์พระเจ้าได้แล้วเพราะการที่พระองค์ทรงช่วยนางให้พ้นจากภาระของนาง นางสรรเสริญพระเจ้าต่อไปโดยกล่าวถึงความบริสุทธึแบบไม่มีผู้ใดเหมือนของพระองค์และความเป็นเอกลักษณ์ของความมั่นคงและพลังกำลังของพระองค์

1 ซมอ 2:3 นางฮันนาห์ยินดีปรีดาต่อไป โดยอาจค่านางเปนินนาห์คู่แข่งของนาง อย่าพูดโอหังอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจงหองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ ในการดำเนินชีวิตปรับของนาง นางก็ยกย่องเชิดชูองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไปอีกโดยกล่าวว่าในแง่หนึ่งพระองค์ก็ทรงทราบทุกสิ่งและขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงเป็นผู้พิพากษาที่ยุติธรรม ความเข้าใจของนางฮันนาห์เกี่ยวกับหลักศาสนศาสตร์ขั้นพื้นฐาน นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ทรงบริสุทธิ ทรงเป็นพระศิลา ทรงสรรพปัญญา และทรงยุติธรรม ก็น่าที่จริง ๆ เห็นได้ชัดว่านางได้รับการอบรมสั่งสอนเป็นอย่างดีในเรื่องอุปนิสัยของพระเจ้า มันอาจสะท้อนให้เห็นถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งอย่างน้อยบรรดาผู้ที่ดำเนินตามแบบพระเจ้านั้นก็อยู่ในอิสราเอลสมัยนั้น นี่บอกเป็นนัยว่าจากรากฐานที่มั่นคงนั้นในเรื่องศาสนศาสตร์ เราจึงได้เห็นถึงความเชื่ออันเต็มเปี่ยมและคำอธิษฐานอันร้อนรนของนางที่พบในบทที่ 1

1 ซมอ 2:4-5 นางฮันนาห์อธิษฐานด้วยความปรีดาต่อไปโดยออกความเห็นว่ คันธนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเซก็ได้อำลึงมาคาดเอว 5 บรรดาคนที่เคยกินอิมก็ต้อออกรับจ้างหากิน แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว คนที่เป็นหมันกำเนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เหี่ยวแห้งไป

แม้ว่านางฮันนาห์กล่าวถึงบรรดาผู้มีกำลังและการที่พลังของพวกเขาถูกทำให้อ่อนลง แต่นางอาจหมายถึงคู่อริของนาง คือ นางเปนินนาห์ก็ได้ ในทางตรงกันข้าม นางกล่าวอย่างชัดเจนถึงการที่พระเจ้าได้ทรงยกฐานะอันต้อยต่ำของนาง เห็นได้ชัดว่านางคาดเอวด้วยกำลังจริงๆ พระเจ้าได้ทรงทำให้นางอิมหน้าแล้ว

ที่น่าสนใจก็คือการที่นางกล่าวว่า “คนที่เป็นหมันกำเนิดบุตรเจ็ดคน” ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่านางกำลังหมายถึงตัวนางเอง ข้อ 21 ของบทนี้หมายเหตุว่าจริงๆ แล้วนางมีบุตรคนอื่นๆ อีกนอกจากซามูเอลแล้ว อาจเป็นไปได้ว่านางกล่าวเป็นเชิงคำพยากรณ์ หรืออย่างน้อยก็กล่าวอย่างมีความ

หวัง ไม่ว่าในกรณีใด นางก็ทราบว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรนางแล้วและจะทรงอวยพรนางอีก นี่
คือว่า หลังจากนั้นเป็นต้นไป นางเปนินาห์ก็มีอิทธิพลน้อยลงแล้ว

1 ซมอ 2:6-10 นางฮันนาห์ปิดท้ายคำอธิษฐานของนางโดยยกชื่อกษัตริย์ผู้เป็นเจ้า
และพระประสงค์ต่างๆของพระองค์เพิ่มเติม พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต
พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา 7 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและ
ทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น นางเปรียบเทียบสิ่งที่
ตรงข้ามกันซึ่งเป็นมาจากฤทธานุภาพสูงสุดของพระเจ้า มันเป็นอำนาจสิทธิขาดของพระองค์ที่
จะเอาชีวิตไปและประทานชีวิต แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงสามารถนำคน ไปถึงแดนคนตายได้ ด้วย
พระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถทำให้คนเป็นขึ้นจากตายได้ พระองค์ทรงสามารถ
ทำให้คนยากจนหรือทำให้คนรวยได้ พระองค์ทรงสามารถทำให้คนต่ำลงและเลื่อนยศเขาได้
ตามพระประสงค์ของพระองค์

8 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ
กระทำให้นั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก ด้วยเหตุนี้พระเจ้าทรงสามารถ
และทรงยกชูคนเหล่านั้นที่มีฐานะต่ำต้อยให้ได้ที่นั่งของกษัตริย์เลยด้วยซ้ำ ลองดูโยเซฟหรือ
โมเสสเป็นตัวอย่าง นางกล่าวทั้งในเชิงอุปไมยและตำนานโวหารเมื่อนางหมายเหตุว่า เพราะว่า
เสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือการที่
นางตระหนักว่าแผ่นดินโลกเองและการค้าจุนมันเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นภาพเล็งล่วงหน้า
หน้าถึงเพลงสดุดี 24:1 **9** พระองค์จะทรงดูแลอย่างเท่าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะ
ต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะว่ามีมนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่ ในรูปแบบที่คล้ายกับ
เพลงสดุดีบทต่อไป นางประกาศถึงการที่พระเจ้าจะทรงดูแลประชาชนของพระองค์ ขณะที่
พวกคนชั่วจะถูกพิพากษาในกาลอันเหมาะสม แน่ทีเดียว ไม่ว่าพลังกำลังของมนุษย์จะยิ่งใหญ่
ขนาดไหน มันก็ไม่มีทางมีชัยต่อพระเจ้าได้

สุดท้ายแล้ว ในสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นบทสรุปเชิงคำพยากรณ์ของคำอธิษฐานอันลึกซึ้งของนางนี้ นางก็หมายเหตุไว้ว่า **10 ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อผู้เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สุดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประทอนกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้"** ผ่านการทรงเปิดเผยของพระวิญญูณบริสุทธิ์ นางฮันนาห์กล่าวพยากรณ์ว่าพวกศัตรูของพระเจ้าจะถูกทำลายเมื่อพระองค์เสด็จมาทำการพิพากษาที่น่าสนใจก็คือการที่นางเอ่ยถึง "กษัตริย์ของพระองค์" และการยกย่อง "ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้" นี้เป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์อย่างชัดเจนในรูปคำพยากรณ์ คำที่แปลว่า **เจิมไว้** คือ *เมซียาค* ซึ่งถูกออกเสียงและแปลในที่อื่นเป็น 'พระเมสสิยาห์' ดังนั้น ผ่านทางหญิงที่ดำเนินตามแบบพระเจ้าและถ่อมใจผู้นี้ พระเจ้าจึงตรัสล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงกษัตริย์และพระเมสสิยาห์ของพระองค์ที่จะเสด็จมา

1 ซมอ 2:11 หลังจากนั้นแล้วเอลคานาห์ก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเด็กนั้นก็ **ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลิปุโรหิต** นี่เป็นอีกครั้ง (ดู 1:27) ที่คำที่แปลว่า **เด็ก** คือ *นาอาร์* และมีความหมายว่า 'ชายหนุ่ม, เด็กผู้ชาย, เด็กหนุ่ม, คนรับใช้ หรือ คนหนุ่ม' ความหมายที่สื่อเป็นนัยก็คือว่า ซามูเอลไม่ใช่เด็กหัดเดินแล้วตอนที่ถูกพามายังพลับพลา เอลคานาห์จึงพากรรยาทั้งสองของเขาและลูกๆของพวกเขากลับบ้าน ไปยังรามาห์

1 ซมอ 2:12-16 คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนไปที่สภาพฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายวิญญูณของครอบครัวของเอลิ นำเสรำที่มันเป็นหมันในเรื่องการดำเนินตามแบบของพระเจ้า **ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลิเป็นคนอันธพาล เขามิได้รู้จักพระเยโฮวาห์**

ซามูเอลเติบโตขึ้นที่พลับพลา ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเขียน เขาบรรยายถึงบุตรชายทั้งสองคนของเอลิว่าเป็นบุตรของเบลีอัล (คนอันธพาล) คำๆนี้ถูกใช้เป็นครั้งที่สองในหนังสือเล่มนี้ (ดู 1:16) นี้หมายถึงคนที่ไร้ค่า ไม่มีอะไรดีเลย ไร้ประโยชน์ เป็นคนต่ำทรามหรือชั่วช้า คำๆนี้กลายเป็นคำเรียกพญามารเอง ยิ่งไปกว่านั้น ซามูเอลตั้งข้อสังเกตที่เสียดแทงไว้ว่าชายสองคนนี้ "มิได้รู้จักพระเยโฮวาห์"

ซามูเอลบันทึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับความน้อยถอยและความโอหังที่พลับพลา 13 ธรรมเนียมของปุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างนี้ เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของปุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่ 14 เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหู หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา ปุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน

ตามที่บัญญัติของเลวีได้กำหนดไว้ (เลวีนิติ 6:16-18, 7:33-35) พวกปุโรหิตได้รับอนุญาตให้ได้รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชาบางอย่างเพื่อเป็นอาหารของตนได้ มันเป็นวิธีของพระเจ้าในการเลี้ยงดูพวกเขาขณะที่พวกเขาปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่พลับพลา อย่างไรก็ตาม ที่ถูกบอกเป็นนัยตรงนี้ก็ถือว่าพวกคนใช้ของปุโรหิตที่ประจำการอยู่จะมาฉวยไปอย่างโอหังด้วยขอเกี่ยวเนื้อสามง่ามคือ ทุกสิ่งที่พวกเขาจะฉวยได้จากเครื่องบูชาของผู้ถวาย

มีหมายเหตุไว้อย่างชัดเจนว่าพลับพลาในระยะหลังๆของสมัยผู้วินิจฉัยนี้ยังตั้งอยู่ที่เมืองซีโลห์ ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น

ในแบบเดียวกัน 15 ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไฉมัน คนใช้ของปุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า "ขอเนื้อไปให้ปุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ" 16 และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า "ขอให้เขาเผาไฉมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเถิด" เขาจะตอบว่า "ไม่ได้ เจ้าต้องให้เถียนี่ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง" อีกครั้งที่เราเห็นถึงความยโสโอหังและการทำตามอำเภอใจของพวกปุโรหิตที่อยู่ใต้การนำของเอลี แม้ว่าพวกปุโรหิตได้รับอนุญาตให้รับส่วนแบ่งจากเครื่องสัตวบูชาบางอย่างได้ แต่พวกเขากลับสั่งพวกคนใช้ของตนว่าพวกเขาอยากได้ไม่เพียงเนื้อที่ต้มแล้วเท่านั้น แต่อยากได้เนื้อดิบด้วย หากผู้ใดขัดขืนหรือขอให้พวกปุโรหิตเผาไฉมันตามที่กำหนดไว้ขณะที่ผู้ถวายยังอยู่ที่นั่นหน้าแท่นบูชา พวกคนใช้ของพวกปุโรหิตก็ข่มพวกเขาและขู่ว่าจะเอาสิ่งที่พวกเขาอยากได้ไปโดยใช้กำลัง

1 ซมอ 2:17 แม้ข้อที่แล้วกล่าวถึงพวกคนใช้ของปุโรหิต แต่เรื่องนี้ก็ยังอยู่ในบริบทของบุตรชายทั้งสองของเอลี นอกจากนี้ ซามูเอลออกความเห็นที่ ดั่งนี้แหละบาปของคน

หนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ความหมายที่สื่อออกมาก็คือว่า บุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นตัวการในเรื่องความยโสโอหังและความถือตนที่เกิดขึ้นที่พลับพลา อันที่จริงแล้วพวกเขาเป็นหัวใจในเรื่องนี้เลย นอกจากนี้ มันเลวร้ายจนถึงจุดที่คนอิสราเอลทั่วไปที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าเริ่มสะอิดสะเอียนการถวายเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว

1 ซมอ 2:18-19 คราวนี้จุดสนใจกลับมาที่ซามูเอลหนุ่มที่พลับพลา แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอวด้วยเอโฟดผ้าป่าน 19 ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี

ในฐานะเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ซามูเอลก็รับใช้อยู่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าที่พลับพลาพร้อมกับเอโฟดผ้าป่าน อีกครั้งที่คำที่แปลว่า เด็ก (นาอาร์) บอกเป็นนัยว่าเขามีอายุมากกว่าเด็กผู้ชายเล็กๆ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาสวมเอโฟดผ้าป่านซึ่งปกติแล้วสงวนไว้สำหรับพวกปุโรหิตก็สนับสนุนทรรศนะที่ว่าอย่างน้อยเอลคานาห์เป็นคนตระกูลเลวี (ดู เหตุการณ์เกี่ยวกับ 1:1 แม้ว่าขณะนั้นเขาอาศัยอยู่ที่เอฟราอิม แต่ต้นตระกูลของเขาก็อยู่ในยูดาห์ นั่นคือ เป็นคนเอฟราอิม ข้อเท็จจริงที่ว่าซามูเอลได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่ให้ทำหน้าที่ปรนนิบัติ โดยสวมแม้กระทั่งเอโฟด ก็ทำให้เกิดคำถามขึ้นมาว่าครอบครัวของเขาจริงๆแล้วไม่ใช่คนเลวีหรือ หากไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากอาโรน

ความเห็นเกี่ยวกับมารดาอันน่าตื่นตัวถูกกล่าวไว้ว่าขณะที่เขาเติบโตขึ้น มารดาของเขาก็นำเสื้อเล็กๆมาให้เขาทุกปี เกี่ยวกับคำว่า ปี และทุกปี ดูหมายเหตุสำหรับ 1:3 คำที่แปลเป็นคำทั้งสอง (โยวัม) แม้ว่าจะมีความหมายตรงตัวว่า ‘วัน’ ยังมีความหมายได้ด้วยว่า ‘เป็นช่วงๆ’ หรือ ‘เป็นประจำ’ ในการใช้ตรงนี้

เอลคานาห์และครอบครัวของเขาน่าจะมายังพลับพลาปีละสามครั้งตามที่กำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส ไม่ว่าจะกรณีใด เมื่อพวกเขามายังพลับพลาเป็นช่วงๆ นางฮันนาห์ก็จะนำเครื่องแต่งกายที่จำเป็นมาด้วย แน่แน่นอนว่านางมีอารมณ์ต่างๆที่สับสนปนเปกัน นางพอใจมาก

ที่บุตรชายหัวปีของนางจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าที่พลับพลาแม้ยังเป็นเด็ก กระนั้นความรักและสัญชาตญาณของคนเป็นแม่ก็โหยหาเขาเมื่อนางนำของใช้จำเป็นต่างๆมาให้เขา

1 ซมอ 2:20-21 ในการมาเยือนเช่นนั้นครั้งหนึ่ง แล้วเอลิเคยอวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า "ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่คุณให้ยืมไว้แด่พระเยโฮวาห์" แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน **21** และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนอันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารชามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

นี่เป็นภาพประกอบที่ชัดเจนของหลักการที่ว่าเราไม่สามารถให้พระเจ้ามากกว่าที่พระองค์ทรงให้เราได้ นางอันนาห์และเอลคานาห์ได้มอบถวายบุตรชายหัวปีของตนเหมือนเป็นเครื่องบูชาเพื่อการปรนนิบัติพระเจ้า เอลิที่แม้มีความอ่อนแอต่างๆก็ทราบเรื่องนั้นดีและอวยพรพวกเขาเพราะเรื่องนั้น เขาจึงอ้อนวอนพระเจ้าให้ประทานบุตรเพิ่มให้แก่นาง พอเวลาผ่านไปนางอันนาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชายอีกสามคนและบุตรสาวสองคน ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือความเห็นของเอลิเกี่ยวกับการให้ยืมซึ่งนางอันนาห์ได้ให้ไว้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในตัวชามูเอล อันที่จริงนางได้ยกเขาให้พระเจ้าแล้ว ชามูเอลจึงเติบโตขึ้นต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าที่เมืองซีโลห์

1 ซมอ 2:22-25 ขณะเดียวกัน ฝ่ายเอลิชรามากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสิ้นที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่าเขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย **23** และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า "ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ **24** ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด **25** ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า" แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย

บุตรชายทั้งสองของเอลี นั่นคือ โสเฟนีและฟีเนหัส ไม่เพียงเยอหยิ่งและน้อยถ่อเท่านั้นในการหาประโยชน์จากระบบพลับพลา แต่พวกเขายังทำผิดศีลธรรมอย่างหน้าไม่อายด้วย เห็นได้ชัดว่า พวกเขามีคู่ขาที่เต็มใจนั่นคือพวกผู้หญิงที่ทำการล่วงประเวณีและเล่นชู้กับเขาทั้งสอง กระนั้นความชั่วของพวกเขาก็ใหญ่ยิ่งนัก อาจเป็นไปได้ว่าแทนที่จะทำการล่วงประเวณีอย่างโจ่งแจ้ง พวกเขากลับล่อลวงบรรดาผู้หญิงใจง่ายที่ประตูพลับพลา จากนั้นก็ทำการล่วงประเวณีกับพวกนางในที่ส่วนตัวที่อื่น ไม่ว่าจะกรณีใด ความบาปของพวกเขาก็ถูกกระทำอย่างหน้าไม่อาย

ปฏิกิริยาของเอลีก็บ่งบอกถึงสิ่งที่เห็น ได้ชัดว่าเป็นการเล็งดูบุตรทั้งสองของเขาอย่างตามใจ เขาเพียงดูบุตรทั้งสองสำหรับความชั่วช้าของพวกเขาและปล่อยให้พวกเขาทำแบบเดิมต่อไป แน่ทีเดียว พวกเขาทำให้ประชาชนขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำการละเมิดจริงๆ เขาล้มเหลวในการใช้มาตรการขั้นเด็ดขาด เช่น ใช้กำลังห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าไปใกล้พลับพลาหรือสั่งให้มีการลงโทษสำหรับการเล่นชู้และการล่วงประเวณีอย่างหน้าด้านตามที่พบในพระราชบัญญัติของโมเสส (ประหารชีวิต) แทนที่จะทำแบบนั้น เขากลับแค่สั่งสอนพวกเขาว่าใครจะวิงวอนเพื่อพวกเขาเมื่อพวกเขาทำบาปต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุนี้ “เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่” แน่ทีเดียว พระเจ้าทรงเตรียมพร้อมแล้วที่จะประหารพวกเขาด้วยพระองค์เอง นั่นจะเกิดขึ้นในไม่ช้าดังที่หมายเหตุไว้ใน 4:11

1 ซมอ 2:26 ตรงข้ามกับความชั่วช้าที่เพิ่งถูกบรรยายไว้ ฝ่ายกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย ดูความเห็นคล้ายๆกัน ในลูกา 2:52 นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงอุปนิสัยที่ชอบธรรมของซามูเอล อีกครั้งที่นี่บอกเป็นนัยว่าเขาได้รับการอบรมสั่งสอนจากมารดานานพอที่เขาจะสามารถต้านทานอิทธิพลต่างๆอันชั่วร้ายที่พลับพลาได้

1 ซมอ 2:27-29 ขณะเดียวกัน ครั้งนั้นมีบุรุษของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศาวานของฟาโรห์ 28 และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้

เป็นปुरुหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฟดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นแก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า 29 เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขาถวายตามบัญชาของเราในที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา'

เราไม่ทราบว่าคุณรุษของพระเจ้าผู้นี้เป็นใคร ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม เขาก็เล่าทวนอย่างย่อๆเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่สมัยโมเสสเป็นต้นมา โดยชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้ประทานสิทธิพิเศษในตำแหน่งปุโรหิตให้แก่อาโรนและลูกหลานของเขา ผู้พยากรณ์ท่านนี้ ซึ่งอาจเป็นปุโรหิตคนหนึ่งเองด้วย จึงว่ากล่าวเอลีสำหรับความน้อฉลที่เขายอมให้เกิดขึ้นที่พลับพลา นี้คือว่าเอลีไม่เพียงทราบถึงการปฏิบัติอันน้อฉลซึ่งเกิดขึ้นที่นั่นเท่านั้น แต่เขายังหาประโยชน์จากมันเองด้วย (ดู หมายเหตุสำหรับ 2:13-17) นอกจากนี้ 3:13 ก็กล่าวโทษเอลีที่ไม่ห้ามปรามความชั่วช้าของบุตรทั้งสองของเขา

1 ซมอ 2:30 พระเจ้าโดยทางบุรุษของพระเจ้าคนนี้จะบอกเอลีล่วงหน้าว่า พระองค์ได้ทรงสัญญาแก้อาโรนไว้ว่าบุตรชายทั้งหลายของเขาจะปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ในฐานะปุโรหิตตลอดไปเป็นนิตย์ อย่างไรก็ตาม สำหรับเอลี มันจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า 'เราพูดจริงๆว่าวงศ์วานของเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าจะเข้าออกต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์' แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า 'ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เอลีได้ทำให้พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออาโรนเป็นโมฆะไปจนพระเจ้าจะไม่ทรงให้พระสัญญานั้นเป็นจริงสำหรับเขาอีกต่อไป เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะทำให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น หลักการหนึ่งที่ลึกซึ้งซึ่งขยายต่อมาจนทุกวันนี้ยังมีอยู่เหมือนเดิม นั่นคือ คนเหล่านั้นที่ให้เกียรติองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะได้รับเกียรติ คนเหล่านั้นที่เคารพนับถือพระองค์และกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์เพียงเล็กน้อยก็จะได้รับการนับถือเพียงเล็กน้อยจากพระองค์ อันที่จริงแล้วคำที่แปลว่า ดูหมิ่น (คาลล์) มักถูกแปลเป็น 'แข่งสาป' พระเจ้าทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติพระองค์และอย่างน้อยก็ระงับพระพรของ

พระองค์ไว้จากคนเหล่านั้นที่เพิกเฉยพระองค์ เห็นได้ชัดว่าเอลีได้คูหมั่นพระเจ้าในการยอม
ให้การถือฤทธานต์เกิดขึ้นขณะที่เขาทำหน้าที่มหาปุโรหิตอยู่

1 ซมอ 2:31-34 ดังนั้น บุรุษของพระเจ้าผู้นี้จึงให้คำเตือนที่น่ากลัวไว้ ดูเถิด วาระ
นั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศํวานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะ
ไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศํวานของเจ้า 32 แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความ
มั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศํวานของเจ้าเป็น
นิตย 33 คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรานั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตา
ของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศํวานของเจ้าจะตายในวัย
อันเบ่งบานของเขา

วันเหล่านั้นกำลังจะมาในไม่ช้าที่บุตรทั้งสองของเอลีจะถูกทำลาย วลีที่กล่าวว่าแขนของ
เขาจะถูกตัดออกรวมถึงแขนของวงศํวานบิดาของเขาด้วยก็เป็นอุปไมยที่หมายความว่าบุตรชาย
ทั้งสองของเขาจะถูกฆ่าตายเสีย เมื่อเอลีตายในวันเดียวกันกับที่บุตรทั้งสองของเขาตาย ก็ไม่มีคน
ชราเหลืออยู่เลยในลำดับพงศ์ต่อมาของเขา ก่อนเขาสิ้นชีวิต เอลีก็ได้ทราบว่ศัตรูคนหนึ่งเ็นพวก
คนฟิลิสเตียได้เอาหีบแห่งพันธสัญญาไปเสียแล้ว คนเหล่านั้นที่จะสืบเชื้อสายต่อจากเขา (ลูก
หลานของเขา) สูดทัยแล้วจะไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นมหาปุโรหิตอีกต่อไป นอกจากนี้ บุตรชาย
ทั้งสองของเขา ผู้เป็น “ผลอันเพิ่มพูนในวงศํวานของเจ้า” จะตายขณะยังหนุ่ม มันเกิดกับพวกเขา
ตามนั้นจริงๆ ดู 4:11

ยิ่งกว่านั้น บุรุษของพระเจ้าผู้นี้แจ้งให้เอลีทราบอีกว่ 34 และสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญแก่
เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว
บุตรชายทั้งสองของเขาจะตายในวันเดียวกัน มันเกิดขึ้นตามนั้นจริงๆ ดู 4:11

1 ซมอ 2:35-36 บุรุษของพระเจ้าผู้นี้ซึ่งพูดแทนพระเจ้าแจ้งให้เอลีทราบว่ และเรา
จะให้ปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา และเราจะ
สร้างวงศํวานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย คำพยากรณ์นี้ถูก

ทำให้สำเร็จจริงใน 1 พงศกัมัตริย์ 2:27-35 ที่ซาโลมอนถอดอาบิยาซาร์ ลูกหลานของเอลีออกจากตำแหน่งปุโรหิตและแต่งตั้งซาโดคให้รับตำแหน่งของเขาแทน

36 และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศ์วานของเจ้าจะมาราบไว้เขาขอเงินเหรียญหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า "ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักทีหนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง" "" ในวันนั้นลูกหลานของเอลีจะอ่อนวอนขอหน้าที่ปรนนิบัติเล็กๆน้อยๆในตำแหน่งปุโรหิต พวกเขาจะไม่มีสิทธิพิเศษของการเป็นมหาปุโรหิตอีกต่อไป

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 3: การพุ่งเป้าครั้งสุดท้ายไปที่ซามูเอลในช่วงวัยเด็กของเขาที่พลับพลาถูกนำเสนอ ที่ถูกรวมไว้ด้วยคือเรื่องราวอันโด่งดังของการที่พระเจ้าตรัสกับเขาในตอนกลางคืน

1 ซมอ 3:1 หลังจากคำเตือนที่เป็นกลางร้ายนั้น โดยบรูชของพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏชื่อที่กล่าวต่อเอลีในบทที่แล้ว จุดสนใจก็วกกลับมาที่ซามูเอลขณะที่เขาเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่พักหลับ ฝ่ายกุมารซามูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี แม้จะมีความเสื่อมทรามเกิดขึ้นดกดินที่พลับพลา ซามูเอลหนุ่มก็ยังปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าภายใต้การสั่งสอนของเอลี อย่างไรก็ตาม มีความเห็นที่เป็นกลางถูกกล่าวไว้ในสมัยนั้นพระคำรัสของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบ่อยนัก คำที่แปลว่า มีมาแต่น้อย (*ยาคาร์*) มีความหมายว่ามีค่าเพราะความหายากของมัน ความหมายน่าจะใช้ที่ว่าถ้อยคำใดก็ตามจากองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นหายากในสมัยนั้น พระองค์มิได้ตรัสจากพลับพลาเหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำในสมัยของโมเสส เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ามิได้ทรงตอบผ่านทางอูริมและธัมมิมเช่นกัน ไม่มีนิมิตอย่างเปิดเผยจากพระเจ้าในสมัยนั้น การสิ้นสุดลงของสมัยผู้วินิจฉัยในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลก็มีดมนจริง ๆ

1 ซมอ 3:2-6 ในฉากหลังนี้เองคือ บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการที่พระเจ้าตรัสกับซามูเอลในเวลากลางดึก อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมีดมัว มอง

อะไรไม่เห็น 3 ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่
หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น

วลีที่กล่าวว่าตาของเอลีเริ่มมีคมัวก็น่าจะหมายถึงการมองเห็นของเขาที่ถดถอยลงในวัย
ชรา ตะเกียงของพระเจ้าน่าจะหมายถึงคันประทีปทองคำในพลับพลาซึ่งถูกจุดและเติมน้ำมันทุก
เย็นเพื่อให้ส่องสว่างตลอดคืน ตะเกียงบางอันของเจ็ดอันนั้นของคันประทีปก็ดับลงก่อนรุ่งสาง
นี่จึงหมายความว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงกลางดึก วลีที่กล่าวถึงพระวิหารก็เป็นคำเปรียบที่
หมายถึงพลับพลาอีกครั้ง นี่สื่อด้วยว่าซามูเอลนอนอยู่ในหรือที่พลับพลา เห็นได้ชัดว่าไม่ห่าง
ไกลจากเอลีนาถของเขา

ด้วยเหตุนี้ในคืนวันนั้นเอง 4 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลและซามูเอลทูลตอบว่า
"ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่" 5 เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลี
ตอบว่า "เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก" เขาก็ไปนอน 6 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีก
ว่า "ซามูเอลเอ๋ย" และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียก
ข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "ลูกเอ๋ย เรามิได้เรียกเจ้า จงนอนอีก"

วลีที่แปลว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่" จริงๆแล้วแปลมาจากคำๆเดียว (*ฮินเนห์*) และมีความหมาย
ตรงตัวว่า 'คูเถิด' หรือ 'ที่นี่' มันจึงแปลได้ด้วยว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่' ความหมายที่ใหญ่กว่าก็เป็น
สำนวนของคำตอบสมัยใหม่ที่ว่า "ครับผม" อาจเป็นได้ว่าเสียงที่ซามูเอลได้ยินนั้นจริงๆแล้วมา
จากที่บริสุทธิ์ที่สุดและพระที่นั่งกรรณา ซามูเอลผู้นำสงสารคิดว่าเอลีกำลังเรียกเขา ดังนั้น เขาจึง
สะดุ้งขึ้นเพื่อปรนนิบัตินายของตน แน่แน่นอนว่าเอลีสั่งให้เขากลับไปนอนในแต่ละครั้ง

1 ซมอ 3:7

ความเห็นที่น่าตกใจจึงถูกกล่าว ฝ่ายซามูเอลไม่เคยรู้จักพระเย

โฮวาห์ และยังไม่เคยทรงตำแดงพระคำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา นี่น่าจะหมายความว่าแม้ว่าซา
มูเอลรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน แต่เขาก็ยังไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ เรา
อาจกล่าวได้ว่าซามูเอลยังไม่ได้ 'รับความรอด' ในความหมายของพระคัมภีร์ใหม่ ดู ยอห์น 17:3
นี่สื่อว่าแม้กระทั่งในยุคสมัยของพระราชบัญญัติ คนมารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นการส่วนตัว

เหมือนกับที่เราทำกันในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ณ ช่วงวัยเด็กนี้ของซามูเอล เหตุการณ์นั้นก็ยังไม่เกิดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าก็ยังไม่ได้ทรงเปิดเผยพระวาระของพระองค์แก่ซามูเอลเหมือนอย่างที่พระองค์จะทรงเปิดเผยแก่เขาในฐานะศาสดาพยากรณ์ในเวลาต่อมา แม้ว่าซามูเอลดำเนินตามทางของพระเจ้าอยู่แล้ว เขาก็ยังต้องมารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ดี

1 ซมอ 3:8-10 ขณะเดียวกัน พระสุรเสียงของพระเจ้ายังเรียกซามูเอลในคำคืนนั้นต่อไป และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แล้วเอลีจึงยังรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น 9 เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับซามูเอลว่า "จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า 'พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่'" ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน 10 และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆ ว่า "ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย" และซามูเอลทูลตอบว่า "ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่"

เอลีเข้าใจจนได้ว่าพระเจ้ากำลังตรัสกับซามูเอลหนุ่ม เขาจึงสั่งว่าหากเสียงนั้นเรียกเขาอีก เขาก็ต้องตอบกลับไปว่า "พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่" แน่แน่นอนว่าพระเจ้าตรัสอีกครั้งและซามูเอลตอบกลับไปตามที่ถูกสั่ง น่าสนใจตรงที่ว่าในครั้งสุดท้ายนี้ มีหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าเสด็จมา "ประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า "ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย" มีหมายเหตุไว้ว่าพระองค์ประทับยืนอยู่อาจในฐานะพระคริสต์หรือพระเจ้าผู้ทรงปรากฏพระองค์ในรูปมนุษย์ นอกจากนี้ ในครั้งสุดท้ายนี้ พระองค์ทรงเรียกชื่อซามูเอลสองครั้ง

1 ซมอ 3:11-14 สำหรับซามูเอลหนุ่ม พระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยว่าจะกระทำต่อเอลี แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซ่าทั้งสองข้าง 12 ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศ์วานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด 13 ดังนั้นเราจึง

บอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศัวานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม 14 เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศัวานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศัวานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์"

แน่ทีเดียว สิ่งที่พระเจ้ากำลังจะบอกซามูเอลจะทำให้หูของเขาซ่าไป (หรือสั้นไป) เราไม่ทราบชัดเจนว่าซามูเอลทราบสิ่งที่บุรุษของพระเจ้าผู้หนึ่งได้บอกเอลีในบทที่ 2 หรือไม่ มันบอกเป็นนัยว่าเขาน่าจะทราบ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงบอกซามูเอลว่าพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะทำทุกสิ่งทีที่พระองค์ได้ตรัสต่อผู้เอลีและวงศัวานของเขา (นั่นคือ บุตรทั้งสองของเขา) เมื่อพระองค์ทรงเริ่มแล้ว พระองค์ก็จะทรงทำให้เสร็จเรื่อง เกรงว่าซามูเอลไม่ทราบเรื่องราวทั้งหมด พระเจ้าจึงทรงบอกเขาว่าพระองค์จะทรงพิพากษาวงศัวาน (เชื้อสาย) ของเอลีอย่างถาวรเพราะความบาปในวงศัวานนั้นที่เอลีก็ทราบดี

กล่าวอย่างเจาะจงก็คือว่า บุตรชายทั้งสองของเขาได้ทำตัวให้เลวทรามและเอลีไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อห้ามปรามพวกเขา คำที่แปลว่า เลวร้าย (คาลล์) ในการใช้ตรงนี้มีความหมายได้ด้วยว่า 'น่ารังเกียจ' ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับเครื่องสัตวบูชาที่พวกเขาถวายเพื่อปกปิดความบาปของพวกเขาเลย ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่าลบล้าง (คาฟาร์) มักแปลเป็น 'การลบมลทิน' ไม่มีเครื่องสัตวบูชาหรือเครื่องถวายบูชาใดที่เขาสามารถนำมาจะลบมลทินให้กับความบาปแห่งวงศัวานของเขาได้

1 ซมอ 3:15-18 ซามูเอลหนุ่มนอนตาค้างตลอดเวลาที่เหลือของคืนนั้นโดยซึมซับข้อความที่น่ากลัวที่พระเจ้าได้ทรงบอกเขาแล้ว ซามูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และซามูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี 16 เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า "ซามูเอล บุตรของข้าเอ๋ย" และซามูเอลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่" 17 และเอลีถามว่า "เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า" 18 ดัง

นั่นซาμουเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลีไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า "คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"

เห็นได้ชัดว่าหน้าที่ส่วนหนึ่งของซาμουเอลคือ การเปิดประตูพลับพลาในตอนเช้าซึ่งเขาก็กระทำ เขาระแวงว่าเอลีจะถามสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสและเขาก็กลัวที่จะเปิดเผยเรื่องนั้น เอลีก็มาตามที่คาดและกดดันซาμουเอลให้เปิดเผยสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบอกเขาเมื่อคืนก่อนหน้า ด้วยเหตุนี้ซาμουเอลจึงบอกเรื่องราวทั้งหมดแก่เขา เขาไม่ได้เก็บงำสิ่งใดไว้เลย เอลีซึ่งอาจอ้างไปได้แต่แก้แค้นและหมายเหตุมันเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาน่าจะพิมพ์ว่า "ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด" เขาจะกล่าวอะไรได้อีก พระเจ้าได้ทรงส่งคำเตือนโดยตรงมาอีกหนแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อแก้ไขความชั่วร้ายของบุตรทั้งสองของเขาซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตือนแล้วในบทที่ 2

1 ซมอ 3:19-21 ขณะเดียวกัน และซาμουเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มีให้วาจาของท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว 20 และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่दानถึงเบเออร์เซบาก็ทราบว่ ซาμουเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ เมื่อซาμουเอลเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เขาก็ไม่ปล่อยให้ถ้อยคำของพระเจ้าตกถึงดินสักคำเดียว นี่น่าจะหมายถึงอะไรบางอย่างที่มีค่าซึ่งเราจะมีหวังที่จะไม่ทำหล่น ซาμουเอลจึงเริ่มระมัดระวังมาก ๆ เรื่องพระวณะของพระเจ้า โดยไม่ปล่อยให้อะไรที่ถูกเขียนหรือถูกกล่าวตกหล่นอย่างสะเพร่าเลย (ให้เราสังเกตว่าถ้อยคำของพระเจ้าถูกเอ่ยถึงในรูปพหูพจน์ นี้ไม่เพียงสื่อถึงการคลาดใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์เท่านั้น แต่สื่อถึงการเก็บรักษาไว้ด้านถ้อยคำเช่นกัน) ความหมายนี้ก็เป็นอย่างนี้ไม่ถึงการที่เขาซึมซับทุกคำของพระเจ้าอย่างระมัดระวังไม่ว่าจะเป็นคำที่ถูกเขียนหรือถูกกล่าว เขาไม่สะเพร่ากับเรื่องนี้เลย

ทั้งชนชาติอิสราเอลเมื่อพวกเขามายังพลับพลาที่เมืองชิโลห์เพื่อนมัสการตามฤดูกาลที่กำหนดก็เริ่มรู้จักซาμουเอลหนุ่มแล้ว การเอ่ยถึง "ตั้งแต่दानถึงเบเออร์เซบา" หมายถึงปลายสุดด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล (दान) จนถึงปลายสุดด้านทิศใต้ของมัน (เบเออร์เซบา)

ชนชาติอื่นทั้งหมดออกว่าชายหนุ่มคนหนึ่งที่พลับพลาได้ถูกสถาปนาให้เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งแล้ว ความหมายก็คือว่า พวกเขาออกว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดหรือแต่งตั้งเขาให้เป็นเช่นนั้น

ดังนั้น 21 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตำแดงพระองค์แก่ชาวมูเอลที่ซีโลห์ โดยพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ความหมายนี้อาจเป็นได้ว่าอีกครั้งที่พระเจ้าทรงสถาปนาสง่าราศีเชคินาห์ของพระองค์อีกครั้งที่พลับพลา เป็นไปได้ว่าเสาเมฆตอนกลางวันและเสาไฟตอนกลางคืนกลับมาปรากฏอีกครั้ง

กล่าวให้เจาะจงยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงเริ่มเปิดเผยพระองค์เองโดยตรงแก่ชาวมูเอล ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าคนอิสราเอลทั้งหมดออกว่าการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าบนโลกนี้อยู่ที่พลับพลาอีกครั้งเพราะชาวมูเอล ฤทธิเดชและการสถิตอยู่ของพระเจ้าได้ถูกผลักไสออกไปเพราะความชั่วร้ายของบุตรทั้งสองของเอลีเหมือนกับที่คนอิสราเอล โคน อุปนิสัยที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าของชาวมูเอลได้ผันแปรเรื่องนั้นเสีย

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 4: บันทึกทางประวัติศาสตร์ของหนังสือ 1 ซามูเอลดำเนินต่อไปพร้อมกับเรื่องราวเกี่ยวกับการยึดเอาหีบแห่งพันธสัญญาไปโดยคนฟีลิสเตีย บทนี้ปิดท้ายด้วยบันทึกเกี่ยวกับการเสียชีวิตของ โฮฟนี ฟีนีหัสและเอลีรวมถึงกำเนิดของอีคาโบคด้วย

1 ซมอ 4:1-2 แม้ว่าไม่มีหมายเหตุเรื่องเวลาระบุไว้ในบทที่แล้ว เห็นได้ชัดว่าพอถึงตอนนี้ชาวมูเอลก็เป็นหนุ่มแล้วตามที่หมายเหตุไว้ในความเห็น และถ้อยคำของชาวมูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ขณะเดียวกัน ผู้เขียนก็หมายเหตุไว้ว่า ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟีลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอเบนเอเซอร์ และคนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอฟก 2 คนฟีลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ

ที่น่าสังเกตคือคำที่แปลว่า *คนฟิลิเตีย* คำว่า *ปาเลสไตน์* มาจากคำๆนี้ คนฟิลิเตียเป็น คนต่างชาติที่เห็นได้ชัดว่าน่าจะย้ายถิ่นฐานมาจากเกาะคริตและ/หรือฟินิเซียไปยังพื้นที่ชายฝั่ง ด้านตะวันตกเฉียงใต้ของแผ่นดินอิสราเอล เชื่อกันว่าชื่อ *ฟิลิเตีย* หมายความว่า ‘ผู้อพยพ’ เพราะ ว่าพวกเขาเป็นเช่นนั้นจริงๆ แม้ว่าชาวปาเลสไตน์ทั้งหมดในปัจจุบันไม่น่าจะสืบเชื้อสายมาจาก คนฟิลิเตีย แต่ในทางความหมายของคำแล้วชื่อทั้งสองนี้ก็เกี่ยวข้องกันโดยตรง

เมื่อคนฟิลิเตียพยายามที่จะขยายเขตแดนของตน คนอิสราเอลก็ยกทัพไปต่อสู้คนเหล่านั้นเพื่อยับยั้งการรุกขึ้นหน้าของพวกเขาในสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งต่อมาถูกเรียกว่าเอเบนเอเซอร์ซึ่ง ตั้งอยู่ห่างไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของไมล์ของเทล อาวีฟในปัจจุบัน เอเบนเอเซอร์ แปลว่า ‘หินแห่งความช่วยเหลือ’ ดังที่จะหมายเหตุไว้ใน 7:12 การเอ่ยถึงทั้งสองกองทัพว่า ‘ตั้ง ค่าย’ ก็หมายถึงการที่พวกเขาตั้งค่ายพักหรือตั้งแคมป์ ในการสู้รบที่เกิดขึ้นตามมา คนอิสราเอลก็ พ่ายแพ้ไป โดยมีผู้เสียชีวิตสี่พันคน

1 ซมอ 4:3-5 หลังความพ่ายแพ้ที่น่าอัปยศของพวกเขา และเมื่อกองทัพ

กลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า "ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อ หน้าคนฟิลิเตียในวันนี้ ต้องยกความดีความชอบให้พวกเขาที่พวกผู้นำของอิสราเอล นั่นคือ พวกผู้ใหญ่ของพวกเขา ก็ดูออกว่าพระเจ้าได้ทรงติสอนพวกเขา แต่การตอบสนองต่อคำถามของ พวกเขาเองก็มีแต่เผยให้เห็นถึงการขาดความเข้าใจของพวกเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณ

มีบางคนเกิดความคิดดีๆขึ้นมา ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เรา จากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา" พวกเขามีความด้านชาฝ่ายวิญญาณมากเสียจนพวกเขาคิดว่าหีบของพระเจ้าสามารถช่วยพวกเขา ให้พ้นได้แทนที่จะเป็นพระเจ้าแห่งหีบนั้น 4 เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญา แห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเรูบ มาจากซีโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น

เห็นได้ชัดว่าสง่าราศีเซคินาห์ของพระเจ้าได้เสด็จไปจากพลับพลาแล้ว เพราะว่าเหล่าปุโรหิตที่ไม่ระบุชื่อสามารถเคลื่อนย้ายหีบจากที่บริสุทธิ์ได้โดยไม่ถูกลงโทษ นั่นก็น่าจะเป็นลางบอกเหตุแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น นอกจากนี้ เรายังเห็นถึงหายนะที่กำลังจะมาด้วยในการที่บุตรชายที่ชั่วช้าของเอลี นั่นคือ โหฟนีและฟีเนหัสเดินทางร่วมกับหีบจากเมืองซีโลห์ไปยังเอเบนเอเซอร์ด้วย แม้กระนั้น 5 เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็โห่ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น ความหมายอย่างหลังนี้ก็คือว่า เสียงโห่ร้องของคนอิสราเอลก็ดังเสียงจนเสียงสะท้อนของมันดังกลับมาจากภูเขาที่อยู่ใกล้เคียง

1 ซมอ 4:6-9 และเมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินเสียงโห่ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า "เสียงโห่ร้องอีกทีก็ครึกโครมในค่ายของคนอิสราเอลนั่นหมายความว่าอะไรกัน" และเขาทราบว่หีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว 7 คนฟิลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า "พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว" และเขากล่าวว่า "วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย 8 วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธานุภาพนี้ได้ พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร 9 โอ คนฟิลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่เป็นทาสของคนอิสราเอล ดังที่เจ้าเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ"

น่าสนใจตรงที่ว่าเมื่อคนฟิลิสเตียดูออกว่าเกิดอะไรขึ้น นั่นคือ หีบแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เข้ามาในค่ายของคนอิสราเอลแล้ว พวกเขาที่ตกใจกลัว ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าได้ทรงช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้นออกจากอียิปต์ก็เป็นที่ทราบดีในหมู่ผู้อาศัยในภูมิภาคนั้น ด้วยความเขลาคนฟิลิสเตียจึงเรียกพระเยโฮวาห์พระเจ้าว่า 'บรรดาพระ' ในรูปพหูพจน์ซึ่งเผยให้เห็นถึงพระชนะที่นับถือพระหลายองค์และกราบไหว้พระต่างตัวของพวกเขา

ที่น่าสนใจอีกก็คือความเห็นของพวกเขาที่ว่าคนอิสราเอลจริงๆแล้วได้กลายเป็นคนรับใช้ของพวกเขาแล้ว อย่างน้อยก็ในพื้นที่เหล่านั้นที่มีชายแดนติดกับฟิลิสเตีย อย่างไรก็ตาม แผนการ

อันโง่เขลาของคนอิสราเอลก็ย้อนกลับมาทำร้ายพวกเขาอย่างรวดเร็ว พระเจ้ามิได้ทรงช่วยพวกเขา เพราะว่าพวกเขาวางใจในเครื่องเรือนชิ้นหนึ่งแทนที่จะวางใจในพระองค์ ประการที่สอง แม้ว่าในตอนแรกจะข่มขวัญคนฟิลิสเตียอยู่บ้าง แต่การมาถึงของหีบนั้นก็ยิ่งทำให้พวกศัตรูมุ่งมั่นที่จะสู้ให้หนักขึ้นเกรงว่าพวกเขาเองจะตกเป็นทาสรับใช้คนอิสราเอล

1 ซมอ 4:10-11 ในการสู้รบที่เกิดขึ้นตามมา คนฟิลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังเต็นท์ของตน ครั้งนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน 11 และหีบแห่งพระเจ้าก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย ความพ่ายแพ้ของคนอิสราเอลกลับกลายเป็นหายนะ ในการสังหารหมู่ที่ตามมา คนอิสราเอลสามหมื่นคนก็พินาศไป หีบของพระเจ้าถูกยึดไป และโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย แน่ทีเดียวพระเจ้าไม่ได้ทรงช่วยเหลืออิสราเอลจริงๆ อันที่จริงแล้วการพิพากษาซึ่งเป็นการตีสอนของพระองค์ที่มีต่อวงศ์วานของเอลีได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

1 ซมอ 4:12-15 เมื่อการสู้รบซาลง ผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแนวรบมาถึงซีโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา 13 เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวั่นด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งลั่นก็ร้องขึ้น 14 เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า "นั่นเสียงอะไรกันโกลาหล" แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี

เห็นได้ชัดว่าผู้สื่อสารซึ่งเป็นคนตระกูลเบนยามินที่กลับมายังเมืองซีโลห์ได้วิ่งผ่านเอลีซึ่งนั่งอยู่ที่ข้างทาง ดังที่หมายเหตุไว้ในข้อ 15 เขามองไม่เห็นอีกต่อไปแล้วและดูไม่ออกว่าเป็นผู้สื่อสารคนนั้น

15 ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น ต้องยกความดีความชอบให้เขาที่เอลีเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยของหีบนั้น เห็นได้ชัดว่าไม่มีคนมาปรึกษาเขาในการตัดสินใจที่จะเอาหีบนั้นไป เมื่อเข้ามาในเมืองแล้ว ผู้สื่อสารคนนั้นก็บอกเรื่องความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ที่คนอิสราเอลเพิ่งประสบ จากนั้นคนทั้งเมืองก็ร้องห่มร้องไห้แบบชาวตะวันออกและ

คร่ำครวญให้กับการเสียดิบแห่งพันธสัญญาไปและความพ่ายแพ้ของตน เอลีได้ยินเสียงความวุ่นวายนั้นและถามว่าเกิดอะไรขึ้น

1 ซมอ 4:16-18 เมื่อได้ยินคำถามของเขา ชายคนนั้นบอกเอลีว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากเนวรบ ข้าพเจ้าหนีมาจากเนวรบวันนี้" เอลีก็ถามว่า "ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง" **17** ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า "อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย" เอลีฟังได้ยินข่าวร้าย คนอิสราเอลประสบกับความพ่ายแพ้ครั้งมโหฬาร บุตรชายทั้งสองคนของเขาได้ถูกฆ่าตายในสนามรบ แต่ข่าวเรื่องการเสียดิบนั้นไปก็เลวร้ายเกินกว่าเอลีจะรับไหว

18 ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก เอลีเป็นผู้นำทางศาสนาคนหนึ่ง ที่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ติดสนิทกับพระเจ้า บุตรชายทั้งสองของเขาเป็นคนที่น่าสะอิดสะเอียน เห็นได้ค่อนข้างชัดเจนว่าเขาไม่มีวินัยในการใช้ชีวิตเห็นได้จากโรคอ้วนของเขา เขาตายโดยปราศจากพระพรของพระเจ้า

ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี แม้เป็นปุโรหิตคนหนึ่ง แต่เห็นได้ชัดว่าเอลีทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยคนหนึ่งในอิสราเอลด้วยเป็นเวลาสี่สิบปีก่อนหน้านั้น เขาจึงเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายของมันยกเว็นชามูเอลที่ทำหน้าที่เป็นทั้งผู้วินิจฉัยคนหนึ่งและผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ดู 1 ซามูเอล 7:6, 15, กิจการ 13:20

1 ซมอ 4:19-22 ขณะเดียวกัน ฝ่ายบุตรสะใภ้ของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อสามีและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โน้มตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง **20** เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง" แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง **21** นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโบด กล่าวว่ "สง่าราศีพราภ

ไปจากอิสราเอลแล้ว" เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อสามีและสามีของนาง 22 และนางกล่าวว่า "สง่าราศีได้พราวจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป"

ภรรยาของฟิเนหัสเมื่อได้ยินข่าวร้ายนั้น (ความพ่ายแพ้ของคนอิสราเอล การเสียดิบแห่งพันธสัญญาไป การเสียชีวิตของสามีของนาง และคราวนี้ก็พ่อตาของนางด้วย) ก็เจ็บท้องใกล้คลอดและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ชื่ออีคาโบด มีความหมายตรงตัวว่า 'ไม่มีสง่าราศี' นางจึงเอ่ยคำพูดก่อนตายที่เป็นลางไว้ "สง่าราศีพราวไปจากอิสราเอลแล้ว" เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป" นางเองก็หลงประเด็นทั้งหมดเช่นกัน

สง่าราศีแห่งอิสราเอลไม่ใช่หีบของพระเจ้า แต่เป็นพระเจ้าแห่งหีบนั้นต่างหาก พระองค์ทรงเอาสง่าราศีและพระพรของพระองค์ไปจากอิสราเอลตั้งนานแล้วแต่ไม่มีใครสังเกตเห็นเลย พวกเขาทำของบูชาทางศาสนาขึ้นมาจากรื่องเรือขึ้นหนึ่ง แม้ว่ามันมีความสำคัญมากอย่างแน่นอน แต่หีบนั้นก็ไม่ต้องไม่แทนที่สง่าราศีซึ่งสมควรเป็นของพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว นี่น่าจะเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมพระเจ้าถึงไม่ทรงยอมให้ข้าวของเครื่องใช้ทางศาสนาที่เป็นของจริงอยู่ทนนานเกรงว่าพวกมันจะกลายเป็นวัตถุที่คนเอาไปกราบไหว้บูชาหรือแย่งชิงสง่าราศีไปจากพระองค์เอง

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 5: ขณะที่เรื่องราวที่ไม่ควรเกิดของคนอิสราเอลและความเชื่อแบบผิดๆของเขาในหีบนั้นดำเนินต่อไป ข้อความอันศักดิ์สิทธิ์นี้ก็บันทึกว่าหีบนั้นกลายเป็นกำแพงสาปต่อคนฟีลิสเตียที่บัดนี้ครอบครองมันแล้ว พวกเขาแย่งชิงกว่าคนอิสราเอลเสียอีกตรงที่ทำให้มันเป็นรูปเคารพ

1 ซมอ 5:1-2 หลังจากชัยชนะของพวกเขาในการสู้รบที่เอเบนเอเซอร์ (ความพ่ายแพ้ใหญ่หลวงสำหรับคนอิสราเอล) คนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบนเอเซอร์ถึงเมืองอัสโดด 2 เมื่อคนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโณ และวางไว้ข้างพระดาโณ

เมื่อกลับมาจากการสู้รบแล้ว คนฟิลิสเตียก็นำหีบนั้นเข้ามาในเมืองอัครโคดซึ่งอยู่ตามแนวที่ราบชายฝั่งใกล้ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน พวกเขารีบเอาหีบของพระเจ้าไปไว้ในศาลเจ้าของพระคาโณซึ่งเป็นหนึ่งในพระที่พวกเขานับถือเป็นรูปเคารพ ชื่อ *คาโณ* มีความหมายตรงตัวว่า ‘ปลา’ ด้วยเหตุนี้ คาโณจึงถูกเชื่อว่าเป็นเทพแห่งความอุดมสมบูรณ์ของคนฟิลิสเตีย โดยมีใบหน้าและมือของคนและหางปลา

1 ซมอ 5:3-5 อย่างไรก็ตาม พระคาโณเจอเรื่องไม่ดีเข้าแล้ว และเมื่อประชาชนชาวอัครโคดตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระคาโณได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์

เช้าวันต่อมา บรรดาปุโรหิตของพระคาโณก็พบว่าท่าน (มัน) หมอบกราบอยู่หน้าหีบของพระเจ้า ตำแหน่งของมันแสดงถึงการบนอบเชื่อฟังและการนบถ ซึ่งเป็นการผิดที่จริงหนึ่งที่ไม่น่าจะหลับหูหลับตาพวกปุโรหิตชาวฟิลิสเตียไปได้ ดังนั้น เขาทั้งหลายจึงยกพระคาโณขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม 4 แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระคาโณก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ศีรษะของพระคาโณและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระคาโณ

ดูเถิด เช้าวันถัดมาไม่เพียงพระคาโณล้มหน้าคว่ำมาอยู่ต่อหน้าหีบของพระเจ้าอีกครั้งเท่านั้น แต่ในการล้มลงครั้งนี้มือทั้งสองข้างของท่านและศีรษะของท่านยังถูกหักออกด้วย มันไม่ใช่วันที่ดีเลยสำหรับพระคาโณ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังส่งข้อความหนึ่งไปถึงพวกคนนับถือพระต่างดาวเหล่านั้นและพวกเขาก็กำลังเริ่มที่จะเข้าใจข้อความนั้นแล้ว 5 เพราะเหตุนี้เอง ปุโรหิตของพระคาโณและผู้ที่เกี่ยวข้องกับพระคาโณ จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระคาโณที่เมืองอัครโคดจนถึงทุกวันนี้ *วันนี้* ที่ว่าน่าจะหมายถึงเวลาที่ชาวมูเอลเขียนหนังสือเล่มนี้ในอีกหลายปีต่อมา

1 ซมอ 5:6-8 สิ่งต่างๆ ไม่ดีขึ้นเลยสำหรับเมืองอัครโคดและพระคาโณ พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัครโคดอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลายเขาและทรง

เขียนเขาด้วยริตตีดวงทวารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอชโดดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น ความหมายก็คือว่าพระเจ้าทรงจัดการพวกเขาด้วยการลงไม้ลงมืออย่างหนัก คำที่แปลว่า ทำลาย (ชาแมม) มีความหมายว่า ‘ทำให้รกร้าง’ มันตรงข้ามกับการได้รับพร ข้อความในบทนี้ (6:18) จะบ่งบอกต่อไปว่าพระเจ้าได้ทรงใช้ภัยพิบัติเป็นหนุ้ให้มากขึ้นพืชผลของพวกเขา กล่าวสั้นๆก็คือ พระเจ้าทรงวางแผนแข่งสาปลงบนคนฟิลิสเตียแห่งอชโดด ทุกสิ่งที่พวกเขาทำผิดพลาดไปหมด นอกจากนี้พระเจ้าทรงเขียนตีพวกเขาด้วยริตตีดวงทวารซึ่งน่าจะหมายถึง โรคริตตีดวงทวารที่สร้างความเจ็บปวดอย่างมาก นี่บอกเป็นนัยว่าหากไม่ใช่ทุกคนก็เป็นคนส่วนใหญ่ของเมืองอชโดดได้รับความทุกข์ทรมานเช่นนั้น

7 และเมื่อชาวเมืองอชโดดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า "อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเราอย่างหนัก" 8 เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของฟิลิสเตีย และกล่าวว่า "เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี" เขาทั้งหลายตอบว่า "ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท" เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น

หลังจากเรียกประชุมพวกเจ้านายแห่งเมืองต่างๆของฟิลิสเตียเพื่อหารือปัญหานั้นแล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจที่จะเอาหีบของพระเจ้าแห่งอิสราเอลไปยังเมืองกัท ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าเมืองเอกของมัน เราคงได้แต่คาดเดาว่าเพราะเหตุใดเมืองกัทถึงถูกเลือก อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาไม่มีอิทธิพลทางการเมืองมากเท่ากับเมืองฟิลิสเตียอื่นๆ หรือในทางกลับกัน อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาคิดว่าปัญหาเหล่านั้นที่เมืองอชโดดไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับหีบนั้นและคิดว่ามันอาจเป็นสินทรัพย์อย่างหนึ่งสำหรับพวกเขาก็ได้ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาแบกหีบนั้นอ้อมไปก่อนไปถึงในเมืองกัทก็อาจบ่งบอกว่าพวกเขาพยายามที่จะ ‘ปิดเป้ามันออกไป’ หรือทำให้ความชั่วร้ายใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับหีบนั้นปลิวไปกับสายลม

1 ซมอ 5:9 อย่างไรก็ตามเมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว

พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้อย่างหนักกับเมืองนั้นกระทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรงเมียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้เกิดโรคฝีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย เมื่อถึงที่นั่นก็ไม่ได้ไปได้ดีกว่าสักเท่าไร และอันที่จริงกลับแย่กว่าด้วยซ้ำ พระเจ้าทรงเมียนศิชาวเมืองนั้นได้ตั้งแต่เด็กไปจนผู้ใหญ่ ตั้งแต่คนใช้ไปจนเจ้านายด้วย “โรคฝีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย” วลีหลังนี้เห็นได้ชัดว่าหมายถึงอวัยวะส่วนที่ใช้ในการขับถ่ายของเสียของร่างกาย

1 ซมอ 5:10-12 เมืองก็ทัดตลใจอย่างรวดเร็วที่จะกำจัดหีบนั้นและส่งมันไปยัง

เมืองเอโครนที่อยู่ใกล้เคียง เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน อย่างไรก็ตาม พอถึงตอนนี้เมืองเอโครนก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวอะไรกับมันทั้งนั้นแล้ว และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า “เราได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย” นี่เป็นเหตุให้เกิดการเรียกประชุมพวกเจ้านายของแผ่นดินฟิลิเตียอีกครั้ง

11 เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิเตีย และกล่าวว่า “จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย” เพราะว่ามีการทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้านั้นอย่างหนัก 12 คนที่ไม่ตายก็เป็นโรคฝีดวงทวารชั้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

เมื่อหีบนั้นมาถึงในเมืองเอโครน พระเจ้าก็ทรงจัดการเมืองนี้อย่างหนักเช่นกัน วลีที่กล่าวถึง “การทำลายอย่างหนัก” น่าจะหมายถึงโรคร้ายแรงถึงตายที่ระบาดไปทั่วเมืองนั้น ซึ่งอาจแพร่ไปเพราะภัยพิบัติจากพวกหนู นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่ไม่ตายเพราะโรคนั้นก็น่าจะทุกข์ทรมานเพราะโรคฝีดวงทวาร พวกเขาจึงร้องเสียงดังจนมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ความหมายของวลี

หลังนี้ไม่น่าจะหมายถึงการอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ แต่เสียงแห่งความโกลาหลของ พวกเขาตั้งจนขึ้นไปถึงเมฆเลยมากกว่า

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 6: เพราะมีภัยพิบัติที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆอันเกิดจาก หีบแห่งพันธสัญญาของคณอิสราเอลที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา คนฟีลิสเตียจึงตั้งใจว่าจะส่งมันกลับคืนไปให้คณอิสราเอล บทนี้เล่าถึงความพยายามของพวกเขาในการทำเช่นนั้นและมันได้รับการตอบรับอย่างไรในอิสราเอล

1 ซมอ 6:1-2 หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถิ่นคนฟีลิสเตียเจ็ดเดือน น่าสนใจตรงที่ว่าการทรมานคนฟีลิสเตียนั้นดำเนินต่อไปนานขนาดไหน พวกเขาจึง **2** เชิญพวกปุโรหิตและพวกโหรา ก้าวว่า "เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปอยู่ที่เดิมด้วยอะไรดี" มีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจน หีบนั้นต้องไปเสีย พวกเขาจึงได้ถามพวกโหรที่ใช้ศาสตร์เร้นลับของพวกเขาว່าคณควรทำอะไรและควรทำอย่างไรบ้าง

1 ซมอ 6:3-9 พวกปุโรหิตของพระต่างด้าวและพวกโหรแห่งฟีลิสเตียจึงคิดแผนการต่อไปนี้ขึ้นมา "ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่าถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน" **4** และเขากล่าวว่า "จัดอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์" เขาทั้งหลายตอบว่า "ลูกริตสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำห้าลูกกับหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตีย เพราะว่าโรคร้ายเดียวกันนั้นติดต่อท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย **5** เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายส่งราชาแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลายทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน

แผนการนั้นก็คือ ส่งหีบนั้นกลับคืนไปพร้อมกับเครื่องบูชาไถ่การละเมิดแบบพระต่างค้ำคือ ลูกริดสีดวงทวารทองคำชิ้นรุนแรงห้าลูกกับหนูทองคำห้าตัว เห็นได้ชัดว่าส่วนหนึ่งของพระหัตถ์อันหนักหน่วงของพระเจ้าที่เขียนตึกนฟีลิสเตียคือการรังควานของพวกหนูที่กระทำต่อพืชผลและบ้านเรือนของพวกเขา จำนวนหิวเป็นตัวแทนของห้าเมืองหลักของคนฟีลิสเตีย พวกเขาจึงยกเหตุผลว่าเมื่อทำเช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้บ้างโดยทางใดทางหนึ่งและลบมลทินให้กับความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาในการขโมยหีบของพระองค์ไป

6 ทำไมท่านจึงกระทำให้อจิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่ชาวอียิปต์และฟาโรห์ได้กระทำจิตใจของเขาให้อแข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์ผู้เขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเขาทั้งหลายก็จากไป อีกครั้งที่เห็นได้ชัดว่าคนฟีลิสเตียทราบดีว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำกิจอย่างทรงฤทธิ์อย่างไรในการช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากอียิปต์เมื่อ 350 ปีก่อนหน้านั้น ยังมีคำพยากรณ์ทรงพลังเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงช่วยประชาชนของพระองค์คือคนอิสราเอลให้รอดพ้นในอีกหลายปีต่อมาอยู่ เห็นได้ชัดด้วยว่ามันเป็นความรู้ทั่วไปที่ว่าพระเจ้าทรงเขียนตึกนอียิปต์เพราะว่าพวกเขาได้ทำใจของตนให้อแข็งกระด้างต่อพระองค์

พวกนักบวชของพระต่างค้ำเหล่านี้จึงสั่งว่า 7 ฉะนั้นบัดนี้จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่วัวคู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากรูทๆของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน 8 จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆ แล้วก็ปล่อยให้มันไป 9 และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบรเซเมซ พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่ามีพระเจ้าหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง"

แผนการของพวกเขาว่างนิตเดียว พวกเขาจะต้องเอาเกวียนใหม่มาเล่มหนึ่งซึ่งไม่เคยถูกใช้มาก่อน แม่วัวลูกอ่อนสองตัวซึ่งไม่เคยเข้าเทียมแอกเลยจะต้องถูกเอามาเทียมเกวียนเล่มนั้น ลูกๆของพวกมันก็จะต้องถูกพากลับไปบ้าน นั่นในตัวมันเองก็เกือบเป็นปาฏิหาริย์หนึ่งแล้ว แม่วัวลูกอ่อนก็จะกลับไปหาลูกๆของพวกมันทันที นอกจากนี้ สัตว์ที่แบกภาระซึ่งไม่เคยถูกเทียมเกวียนมาก่อนก็ยอมตะและสู้กับแอกและบังเหียนอย่างแน่นอนเมื่อต้องเทียมเกวียนเป็นครั้งแรก หีบนั้นจะต้องถูกวางบนเกวียนนั้นและเครื่องประดับที่เป็นทองคำเปลกๆเหล่านั้นก็จะต้องถูกวางลงในหีบเล็กๆใบหนึ่งที่อยู่ข้างๆหีบนั้น พวกเขาจึงต้องส่งเกวียนเล่มนั้นไปตามทางของมัน

1 ซมอ 6:10-12 คนฟิลิสเตียจึงทำตามคำแนะนำ คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัวคู่หนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วขังลูกๆของมันไว้ที่บ้าน 11 และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนูทองคำและรูปรีดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของเขา 12 แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบรเซเมช ไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบรเซเมช

น่าสนใจตรงที่ว่าแม้กระทั่งหลังจากที่ขังลูกวัวเหล่านั้นของแม่วัวลูกอ่อนสองตัวนั้นแล้วก็ตาม พวกมันก็ไปยังทิศทางที่ตรงกันข้ามเลย แทนที่จะต่างดึงเข้าหาตัวมันเหมือนแม่วัวที่ไม่เคยเทียมเกวียนมาก่อน พวกมันกลับลากเกวียนไปพร้อมกันอย่างสามัคคี พวกมันจึง “ไปตามทางหลวง” วลีหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘ทางหลวงหมายเลขหนึ่ง’ ซึ่งบอกเป็นนัยว่ามันเป็นถนนสายหลักของภูมิภาคนั้น พวกมันเดินพลางร้องพลางด้วยความคิดถึงลูกๆของพวกมัน แต่พวกมันก็เดินไปอยู่ดี เห็นได้ชัดว่าพระหัตถ์ของพระเจ้ากำลังนำพาแม่แต่สัตว์ใช้งานสองตัวนี้ พวกมันไม่หันไปทางขวาหรือซ้ายเลยเหมือนแม่วัวที่ไม่เคยถูกฝึกมาก่อนมักกระทำ พวกมันจึงมุ่งหน้าตรงเข้าไปในภูเขาสู่เมืองเบรเซเมชซึ่งเป็นเมืองของคนอิสราเอล คำว่า *เบรเซเมช* มีความหมายตรงตัวว่า ‘บ้านแห่งดวงอาทิตย์’ ที่ตามมาติดๆคือพวกเจ้านายของคนฟิลิสเตีย

1 ซมอ 6:13-16 ฝ่ายชาวเมืองเบรเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาธิตอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น 14 เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาว

เบชเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้เกวียนเป็นพื้น และเอาแม่วัว เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 15 และคนเลวีก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ข้างๆซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบชเซเมชก็ถวายเครื่องเผาบูชา และถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น 16 และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟีลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น

วันนั้นเองชาวเมืองเบชเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาลีของตนอยู่ พวกเขาถึงกับอัศจรรย์ใจที่ เห็นหีบแห่งพันธสัญญาบนเกวียนเทียมแม่วัวขณะที่เกวียนนั้นเคลื่อนที่อย่างช้าๆเข้ามาใน เขตแดนของพวกเขา เมื่อไปถึงในที่ดินของชายคนหนึ่งชื่อโยชูวาชาวเบชเซเมช แม่วัวทั้งสองตัว นั้นก็หยุดเดิน บรรดาคนเลวีที่อยู่ในพื้นที่ก็เอาหีบลงมาจากเกวียนนั้น ชาวเมืองนั้นจึงฟังเกวียน นั้น ผ่าไม้ของมันและเอาแม่วัวทั้งสองตัวนั้นถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

เห็นได้ชัดว่ามีหินใหญ่ก้อนหนึ่งขึ้นอยู่แถวนั้นและพวกเขาก็วางหีบแห่งพันธสัญญา พร้อมกับหีบที่ใส่เครื่องทองคำบนหินก้อนนั้น ด้วยเหตุนี้ชาวเมืองเบชเซเมชจึงถวายเครื่องสัตว บูชาอื่นๆที่มากมายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาในวันนั้น พวกเขาเจ้านายชาวฟีลิสเตียเมื่อ ได้เห็นเช่นนั้นก็กลับไปยังเมืองเอโครน

1 ซมอ 6:17-18 มีการให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดนี้ ต่อไปนี้ เป็นรูปรีดสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำซึ่งคนฟีลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่ พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอชโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอชเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูป หนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง 18 รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟีลิสเตียที่เป็น เมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อน ใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้วันนั้น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนา ของโยชูวาชาวเบชเซเมช

ห้าเมืองหลักของฟีลิสเตียจึงถูกหมายเหตุไว้ว่าเป็นเมืองอชโดด เมืองกาซา เมืองอชเค โลน เมืองกัท และเมืองเอโครน เห็นได้ชัดว่าแต่ละเมืองถวายทองคำเป็น ‘เครื่องบูชาไถ่การ

ละเมิด' แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล นี้บอกเป็นนัยด้วยว่าหมู่บ้านอื่นๆที่เล็กกว่าของฟิลิเตียก็ช่วย
บริจาคทองคำเพื่อทำเป็นเครื่องประดับเหล่านั้นด้วย หินใหญ่ที่หีบถูกวางไว้บนนั้นถูกตั้งชื่อว่า
'อาเบล'

1 ซมอ 6:19-20 อย่างไรก็ตาม ความอยากรู้อยากเห็นก็เข้าครอบงำชาวเมืองเบธเซ
เมชบางคนและบางคนก็เปิดหีบนั้นและมองข้างในอย่างโง่เขลา พระองค์จึงทรงประหารชาว
เบธเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้างในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสีย
ห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็น
อันมาก 20 แล้วชาวเบธเซเมชจึงกล่าวว่า "ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า
บริสุทธิองค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี"

แม้ว่าสง่าราศีเชคินาห์ของพระเจ้าไม่สถิตอยู่บนหีบนั้นอีกต่อไปแล้วก็ตาม แต่มันก็เป็น
สัญลักษณ์ที่บริสุทธิและศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงประหารชาวเบธเซ
เมชเสีย 50,070 คน พวกนักวิจารณ์เถียงว่าในหมู่บ้านชนบทที่ทำอะไรไถนาไม่น่าจะมีคนเยอะ
ขนาดนั้น อย่างไรก็ตาม เบาะแสก็อยู่ในการหมายเหตุตอนแรกว่าพระเจ้าทรงประหาร "ชาว
เบธเซเมช" จากนั้นก็ประชาชน คำตอบที่น่าจะใช่ก็คือว่าชาวเบธเซเมชเจ็ดสิบคนพินาสเพราะ
ความโง่เขลาของพวกเขารวมถึงคนอิสราเอลอีกห้าหมื่นคนที่อาจพากันมามุงดูสิ่งตระการตานั้น
ด้วย เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงนำความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้ากลับมาสู่ประชาชนของพระองค์
แล้ว ด้วยความหวาดกลัวพวกเขาจึงร้องออกมาว่า "ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮ
วาห์พระเจ้าบริสุทธิองค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี" นี้บอกเป็นนัยว่าพวกเขา
หวังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและหีบของพระองค์จะไปจากพวกเขาและไปยังที่อื่น

1 ซมอ 6:21 ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองคีริยาทเยอาริมกล่าวว่า
"คนฟิลิเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปด้วยกับท่านเถิด" ชื่อ คีริ
ยาทเยอาริม มีความหมายว่า 'เมืองเยอาริม' หรือ 'เมืองปา' ชาวเบธเซเมชจะยื่นคະຍອາວາງเมือง

เยออาริมที่อยู่ขึ้นไปทางที่ราบสูงให้ลงมาและเอาหีบนั้นไป ดังที่จะระบุไว้ในบทถัดไป คนเหล่านี้ก็ทำตามนั้น

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 7: ในบทถัดไปนี้การเดินทางของหีบแห่งพันธสัญญาดำเนินต่อไปพร้อมกับมารมาถึงของมันที่คิริยาทเยออาริม ที่นั่นซามูเอลเผชิญหน้ากับคนอิสราเอลว่าด้วยการนับถือรูปเคารพและการกลับใจใหม่และการฟื้นฟูในระดับหนึ่ง หลังจากนั้น คนฟีลิสเตียก็เข้ามาโจมตีคนอิสราเอลอีกครั้งซึ่งในครั้งนี้นัซามูเอลวิงวอนต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยลงเอยเป็นชัยชนะครั้งใหญ่ที่เอเบนเอเซอร์

1 ซมอ 7:1-2 บทนี้เล่าเรื่องต่อจากบทที่แล้วที่จบลงด้วยการที่หีบแห่งพันธสัญญาอยู่ที่เบธเซเมชและชาวเมืองนั้นคะยั้นคะยอชาวคิริยาทเยออาริมให้ลงมาเอามันไป คนเหล่านั้นก็กระทำตามที่ขอ ชาวคิริยาทเยออาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาปีนาคับซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทั้งหลายก็ชำระเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์

อาจเป็นไปได้ว่าชาวคิริยาทเยออาริมรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่เบธเซเมชและการสังหารคนอิสราเอลห้าหมื่นคนนั้นเพราะการลบลู่ของพวกเขา พวกเขาน่าจะมั่นใจว่าตนสามารถปฏิบัติต่อมันอย่างให้เกียรติได้ เราไม่ทราบชัดเจนว่าอาปีนาคับเป็นใคร เราอาจคาดเดาได้ว่าเขาเป็นลูกหลานของอาโรน มันสื่อไปทางทรศนะนั้นเพราะชื่อบุตรชายของเขา เอเลอาซาร์ ซึ่งเป็นชื่อแบบปุโรหิต โจเซฟอ้างว่าชายคนนี้น่าจะเป็นคนเลวมากกว่า

2 อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่คิริยาทเยออาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดางศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำครวญถึงพระเยโฮวาห์ หีบแห่งพันธสัญญาอยู่ต่อไปที่เรือนของอาปีนาคับจนกระทั่งดาวิดถูกสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์ของอิสราเอลที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว ดู 2 ซามูเอล 6:1-4 อย่างไรก็ตาม ในที่นี้ซามูเอลหมายเหตุไว้ว่าหลังจากผ่านไปยี่สิบปี “บรรดางศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำครวญถึงพระเยโฮวาห์” นี่น่าจะหมายถึงการกลับใจใหม่ เห็นได้ชัดว่าก่อน

หน้านั้นมีการนับถือรูปเคารพในแผ่นดินนั้น บางทีอาจเป็นเพราะการอธิษฐานวิงวอนเผื่อของซา
มูเอล พระเจ้าจึงทรงฟ่องใจประชาชนของพระองค์และนำพวกเขาถึงการกลับใจใหม่

1 ซมอ 7:3 ด้วยเหตุนี้แล้วซามูเอลพูดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า "ถ้าท่าน
ทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระต่างด้าวและพระอชทาโรท
เสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่
พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิเตีย" ในที่นี้คือการแสดง
เงื่อนไขที่เป็นอมตะ ซามูเอลให้คำปรึกษาคนอิสราเอลว่า ถ้าพวกเขายอมกลับมาหาองค์พระผู้
เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา แล้ว (1) พวกเขาต้องทิ้งรูปเคารพพระต่างด้าวทั้งหลายซึ่งรวม
ถึงพระอชทาโรทที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา (2) พวกเขาต้องเตรียมใจของตนให้ตรงต่อองค์พระผู้
เป็นเจ้า และ (3) พวกเขาต้องปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น

คั่งที่มีบรรยายไว้ในหนังสือผู้วินิจฉัยรวมถึงในข้อถัดไปด้วย การกราบไหว้พระบาอัลยัง
ทำกันอยู่ในอิสราเอลเหมือนเดิม พระอชทาโรทเป็นเจ้าแม่ในศาสนาของคนคานาอันและเป็นคู่
ตรงข้ามเพศหญิงของพระบาอัล การนับถือพระต่างด้าวของพวกเขาในแบบที่เลวร้ายที่สุดเห็นได้
ชัดว่าเกิดขึ้นไปทั่วแผ่นดินนั้น เห็นได้ชัดอีกว่าหัวใจของคนอิสราเอลโดยรวมนั้นอยู่ห่างไกลจาก
พระเจ้าของตนและพวกเขาไม่ปรนนิบัติพระองค์อีกต่อไปแล้วไม่ว่าในรูปแบบใดๆทั้งสิ้น ซามู
เอลจึงวิงวอนพวกเขาให้กลับใจจากความบาปของพวกเขาเสีย เมื่อพวกเขากลับใจแล้วเท่านั้น
พระเยโฮวาห์จึงจะทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของคนฟิลิเตีย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาหลังนี้กำลัง
รังควานคนอิสราเอลอีกครั้ง

1 ซมอ 7:4 ต้องยกความดีความชอบให้พวกเขาที่ คนอิสราเอลจึงทิ้งพระบา
อัลและพระอชทาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น แม้พวกเขากลับใจใหม่
ก็ตาม แต่นิสัยที่กลับกลอกของคนอิสราเอลก็ปรากฏชัดในการที่พวกเขาเปลี่ยนจากการนับถือ
พระบาอัลกลับมาปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างง่ายดายเหลือเกิน ดังที่เวลาจะบอกเอง มันก็
จะง่ายพอๆกันที่พวกเขาจะกลับไปหาพระบาอัลอีกครั้งเมื่อนั้นคุณน่าจะคิดว่า

1 ซมอ 7:5-6 ด้วยเหตุนี้ ซามูเอลจึงกล่าวว่า "จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสปาห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน" 6 เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสปาห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวว่า "เราทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระเยโฮวาห์" และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสปาห์

มิสปาห์เป็นเมืองหนึ่งในแดนเทือกเขาของอิสราเอล โดยตั้งอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลที่อยู่ทางเหนือกับเมืองที่ต่อมาได้ชื่อว่ากรุงเยรูซาเล็มที่อยู่ทางใต้ มันอยู่บนพรมแดนระหว่างยูดาห์กับเบนยามิน ที่น่าสนใจก็คือการเอ่ยถึงการที่พวกเขาเทน้ำออกต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ธรรมเนียมนี้ไม่ถูกบรรยายไว้เป็นอื่นในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ยิ่งที่ว่ามันอาจหมายถึงน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ตามที่นิยามไว้ในกัณฑ์การวิดิ 19 หากเป็นเช่นนั้นจริง การเทน้ำออกก็น่าจะบ่งบอกถึงความเต็มใจของคนอิสราเอลที่จะแยกออกจากความบาปของพวกเขา

จากนั้นข้อความก็หมายเหตุไว้ว่าในสมัยนั้นซามูเอล "วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสปาห์" แม้ว่าปกติแล้วถูกมองว่าเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง แต่การรับใช้แรกๆของซามูเอลในอิสราเอลก็คือการเป็นผู้วินิจฉัย เขาจึงเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายของอิสราเอล

1 ซมอ 7:7-8 หลังจากนั้นเมื่อคนฟิลิสเตียได้ยืนยันว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยืนยันเช่นนั้น เขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย 8 และคนอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า "อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย"

ข่าวแพร่ไปถึงคนฟิลิสเตียที่อาศัยอยู่ตามแนวชายฝั่งเกี่ยวกับการมารวมตัวกันของคนอิสราเอลที่เมืองมิสปาห์ซึ่งเป็นที่ๆซามูเอลนั่งเป็นผู้วินิจฉัยเหนือชนชาตินั้น ข้อความที่มาก่อนหน้ากล่าวชัดเจนว่าการมาประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ของคนอิสราเอลเป็นเพราะเหตุผลฝ่ายวิญญาณ นั่นคือ การกลับใจใหม่และการแสวงหาคำปรึกษาของซามูเอล อย่างไรก็ตาม คนฟิลิส

เตียก็อาจคิดว่าคนอิสราเอลมาประชุมกันด้วยเหตุผลทางการเมืองและทางทหารเพื่อล้มล้างการเผด็จการของตนเสีย พวกเขาจึงมุ่งมั่นที่จะยับยั้งความพยายามนี้เสีย

เมื่อคนอิสราเอลทราบถึงการรุกคืบเข้ามาของกองทัพคนฟีลิสเตีย พวกเขาก็หวาดกลัวตัวสั่นและขอให้ซามูเอลอธิษฐานทูลต่อพระเจ้าเพื่อพวกเขา ต้องยกความดีความชอบให้พวกเขาที่พวกเขาแสวงหาการช่วยให้พ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าผ่านทางซามูเอล นั่นในตัวมันเองก็เผยให้เห็นถึงความเชื่อในพระเยโฮวาห์แล้ว

1 ซมอ 7:9-10 ซามูเอลจึงเอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสถับท่าน ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงกระทำการฝ่ายวิญญาณสองอย่าง อย่างแรก เขาถวายลูกแกะอ่อนตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้า เครื่องเผาบูชานี้เป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครและมีกลิ่นหอมหวานซึ่งถูกใช้เพื่อนมัสการพระเจ้า นี่เท่ากับว่าซามูเอลถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการนมัสการ จากนั้นเขาก็ “ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์” เพื่อคนอิสราเอล นี่ไม่เพียงบอกเป็นนัยถึงการอธิษฐานเท่านั้น แต่บอกเป็นนัยถึงคำอธิษฐานอันร้อนรนที่ออกมาเป็นเสียงพูดด้วย เห็นได้ชัดว่านี่เป็นการอธิษฐานในที่ประชุมซึ่งเพิ่มองค์ประกอบเรื่องความเชื่อเข้าไปด้วย ซามูเอลกำลังต่อสายถึงพระเจ้าต่อหน้าประชาชน

บัดนี้เรื่องการช่วยพวกเขาให้พ้นนั้นตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว เห็นได้ชัดว่ามันเป็นการแสดงออกครั้งใหญ่ของความเชื่อในที่ประชุม พระเจ้าน่าจะทรงตอบสนองในทางที่สอดคล้อง ในกรณีนี้ มีหมายเหตุไว้ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถับฟังท่าน” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงรับรู้ถึงคำอธิษฐานของซามูเอลมากเท่ากับว่าพระองค์ทรงตอบสนองต่อคำอธิษฐานนั้น นี่เป็นความหมายหลักของคำที่แปลเช่นนั้น (อานาห์)

10 ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟีลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นสู้กับคนฟีลิสเตีย กระทบทำให้คนฟีลิสเตียล้มสนอลห่ม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล

เครื่องสัตวบูชาและคำอธิษฐานของซามูเอลไม่ได้มาเร็วเกินไป แม้ขณะที่เขากำลังถวาย ลูกแกะตัวนั้นเป็นเครื่องสัตวบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็ปรากฏตัวเป็นกองทัพที่แปรขบวนพร้อมที่จะเข้าทำการสู้รบแล้ว ในที่นี้คือภาพประกอบอันน่าอัศจรรย์ของการที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานที่นั่นเดี๋ยวนั้นเลย วิกฤตกำลังใกล้เข้ามา ไม่มีเวลาให้ล่าช้าแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พายุฝนฟ้าคะนองที่รุนแรงมากเสียดจนกองทัพคนฟิลิสเตียแตกพ่ายกระเจิดกระเจิง เห็นได้ชัดว่าเมื่อคนอิสราเอลเห็นฟ้าร้องมาก็เข้าโจมตีอย่างสุดกำลังและมีชัยชนะ

คำที่แปลว่า **กระทำให้สับสนอลหม่าน (ฮามม)** ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ทำให้พ่ายแพ้’ ที่น่าสนใจมากขึ้นไปอีกก็คือว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ น่าจะเป็นการทำให้คำอธิษฐานเชิงพยากรณ์ของนางฮันนาห์ใน 1 ซามูเอล 2:10 สำเร็จ

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เป็นภาพประกอบอันชัดเจนของฮีบรู 11:6 เห็นได้ชัดในคนอิสราเอลและซามูเอลถึงความเชื่อในพระเจ้าสำหรับการช่วยให้พ้น พระเจ้าจึงทรงพอพระทัยเพราะเรื่องนี้ อย่างชัดเจนและทรงตอบสนองตามความเชื่อนั้น หลักการนี้ยังใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้

1 ซมอ 7:11 ข้อความตรงนี้บันทึกเกี่ยวกับชัยชนะอันเด็ดขาดของประชาชนของพระเจ้า คนอิสราเอลก็ออกจากมิสปาห์ติดตามคนฟิลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนไปถึงเมืองเบธคาร์ พวกเขาไม่เพียงมีชัยในการสู้รบเท่านั้น แต่พวกเขายังไล่ตามคนฟิลิสเตียกลับเข้าไปในเขตแดนของคนเหล่านั้นอีกด้วยจนถึงสถานที่หนึ่งชื่อว่า *เบธคาร์* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘บ้านของลูกแกะ’ วลีสุดท้ายแปลได้คำว่า ‘ที่เมืองเบธคาร์’ นี่อาจเป็นที่ๆซามูเอลถวายลูกแกะตัวนั้นเป็นเครื่องสัตวบูชา อย่างไรก็ตาม บริบทดูเหมือนจะเอนเอียงไปทางสถานที่หนึ่งในฟิลิสเตีย

1 ซมอ 7:12-14 โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ซามูเอลได้กระทำให้เกิดชัยชนะยิ่งใหญ่ในอิสราเอลอย่างแท้จริง พระเจ้าไม่เพียงทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้นเท่านั้น แต่ยังทรงให้ซามูเอลยิ่งใหญ่ในขณะเดียวกัน แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์และเซน เรียกชื่อศิลานั้นว่า *เอเบนเอเซอร์* เพราะท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้" คำว่า *เอเบนเอเซอร์* มีความหมายตรงตัวว่า ‘หินแห่งความช่วยเหลือ’ แน่ทีเดียว พระเจ้า

ได้ทรงช่วยพวกเขา นี่อาจมีภาพเล็งถึงการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นศิลาแห่งความช่วยเหลือ
เหลือด้วย ดู เพลงสดุดี 18:2, 62:2, 6 ฯลฯ

ผู้เขียนท่านนี้จึงสรุปย่อถึงชัยชนะในวันนั้น 13 ดังนั้นคนฟิลิเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาใน
ดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟิลิเตียตลอดชีวิตของซามูเอล
14 หัวเมืองที่คนฟิลิเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโค
รณถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนฟิลิเตีย ครั้ง
นั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอโมไรต์ด้วย

ข้อความกล่าวชัดเจนว่าคนฟิลิเตียไม่รังควานคนอิสราเอลอีกต่อไปตลอดชั่วชีวิตของ
ซามูเอล นอกจากนี้ พื้นที่ที่พรมแดนใกล้ชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งเดิมที่อยู่ในการครอบ
ครองของคนฟิลิเตียก็กลับคืนเป็นของคนอิสราเอลตั้งแต่เมืองเอโครณไปจนถึงเมืองกัท ความ
หมายที่สื่อเป็นนัยก็คือว่าคนอิสราเอลได้กรรมสิทธิ์ในเมืองเหล่านี้ไม่ใช่ด้วยคมดาบแต่ด้วยการ
เรียกร้องซึ่งคนฟิลิเตียก็ยอมให้แต่โดยดี

นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าคนอิสราเอลกลับเป็นฝ่ายได้เปรียบแล้ว คนอิสราเอลไม่เพียง
มีชัยชนะเท่านั้น บัดนี้พวกเขายังมีแต้มต่อเหนือคนฟิลิเตียศัตรูของพวกเขาด้วย คนอโมไรต์ที่
ยังเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นเมื่อเห็นว่าคนฟิลิเตียถูกกำราบโดยคนอิสราเอลก็รีบมานบอบต่อคน
อิสราเอลและไม่มีทำที่heimเกริมอีกต่อไป การทรงช่วยให้พื้นของพระเจ้ามีผลกระทบกระจายไป
ในวงกว้าง เมื่อพระเจ้าทรงช่วยให้รอดและทรงอวยพร มันก็ดียิ่งนัก

1 ซมอ 7:15-17 ตรงนี้ผู้เขียนสรุปย่อชั่วชีวิตที่เหลือของซามูเอล นี่บอกเป็นนัยว่า
เขาทำหน้าที่เป็นผู้พยากรณ์ ปุโรหิตและผู้วินิจฉัย ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิต
ของท่าน 16 และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์
และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น 17 แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามัท
เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวาย

แต่พระเยโฮวาห์ที่นั่น ประเพณีของพวกเขาถือว่าซามูเอลวินิจฉัยคนอิสราเอลเป็นเวลาสิบสามปี นั่นคือสิบเอ็ดปีโดยลำพังและสองปีกับซาอูล

เมืองกิลกาลอยู่ตรงชายขอบของหุบเขาจอร์แดน ไม่ไกลจากเมืองเยรีโค เมืองเบธเอลซึ่งเป็นสถานที่เก่าแก่แห่งหนึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาเอฟราอิมบนพรมแดนติดกับเบนยามิน เมืองมิสปาห์อยู่ตรงทิศใต้ของมันบนยอดเขาหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง เมืองรามมาห์อยู่ห่างไปทางใต้ของเมืองมิสปาห์เป็นระยะทางหลายไมล์และอยู่ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็มไปไม่ไกลซึ่งเป็นที่ๆซามูเอลพำนักอยู่ การเที่ยวไปโดยรอบนี้จึงครอบคลุมพื้นที่ส่วนกลางของอิสราเอลนั่นคือในเอฟราอิมและเบนยามิน

ซามูเอลไม่เพียงวินิจฉัยคนอิสราเอลเท่านั้น แต่นี่บอกเป็นนัยว่าเขาทำหน้าที่เป็นปุโรหิตด้วยเพราะว่าเขาสร้างแท่นบูชาหนึ่งถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่บ้านเกิดของเขาในเมืองรามมาห์ในการปรนนิบัติของเขาในช่วงวัยเด็กที่พลับพลาภายใต้การกำกับดูแลของเอลี เขาสวมเอโฟดอันหนึ่งซึ่งบอกเป็นนัยว่าเขาอยู่ในเชื้อสายของคนเลวีและอาจอยู่ในเชื้อสายของปุโรหิต ดูหมายเหตุสำหรับ 1 ซามูเอล 1:1 และ 2:18 ด้วย

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 8: ดังที่ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเผยให้เห็น เหตุการณ์ที่ดำมืดอีกเหตุการณ์ได้เกิดขึ้น พวกเขาอยากเป็นเหมือนคนอื่นๆที่เหลือในโลกในการที่พวกเขาอยากมีกษัตริย์องค์หนึ่งเพื่อปกครองเหนือพวกเขา นี่ไม่เพียงเป็นการปฏิเสธการปกครองตามแบบของพระเจ้าของซามูเอลเท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าคนอิสราเอลปรารถนาที่จะทำตามอย่างชาวโลกนี้ ซามูเอลเตือนคนอิสราเอลให้ทราบถึงสิ่งที่พวกเขากำลังจะเจอ แต่พวกเขาก็ยังยืนยันกรานเช่นนั้นอยู่ดี

1 ซมอ 8:1-3 เราได้ทราบเกี่ยวกับครอบครัวของซามูเอลเป็นครั้งแรก อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล 2 บุตรหัวปีของท่านชื่อโย

เอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา 3 แต่บุตรชายของท่าน มิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลียงไปหากำไร เขาจับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย

ไม่มีหมายเหตุเรื่องตัวระบุช่วงเวลา แต่ประเพณียิวสมัยโบราณยึดถือว่าคนๆหนึ่งแก่เมื่อมีอายุหกสิบปี ไม่ว่ากรณีใด ต่อมาในชีวิตซามูเอลก็แต่งตั้งบุตรชายของเขาชื่อ โยเอลและอาบียาห์เป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา เมืองหลังนี้อยู่ในภาคใต้ (เนเกฟ) ของอิสราเอล ซึ่งอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทางไกลมากจากเมืองที่อยู่ศูนย์กลางมากกว่า เช่น เบธเอล กิลกาล ซีโลห์ ฯลฯ นำเสรีาที่บุตรชายทั้งสองของซามูเอลเป็นคนถ้อยฉลาด ผู้เขียนหมายเหตุไว้อย่างเป็นปริศนาว่าเขาทั้งสอง “มิได้ดำเนินในทางของท่าน” การไล่ตามกำไรของพวกเขาบอกเป็นนัยถึงความโลภเงินและผลประโยชน์ที่ได้มาอย่างไม่ชอบธรรม แม้ที่เดียวข้อความระบุไว้ว่าพวกเขา “จับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย”

ไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใดสำหรับข้อเท็จจริงที่ว่าลูกๆของพวกนักเทศน์มากมายสร้างความต่างพร้อยให้แก่คำพยานชีวิตของบิดาของพวกเขา หากไม่ใช่การรับใช้ของเขาแล้ว มีเหตุผลหลายประการสำหรับเรื่องนี้ เวลาและพื้นที่ไม่อนุญาตให้เราอภิปรายเรื่องนั้นได้ในที่นี้ อย่างไรก็ตามในกรณีของซามูเอล ชื่อเสียงเสียๆของลูกๆเขาและความพยายามของเขาที่จะตั้งพวกเขาให้รับตำแหน่งผู้นำเห็นได้ชัดว่าส่งผลต่อเหตุการณ์และการตัดสินใจต่างๆซึ่งจะมีขึ้นในไม่ช้า หนึ่งใน การรับใช้ที่สำคัญที่สุดที่นักเทศน์สักคนจะมีได้ก็คือ การอบรมสั่งสอนลูกๆของเขา ให้เติบโตเป็นคนชอบธรรมและดำเนินตามทางของพระเจ้า นำเสรีาที่ซามูเอลล้มเหลวในเรื่องนี้

1 ซมอ 8:4-6 เพราะเหตุชื่อเสียงที่ไม่ดีของบุตรทั้งสองของซามูเอลและความพยายามของเขาที่จะเลื่อนตำแหน่งพวกเขาให้เป็นผู้นำ บรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท 5 และเรียนท่านว่า "ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลายเถิด" 6 แต่เมื่อเขาพูดว่า "ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย" ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

เมื่อบรรดาผู้นำของอิสราเอลมาเผชิญหน้ากับซาμουเอล มันคงเป็นช่วงเวลาที่น่าลำบากใจ
มากๆ การขาดซึ่งคำพยานชีวิตในส่วนของบุตรทั้งสองของเขาถูกยกมาเป็นประเด็นหลัก มันเป็น
เรื่องที่ไม่อาจเพิกเฉยได้เลย ซามูเอลทราบดีถึงคำพยานชีวิตที่เลวร้ายของบุตรทั้งสองของเอลี
และบัดนี้เขาก็กำลังเผชิญหน้ากับข้อกล่าวหาที่คล้ายกัน นอกจากนี้ พวกผู้นำของอิสราเอลก็
เท่ากับกำลังขอให้เขา ‘ลาออก’ ไปเสีย พวกเขาไม่อยากจะผู้วินิจฉัยหรือผู้พยากรณ์คนใหม่ แต่
อยากได้กษัตริย์องค์หนึ่งมากกว่า

ยิ่งกว่านั้น แรงจูงใจของพวกเขาที่ต้องการรูปแบบการปกครองเช่นนั้นซึ่งจนถึงขณะนั้น
ไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนในอิสราเอลก็เป็นलगบอกเหตุพอกๆกับที่มันเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม พวกเขา
อยากเป็นเหมือนประชาชาติอื่นๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คนอิสราเอลอยากเป็นเหมือนกับชาว
โลกที่อยู่รอบกายพวกเขา แม้ว่าพระเจ้าได้พยายามพาพวกเขาออกจากโลกแล้วก็ตาม ยังมีความ
เป็นโลกหลงเหลืออยู่ในตัวพวกเขาเยอะทีเดียว แม้ว่าโรม 12:2 จะถูกเขียนขึ้นในอีกหลาย
ศตวรรษต่อมา แต่หลักการนั้นก็มียู่ก่อนแล้ว แม้ว่าคนอิสราเอลน่าจะลืมนานไปนานแล้วก็ตาม
แต่พวกเขาก็กำลังทำให้พระราชบัญญัติ 17:14 สำเร็จ

ไม่น่าประหลาดใจแต่อย่างใดที่ซาμουเอลไม่พอใจมากๆกับเรื่องทั้งหมดนี้ แน่แน่นอนว่าเขา
รู้สึกอับอายขายหน้าที่ถูกเผชิญหน้าด้วยเรื่องลูกๆของตน เขาคงรู้สึกท้อใจที่คนอิสราเอลกำลัง
ปฏิเสธการเป็นผู้นำของเขา นอกจากนี้ เขาต้องรู้แน่ว่าแรงจูงใจของพวกเขานั้นผิด เขาคงทุกข์ใจ
อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ “ซาμουเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์” คาวิตพูดถึงเรื่องนี้อย่าง
ไพเราะในเพลงสดุดี 18:6 และ 120:1 ซามูเอลจึงฝากภาระของตนไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า เขา
ไม่มีที่พึ่งอื่นใดแล้วนอกจากมองขึ้นข้างบน เขาจึงมอบใจที่ปวดร้าวของตนไว้กับองค์พระผู้เป็น
เจ้า

1 ซมอ 8:7-9 เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงตอบผู้พยากรณ์ที่ท้อใจของพระองค์ทันที
และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซาμουเอลว่า "จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อ
เจ้า เพราะว่าเขามีได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา 8 ตาม

การกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย 9 เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงฟังเสียงของเขา ขอแต่งตั้งคอยทัณฑ์ทั้งเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย"

การประเมินสถานการณ์ของพระเจ้าก็ทึ่มแท้จริงๆ แน่แน่นอนว่าซามูเอลรู้ดีกว่าตนถูกปฏิเสธ และแน่ที่เดียวเขาถูกปฏิเสธอย่างมาก อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงบอกผู้พยากรณ์ที่ทุกข์ใจของพระองค์ว่า "ว่าเขามีได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา" คนอิสราเอลอยากได้ผู้ปกครองฝ่ายโลกมากกว่าผู้ปกครองฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าจึงทรงบอกซามูเอลว่า "จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า" พระองค์ทรงเตือนความจำผู้พยากรณ์ท่านนี้อย่างเศร้าพระทัยว่าตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาตั้งแต่พระองค์ได้ทรงไถ่พวกเขาออกจากอียิปต์ พวกเขาได้ทอดทิ้งพระองค์และปรนนิบัติพระอื่นมาโดยตลอด ช่างเป็นความเห็นอันน่าเศร้าที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักเราด้วย ขอพระเจ้าอย่าตรัสถึงเราเช่นนี้เลย!

พระเจ้าจึงทรงสั่งซามูเอลให้ฟังเสียงพวกเขา นั่นคือ ให้พวกเขาได้ตามที่พวกเขาอยาก ความคิดตรงนี้สื่อชัดเจนถึงเพลงสดุดี 106:15 ซึ่งไปคูได้ อย่างไรก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสั่งซามูเอลให้เตือนพวกเขาด้วยเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาจะต้องเจอในการขอ กษัตริย์องค์หนึ่ง

แม้มิได้ระบุไว้ในข้อความ ความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญอีกอย่างในอิสราเอลกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว เมื่อพิจารณา 2 พงศาวดาร 36:21, เยเรมีย์ 25:11-12 และดาเนียล 9:2 ร่วมกัน เห็นได้ชัดว่าการถูกกวาดไปเป็นเชลยเจ็ดสิบปีที่บาบิโลนนั้นเป็นไปเพื่อให้แผ่นดินนั้นได้หยุดพักเพราะแต่ละปีสะบาโตที่คนอิสราเอลไม่ใส่ใจ เมื่อนับย้อนไป 490 ปีตั้งแต่การสิ้นสุดลงของการตกเป็นเชลยในประมาณปี 536 ก่อน ค.ศ. ช่วงเวลานั้นก็ใกล้เคียงมากกับเวลาที่ว่านี้ ดังนั้น คนอิสราเอลไม่ใช่แค่กำลังจะปฏิเสธการเป็นผู้นำของพระเจ้าในตัวซามูเอลเท่านั้น แต่ในไม่ช้าพวกเขา

เขาจะละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติที่พวกเขาได้กระทำมาตลอดตั้งแต่พวกเขาเข้ามาในแผ่นดินนี้ นั่นคือ ธรรมเนียมปฏิบัติในเรื่องปีสะบาโต

1 ซมอ 8:10-18 ซามูเอลจึงแจ้งให้ประชาชนทราบว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อพวกเขามีกษัตริย์ปกครองพวกเขา ก่อนอื่นเลยก็คือ กษัตริย์ที่พวกเขาอยากได้นั้นจะทำสิ่งต่อไปนี้กับบรรดาคนหนุ่มของพวกเขา ซามูเอลจึงเอาพระคำรัสทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์ 11 ท่านกล่าวว่า "นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า และให้วังหน้ารถรบของพระองค์ 12 แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายห้าสิบของพระองค์ ให้บางคนไถที่ดินของพระองค์และเกี่ยวข้าว และทำศัตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ วันที่จะมีการเกณฑ์ชายทุกคนให้เป็นทหารกำลังจะมาถึงในไม่ช้า บุตรชายทั้งหลายของพวกเขาก็จะถูกเกณฑ์ให้เข้าประจำการในกองทัพของกษัตริย์ นอกจากนี้ 13 พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครีวและแป้งขนม พวกเขาจะถูกเกณฑ์ให้ทำหน้าที่ปรนนิบัติในรูปแบบอื่นๆด้วย

นอกจากนี้ 14 พระองค์จะเอานา สวนองุ่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์ 15 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลองุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์ 16 พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์ 17 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์ 18 ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น"

กษัตริย์ที่จะมาของพวกเขาก็จะส่งผลกระทบต่อนักพยากรณ์และการเรียกเก็บภาษีและในบางกรณีก็ยึดทรัพย์สินของพวกเขาโดยตรง พวกเขาหาได้ทราบถึงผลที่ตามมาทางเศรษฐกิจของการมีกษัตริย์และสิ่งที่จะถูกเรียกร้องเอาไปเพื่อบำรุงกษัตริย์ ซามูเอลเตือนว่าวันนั้นกำลังจะมาเมื่อพวกเขาจะร้องทุกข์เพราะเหตุการณ์กดขี่บีบบังคับของกษัตริย์ที่มีต่อพวกเขา แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า

จะทรงเมตตาพวกเขาในวันนั้น ต่อมาโฮเซยาจะเขียนถึงการประเมินของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดู
โฮเซยา 8:4

1 ซมอ 8:19-20 แม้ได้ยินคำเตือนของพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขากำลังขอแล้ว
ก็ตาม แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทั้งหลายกล่าวว่า "เราไม่ยอม แต่เรา
จะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา 20 เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์
ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรบศึกให้เรา" อีกครั้งที่ความเยอหยิ่งแห่งชีวิตและ
ความปรารถนาที่จะเป็นเหมือนชาวโลกบงการการกระทำต่างๆของพวกเขา พวกเขาอยากเป็น
เหมือนประชาชาติทั้งสิ้น พวกเขาอับอายที่จะยอมรับว่าพระเจ้าของพวกเขาเป็น โโล่และบำเหน็จ
ใหญ่ยิ่งของพวกเขา พวกเขาอยากได้อะไรที่ทันสมัยกว่านี้เหมือนที่ประชาชาติอื่นๆมี

ก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้ทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ผ่านทางพวกผู้วินิจฉัยที่
พระองค์ได้ทรงตั้งขึ้นมา ที่น่าเศร้ายิ่งกว่านั้นก็คือว่าตลอดเวลาหลายศตวรรษและเมื่อเร็วๆนี้เอง
กับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่เมืองเอเบนเอเซอร์ พระเจ้าได้ทรงสู้รบการศึกต่างๆของพวกเขา บัดนี้
พวกเขาอยากได้กษัตริย์องค์หนึ่งมาทำสิ่งนั้นเพื่อพวกเขา แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธซามู
เอลแต่ปฏิเสธพระเจ้าของตนเสีย

1 ซมอ 8:21-22 ซามูเอลถูกพวกผู้นำของประชาชนหักหน้า เขาจึงได้ยินถ้อยคำทั้ง
สิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ ทั้งหมดที่เขาทำได้นั้นก็นำเรื่องนี้กลับไป
ไปทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "จงฟังเสียงของเขาทั้งหลาย
เถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา" นี่เท่ากับพระเจ้าตรัสว่า "ให้พวกเขาได้ตามที่อยากเถิด"
แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน" เขาจึงใช้ให้พวกเขา
กลับบ้านไป

ยุคสมัยใหม่ในประวัติศาสตร์ของคนอิสราเอลกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว พระคัมภีร์พยากรณ์ไว้
ล่วงหน้าอย่างชัดเจนว่าสักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงแต่งตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งขึ้นปกครองเหนือ
ประชาชนของพระองค์ ในปฐมกาล 49:10 ยาโคบได้กล่าวพยากรณ์ล่วงหน้าไว้ว่าธารพระกรจะ

ไหลออกมาจากยูดาห์สักวันหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น กษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเลือกก็จะออกมาจากตระกูล ยูดาห์ อย่างไรก็ตาม ความผิดพลาดของคนอิสราเอลนอกเหนือจากที่กล่าวไว้ข้างบนแล้วก็คือว่า พวกเขาหน้าหน้าพระทัยของพระเจ้า น้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าจะสำเร็จจริงในตัว คาวิด การมาถึงของซาอูลในฐานะกษัตริย์จะเป็นได้แก่น้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระเจ้า มีแต่ ความยุ่งยากรอคอยอยู่เบื้องหน้า

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 9: บทที่เก้าของหนังสือ 1 ซามูเอลแนะนำให้เรา รู้จักกับซาอูล และคำสั่งของพระเจ้าที่มีต่อซาอูลให้เจิมตั้งเขาเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล

1 ซมอ 9:1-2 หลังจากเหตุการณ์นั้นในบทที่แล้วที่คนอิสราเอลเรียกร้องให้มี กษัตริย์ ผู้เขียนก็หันความสนใจของเขาไปที่เรื่องนั้น มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อคิช บุตรชาย ของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์ บุตรชายของเบโครัท บุตรชายของอาหิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย 2 ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุดใน รูปงาม ไม่มีชายคนใดใน หมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บ่าขึ้นไป

วงศ์วานของซาอูลจึงถูกนำเสนอ คีซบิตาของเขาถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นบุตรชายของ อาบีเอล ใน 1 พงศาวดาร 8:33, 9:39 คีซได้ชื่อว่าเป็นบุตรของเนอร์ อาจเป็นไปได้ว่าเนอร์และคิช เป็นพี่น้องกันและพออาบีเอลบิดาของพวกเขาสิ้นชีวิต เนอร์จึงเลี้ยงดูคิชน้องชายของตนและเขา จึงถูกถือว่าเป็นบิดาของเขาในการเลี้ยงดูเขา ใน 1 ซามูเอล 14:50-51 เนอร์ถูกเรียกว่าเป็นลุงของ ซาอูล เราแทบจะไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับคนที่เหลือในวงศ์วานนั้นนอกจากว่าซาอูลเป็นคน ตระกูลเบนยามิน ชื่อ ซาอูล บางครั้งถูกแปลเป็น ‘ซาอูล’ และมีความหมายว่า ‘เป็นที่ปรารถนา’

ซาอูลถูกบรรยายว่าเป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุดในและมีใครงามกว่าเขา ในทั้งสองกรณีคำที่ แปลเช่นนั้น (โทว์บ) มีความหมายพื้่นๆว่า ‘ดี’ และอ้างอิงถึงตัวตนและอุปนิสัยของคนๆหนึ่ง นอกจากนี้ เขายังตัวสูงกว่าใครๆในอิสราเอลตั้งแต่บ่าขึ้นไปด้วย

1 ซมอ 9:3-5 การเล่าเรื่องเริ่มต้นด้วยบันทึกเกี่ยวกับการที่เขาตามหาฝูงลาที่หายไปซึ่งฝูงลานั้นเป็นของคิซบิตาของเขา ฝ่ายฝูงแม่ลาของคิซบิตาของซาอูลหายไป คิซจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า "ลุกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา" 4 เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาไลชา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาอาลิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขากลับเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ 5 เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศูฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า "มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา"

ซาอูลพร้อมกับคนใช้คนหนึ่งจึงเที่ยวขึ้นล่องเข้าไปในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิมและกลับเข้าไปในแผ่นดินของคนเบนยามินเพื่อตามหาฝูงลานั้น พอมาถึงแผ่นดินที่ชื่อว่าศูฟ ซาอูลก็ตัดสินใจว่าจะกลับบ้านเกรงว่าบิดาของเขาจะเริ่มเป็นห่วงเขามากกว่าห่วงฝูงลาเหล่านั้น ศูฟเป็นเมืองหนึ่งที่อยู่ทางเหนือและตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็มและเป็นพื้นที่ระหว่างเมืองรามัทและเมืองมิสปาห์

1 ซมอ 9:6-10 การเล่าเรื่องดำเนินต่อไปพร้อมกับการที่คนใช้ของซาอูลแจ้งให้เขาทราบถึงที่พำนักของซาอูลที่แผ่นดินศูฟ แต่คนใช้ตอบท่านว่า "ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่ยานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน 7 แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า "แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในย่ามของเราทั้งหมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง" 8 คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า "ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเดียวเซเชลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา" 9 (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน" เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย) 10 และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า "พูดดีนี้มาให้เราไปกันเถิด" เขาทั้งสองจึงขึ้นไปในเมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่

คนใช้ของซาอูลเสนอให้ไปขอความช่วยเหลือจากซามูเอลในภารกิจของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ซาอูลหมายความว่าพวกเขาไม่มีขอกำนำตเพื่อมอบให้เขาเลย คนใช้กล่าวว่าตนมีเงินจำนวนเล็กน้อย คือ เงินหนึ่งเลี้ยวเซเชล พวกเขาจึงตกลงว่าจะใช้เงินนั้น

น่าสนใจตรงที่ว่าซามูเอลถูกเรียกในตอนแรกว่า “คนของพระเจ้า” เขาถูกบรรยายว่าเป็นคนที่มีเกียรติ นอกจากนี้ทุกสิ่งที่เขาพูดก็กลายเป็นจริง เขายังถูกเรียกด้วยว่าเป็น ผู้ทำนาย คำหลังนี้มีความหมายตรงตัวว่า ผู้ที่ ‘คู่ออก’ หรือ ‘มองเห็น’ ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ มันกลายมาเป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับผู้พยากรณ์ซึ่งต่อมาซามูเอลถูกเรียกในชื่อหลังนี้มากกว่า

1 ซมอ 9:11-14 รายละเอียดเพิ่มเติมถูกให้ไว้เกี่ยวกับซาอูลและคนใช้ของเขาที่ถามทางไปหาซามูเอล **ขณะที่เขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า "ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ" 12** เธอทั้งหลายตอบว่า "อยู่ที่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไปจงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อคืนนี้ เพราะว่าวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง **13** พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาอวยพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน ฉะนั้นบัดนี้จงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบกันที่" **14** เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะที่เขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนียสถานสูงนั้น

วันนั้นซามูเอลมายังเมืองสุฟเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาบนปุชนียสถานสูงแห่งหนึ่งในชุมชนนั้น เราไม่ทราบชัดเจนถึงความสำคัญของปุชนียสถานสูง พลัปลาไม่น่าจะอยู่ที่นั่น ซามูเอลอาจถวายเครื่องสัตวบูชาสำหรับเทศกาลวันขึ้นค่ำหรือเทศกาลเฉลิมฉลองอื่น พวกผู้หญิงสาวที่ซาอูลถามทางก็บอกให้เขาเข้าไปในเมืองนั้นเดี๋ยวนั้นเลยเพื่อตามหาซามูเอล พวกประชาชนที่เทศกาลเลี้ยงที่ไม่ระบุเฉพาะนั้นกำลังรอซามูเอลให้มาอวยพรเครื่องสัตวบูชาและการเลี้ยงฉลองต่างๆ (ข้อเท็จจริงที่ว่าซามูเอลถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นกิจวัตรก็สนับสนุนทรรศนะที่ว่าเขาอยู่ในเชื้อสายปุโรหิต) ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกเขาเข้าไปในเมืองสุฟ ซามูเอลก็เจอพวกเขา

1 ซมอ 9:15-16 ขณะเดียวกันพระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า 16 "พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเจิมเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟิลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา"

พระเจ้าทรงเตรียมซามูเอลให้พร้อมสำหรับการพบกันในวันถัดมาของเขากับซาอูล ซามูเอลรู้ว่าวันนั้นกำลังจะมา ซาอูลไม่รู้ (เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระเจ้าตรัสในหูของเขายังไรนอกเสียจากว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้น) ซามูเอลได้รับการแจ้งให้ทราบโดยพระเจ้าว่าชายชาวเบนยามินคนนั้นที่เขาจะพบจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอล คำที่แปลเช่นนั้น (นากิยัด) มีความหมายด้วยว่า 'ผู้ครอบครอง' ซึ่งเป็นความหมายพื้นฐานของคำๆนี้ ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่ากษัตริย์องค์แรกของอิสราเอลคนนี้จะต้องถูก 'เจิม' เพื่อเข้ารับตำแหน่ง

คำที่แปลว่า เจิม (มาซัค) เป็นรากคำของคำว่าเมซีอิก (หรือเมสสิยาห์) ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า 'ผู้ที่ถูกเจิม' ที่สื่อในคำๆนี้คือความเป็นกษัตริย์ นอกจากนี้ ซาอูลในฐานะกษัตริย์จะต้องกลายเป็นผู้ช่วยให้รอดคนหนึ่งของประชาชนของพระเจ้า จะว่าไปแล้วเขาก็เป็นแบบที่เสด็จถึงพระคริสต์

เห็นได้ชัดจากความเห็นที่กล่าวถึงคนฟิลิสเตียในข้อ 16 ว่าพวกเขากำลังรังควานคนอิสราเอลอีกครั้ง ยิ่งไปกว่านั้น เห็นได้ชัดอีกว่าคนอิสราเอลกำลังร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้น นี่บอกเป็นนัยถึงการสำเร็จจริงของพระสัญญาอันเปี่ยมสุขที่ว่าทุกคนที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความปลอดภัย ในกรณีนี้ ความรอดที่จะเป็นการช่วยให้พ้นฝ่ายร่างกาย อย่างไรก็ตาม มันเป็นภาพประกอบที่แสดงถึงความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือ ความรอดฝ่ายวิญญาณ คนเหล่านั้นที่หันมาหาพระเจ้าด้วยความเชื่ออันเรียบง่ายและร้องขอพระองค์ให้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดสามารถวางใจได้ว่าพระองค์จะทรงสดับฟังและตอบสนอง

1 ซมอ 9:17

พระเจ้าจึงทรงบอกซามูเอลว่าซาอูลคือผู้นั้น เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า "ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พุดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา" ไม่มีการเอ่ยถึงชัดเจนว่าพระเจ้าตรัสกับซามูเอลในวันนั้นเลยหรือวันก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม วันนั้นพระเจ้าทรงบอกว่าผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาคือ คนนั้นที่จะปกครองเหนือคนอิสราเอล คำที่แปลว่า ปกครอง (ฮีบรู) ควรถูกหมายถึง 'ไว้' มันไม่ใช่คำปกติที่ส่วนใหญ่แล้วแปลเป็น 'ปกครอง' (มาลัค ซึ่งมาจากคำฮีบรูที่แปลว่า 'กษัตริย์' (เมเลค) แต่คำที่ถูกใช้ตรงนี้มี ความหมายว่า 'ยับยั้ง', 'ปิดไว้' หรือ 'หยุด' ความหมายที่ถูกบอกเป็นนัยอาจเป็นได้ว่าบุคคลผู้นี้จะกลายเป็นผู้ปกครองที่เป็นภาระหนักผู้นั้นที่ซามูเอลได้พยากรณ์ไว้ในบทที่แล้ว

1 ซมอ 9:18-20

พอได้พบกับซามูเอลและไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร ข้อความก็บันทึกไว้ว่าแล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า "ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน" 19 ซามูเอลตอบซาอูลว่า "ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปูลงสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน 20 ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ"

เกรงว่าจะมีคำถามใดๆในใจของซาอูลเกี่ยวกับสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณของซามูเอล ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงรีบเชิญเขาให้มายังเทศกาลเลี้ยงที่วันนี้ แม้ว่าซาอูลไม่ได้กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับฝูงลาที่หายไปนั้นที่เขากำลังตามหาอยู่ ซามูเอลก็เพียงบอกเขาว่าพวกมันถูกพบแล้วเมื่อสามวันก่อนหน้านั้น ด้วยเหตุนี้ อย่างกังวลเรื่องพวกมันเลย

อย่างไรก็ตาม ซาอูลถึงกับประหลาดใจยิ่งนักที่ซามูเอลประกาศว่า "ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ" ซา

มูเอลบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าซาอูลจะกลายเป็นจุดสนใจของคนทั้งชาติโดยบอกเป็นนัยเพิ่มเติมว่าเขาจะกลายเป็นผู้ปกครองของชนชาตินั้น

1 ซมอ 9:21 ซาอูลได้แต่ทักท้วงว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ด้อยที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า" ซาอูลอาจทราบถึงพระสัญญานั้นที่พระเจ้าได้กระทำให้ผ่านทางยาโคบเมื่อหลายศตวรรษก่อนหน้านั้นที่ว่าธราพระภรรยาจะไม่พรางไปจากยูดาห์ (ปฐมกาล 49:10) เขาทักท้วงว่าเขาเป็นคนตระกูลเบนยามิน (และเป็นตระกูลที่เล็กที่สุดอีกต่างหาก) นอกจากนี้ ครอบครัวของเขา (อย่างน้อยก็ในสายตาของเขา) ก็เป็นครอบครัวที่เล็กที่สุดในตระกูลเบนยามิน เขาตกตะลึงยิ่งนักที่ผู้พยากรณ์ท่านนี้กล่าวแก่เขาเช่นนั้น

1 ซมอ 9:22-24 จากนั้นซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้นั่งในตอนต้นที่นั่งสำหรับผู้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน 23 และซามูเอลพูดกับคนครัวว่า "จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกว่า 'เก็บไว้ต่างหาก' นั้นมา" 24 คนครัวจึงนำเอาส่วนเขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า "ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า 'ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว'" ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น

แน่นอนว่าซาอูลตะลึงมากกว่าเดิมที่ซามูเอลพาเขากับคนใช้ของเขาไปยังห้องโถงนั้นที่มีการเลี้ยงเฉลิมฉลองเทศกาลเลี้ยงนั้นอยู่และให้เขาทั้งสองนั่งลงในที่มีเกียรติที่สุดต่อหน้าพวกผู้ใหญ่สามสิบคนของเมืองนั้น นอกจากนี้ ซามูเอลยังสั่งหัวหน้าคนครัวให้นำเนื้อส่วนที่ดีที่สุดมา (เนื้อโคนขาส่วนบน) และวางไว้ข้างหน้าซาอูล ความเห็นของซามูเอลที่ว่า "ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้" น่าจะหมายถึงเนื้อส่วนที่ดีที่สุดนั้นซึ่งเขาสั่งให้เก็บไว้ ซาอูลยังถูกสั่งให้รับประทานเนื้อส่วนที่ดีที่สุดนั้นซึ่งซามูเอลได้เก็บไว้ให้ด้วย แม้ที่เดียว ซาอูลกำลังได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งเลย ซาอูลอาจจะยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเขากำลังจะกลายเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งในอิสราเอลแล้ว

1 ซมอ 9:25-27 หลังจากการกินเลี้ยงฉลองของเทศกาลเลี้ยงนั้น และเมื่อเขาทั้ง

หลายลงมาจากปุชนียสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน นำสนใจตรงที่ว่าซามูเอลพาซาอูลขึ้นไปบนหลังคาเรือนของตน มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติวิสัยในสมัยนั้นที่บ้านคนฮีบรูจะมีหลังคาแบนราบ ที่นั่นเป็นที่รับลมเย็นๆ หลังคาเป็นสถานที่แห่งความเป็นส่วนตัว การทำให้สดชื่น และการพักผ่อนหย่อนใจ นี่บอกเป็นนัยว่าซามูเอลพาซาอูลขึ้นไปที่นั่นและสนทนากับเขาเป็นการส่วนตัว คำที่แปลว่า สนทนา (ดาบาร์) มีความหมายพ้องกันว่า ‘พูด’ มันคงน่าสนใจดีที่ได้ทราบว่าคุณคุยกันเรื่องอะไร แต่พระวิญญูณบริสุทธีมิได้ทรงบันทึกเรื่องนั้นไว้สำหรับเรา

เช้าวันถัดมา 26 เขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า "จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน" ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล 27 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาที่ลานเมือง ซามูเอลจึงพูดกับซาอูลว่า "จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพันไป) ท่านจงหยุดที่นี่ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระคำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ"

คำว่า “แต่เช้าตรู่” ก็หมายถึงรุ่งสาง ซามูเอลเรียกซาอูลกลับขึ้นไปบนหลังคาเพื่อสนทนา จากนั้นเขาก็พาซาอูลไปยังชายขอบของเมืองนั้น ที่นั่นเขาสั่งซาอูลให้ส่งคนใช้ของเขาล่วงหน้าไปก่อน โดยไม่มีเขา จากนั้นเขาก็ประกาศว่า “ท่านจงหยุดที่นี่ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระคำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ” แน่ทีเดียวซามูเอลมีเรื่องประกาศที่สำคัญมากที่จะกล่าวดังจะถูกหมายเหตุไว้ในบทถัดไป

ภาพรวมของ 1 ซมอ 10: บทถัดไปนี้บันทึกเรื่องที่ซาอูลถูกเจิมเป็นกษัตริย์ การยืนยันเรื่องนี้โดยการประกอบกิจที่พิเศษของพระวิญญูณของพระเจ้าบนตัวเขา และการกลับไปบ้านของเขา บทนี้ปิดท้ายด้วยการที่ซามูเอลมายังเมืองมิสปาห์และประกาศในที่ชุมนุมชนว่าซาอูลได้รับการเจิมตั้งเป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอลแล้ว

1 ซมอ 10:1 ขณะที่ซาอูลกำลังจะไปจากชามูเอลที่เมืองศูฟ แล้วชามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจูบท่านแล้วกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ"

น้ำมันที่ว่านี้น่าจะเป็นน้ำมันมะกอกเทศ โดยอาจถูกทำให้มีกลิ่นหอมด้วยเครื่องเทศต่างๆ ในการเจิมเขาด้วยน้ำมันนี้ เท่ากับว่าเขาแต่งตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล (ดู ความเห็นสำหรับ 9:15-16 เกี่ยวกับการเจิม) ชามูเอลจูบเขา อาจเป็นการแสดงออกถึงความเคารพและการให้เกียรติ เช่นเดียวกับใน 9:16 ซาอูลถูกเรียกอีกครั้งว่าเป็นเจ้านายเหนือประชากรของพระเจ้า (ดูหมายเหตุสำหรับ 9:15-16 เกี่ยวกับเรื่องนั้น) มรดกของพระเจ้าย่อมหมายถึงประชากรของพระองค์ นั่นคือ คนอิสราเอล ดู พระราชบัญญัติ 32:9

1 ซมอ 10:2-5 จากนั้นชามูเอลบอกว่าซาอูลต้องทำอะไรบ้างและพยากรณ์ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาในวันนั้น เมื่อท่านจากกันไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝังศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลซาร์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า "ลาซึ่งท่านไปหา นั้นพบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวว่า "เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี"

เมื่อกลับไปบ้าน ซาอูลจะเจอกับชายสองคนริมที่ฝังศพของนางราเชลซึ่งจะแจ้งให้เขาทราบอีกครั้งว่าฝูงลาที่เขาตามหา นั้นถูกพบแล้ว อย่างไรก็ตาม คราวนี้บิดาของเขาก็เป็นห่วงซาอูลบุตรชายของตนจะแยแสแล้ว ซึ่งน่าจะกลับถึงบ้านตั้งนานแล้ว

นี่สื่อชัดเจนว่าซาอูลจะต้องไม่กลับไปบ้านทันที แต่ 3 และท่านจะเดินเลยที่นั่นไปถึงที่ราบด่าบลทาโบร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังน้ำองุ่นหนึ่ง 4 เขาทั้งหลายจะค้ำับท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา

ซาอูลจะต้องไปยังที่ราบด่าบลทาโบร์ซึ่งเป็นที่ๆเขาจะพบกับคนของพระเจ้าสามคน หลังจากที่พบกับผู้พยากรณ์ทั้งสามนี้และได้รับของกำนัลของพวกเขาเป็นขนมปังแล้ว 5 ต่อจากนั้น

ท่านจะมาถึงภูเขาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย ภูเขาของพระเจ้าที่ว่านี้อาจเป็นที่ๆหีบแห่งพันธสัญญาตั้งอยู่ที่ศิรียาথেอาริม (1 ซามูเอล 7:1) 1 ซามูเอล 13:3 กล่าวว่า กองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียอยู่ที่เกบา อาจเป็นไปได้ว่าเกบากับศิรียาথেอาริมเป็นสถานที่เดียวกันซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อกิเบอธ-ศิรียาথেอาริมด้วย

ซามูเอลกล่าวต่อไปว่า **อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หนุ่มหนึ่งกำลังลงมาจากปูชนียสถานสูง ถือพิณใหญ่ รำมะนา ปี่ พิณเขาคู่ นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา**

ขณะที่ซาอูลเข้าไปใกล้เมืองนี้ เขาจะเจอกับผู้พยากรณ์กลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ระบุชื่อที่กลับมาจากปูชนียสถานสูง คำหลังนี้อาจหมายถึงสถานที่ๆหีบแห่งพันธสัญญาตั้งอยู่ เห็นได้ชัดว่าพวกเขากำลังเล่นเครื่องดนตรีหลายชนิดที่ถูกเอ่ยถึงและร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้า คนเหล่านี้จะพยากรณ์ต่อหน้าซาอูล สิ่งที่พวกเขากล่าวไม่ได้ถูกบันทึกไว้ อย่างไรก็ตาม ซามูเอลกำลังแจ้งให้ซาอูลทราบโดยละเอียดว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างในวันนั้นเพื่อเป็นการยืนยันแก่เขาถึงนัยหมายของเขากับพระเจ้า

1 ซมอ 10:6-7 ซามูเอลบอกซาอูลล่วงหน้าต่อไปที่เมืองศูฟว่าที่ศิรียาথেอาริม พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน 7 เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรก็ตามแต่มีโอกาสดิ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน

การที่พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาสถิตบนซาอูลเป็นปรากฏการณ์หนึ่งในสมัยพระคัมภีร์เดิมที่คล้ายกันแต่ไม่เหมือนกันซะทีเดียวกับปรากฏการณ์ในพระคัมภีร์ใหม่ของการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในทั้งสองกรณี มันคือการพระราชทานฤทธิ์เดชที่พิเศษ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับภารกิจที่รออยู่เบื้องหน้า ในกรณีนี้ ซาอูลถูกสั่งว่าเขาจะพยากรณ์และ “เปลี่ยนเป็นคนละคน” บางคนคาดเดาว่านี่หมายความว่าซาอูลได้บังเกิดใหม่หรือไม่ อย่างไรก็ตาม แนวคิดนั้นไม่มีอยู่ในระบบความคิดสมัยพระคัมภีร์เดิม (แม้ไม่หายไปจากความเป็นจริงของมันก็ตาม) แต่นี่น่าจะหมายความว่าซาอูลจะถูกเปลี่ยนแปลงจากลูกชาวไร่

ชานาที่ถ่อมตัวและเป็นคนบ้านนอกกลายเป็นคนที่มีหัวใจแบบเจ้าชายและมีความเป็นผู้นำแบบ
กษัตริย์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานความสามารถที่จำเป็นแก่
ชาอูลสำหรับภารกิจที่รอคอยเขาอยู่ นั่นคือสาระสำคัญของการประกอบด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์

เขาจึงถูกสั่งว่าหลังจากนั้นให้ทำตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามแต่โอกาส
จะอำนวย ชามูเอลไปจากเขาพร้อมกับคำสัญญาว่า “เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน” ช่วงเป็น
ความมั่นใจอันเปี่ยมสุข แม้ว่าเราทุกวันนี้ไม่อาจอ้างได้ว่าเป็นกษัตริย์เหมือนชาอูล เราก็ยังมั่นใจ
ได้อยู่ว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา ดู มัทธิว 28:20

1 ซมอ 10:8-9 สูดทัยชามูเอลสั่งชาอูลว่า และท่านจงลงไปทีกิลกาลก่อนฉัน
และดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่าน
จงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนฉันมาหาท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร "

คำสั่งของชามูเอลที่ให้ไปยังกิลกาล (ใกล้เยรีโคในหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน) เห็นได้ชัดว่า
ไม่ได้เกิดขึ้นทันทีเพราะว่าต่อมาชามูเอลเรียกประชุมประชาชนที่เมืองมิสปาห์ ดู 10:17 เห็นได้
ชัดว่านี่สำเร็จจริงใน 1 ซมอ 11:14 มันอาจหมายถึงเหตุการณ์เหล่านั้นใน 1 ซมอ 13:1, 8,
13 ก็ได้ จุดอ้างอิงก็คือว่าชาอูลจะต้องรอชามูเอลอยู่ที่กิลกาลเป็นเวลาเจ็ดวัน แม่ว่านั่นอาจจะใช่
ใน 11:14 เหตุการณ์เหล่านั้นใน 13:8 ก็ดูเหมือนน่าจะใช่มากกว่า

ดังนั้น 9 เมื่อชาอูลหันหลังไปจะจากชามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอีกอย่างหนึ่งแก่
ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น ที่ว่าชาอูลได้รับจิตใจอีกอย่างหนึ่งนั้นไม่
น่าจะหมายถึงการถูกสร้างขึ้นใหม่ฝ่ายวิญญาณในความหมายของพระคัมภีร์ใหม่ แต่เช่นใน 10:6
มันหมายถึงความสามารถใหม่ในการเป็นผู้นำซึ่งพระเจ้าประทานให้เขาผ่านทางพระวิญญาณ
ของพระองค์สำหรับภารกิจในการปกครองคนอิสราเอล เพื่อรับรองว่าทุกสิ่งที่ชามูเอลพยากรณ์
ไว้นั้นเป็นความจริง “หมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น” หมายสำคัญที่ว่านั่นคือ
เหตุการณ์เจาะจงเหล่านั้นที่บรรยายไว้ใน 10:2-5

1 ซมอ 10:10-13 ซาอูลและคนใช้ของเขาจึงมุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่ซามูเอลได้สั่ง
เขาไว้ เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของ
พระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา 11 และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จัก
ท่านมาก่อนเห็นว่า ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกัน
ว่า "อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของศิซ ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ" 12 ชายคน
หนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า "และบิดาของเขาทั้งหลายคือใคร" ดังนั้นจึงเป็นคำภาษิตว่า "ซาอูลอยู่ใน
จำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ" 13 เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดแล้ว ท่านก็มายังปุษนียสถานสูง

ดังที่บอกล่วงหน้าไว้ใน 10:5 ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งมาพบซาอูลเข้าขณะที่เขาเข้าไปใกล้ศิรียา
ทเออาริม พวกเขาไม่เพียงพยากรณ์โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น แต่ซาอูลก็
ทำด้วย (เราต้องไม่สับสนเหตุการณ์ตอนนี้กับการสับสนวุ่นวายของพวกคาร์ismaticสมัยใหม่
และของประธานในการพยากรณ์ตามที่พวกเขากล่าวอ้าง แต่ซาอูลภายใต้การทรงนำของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ก็พยากรณ์เหมือนกับที่พวกผู้พยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้กระทำ)

เพราะว่าศิรียาทเออาริม (หรือกิเบอาห์ตามที่มันเป็นที่รู้จักในอีกชื่อ) เป็นพื้นที่บ้านเกิด
ของซาอูล เขาจึงเป็นที่รู้จักในหมู่ผู้คนที่นั่น พวกเขาตกตะลึงที่เขาพยากรณ์ร่วมกับพวกผู้
พยากรณ์ประจำท้องถิ่น อย่างไรก็ตามใครสักคนจึงอุทานขึ้นมาว่า "ใครเป็นบิดาของผู้พยากรณ์
เหล่านี้" ความหมายก็คือว่าไม่มีเชื้อสายที่เฉพาะเจาะจงของพวกผู้พยากรณ์ ด้วยเหตุนี้ซาอูลจึง
เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งได้เช่นกัน

คำภาษิตที่ว่านี้อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อคนๆหนึ่งที่มีชาติกำเนิดด้อยต่ำหรือเป็นลูกดาสดาถูก
ยกชูให้ได้รับเกียรติและศักดิ์ศรี สำนวนภาษิตนี้ก็ใช้ได้กับคนๆนั้น เมื่ออ้างอิงย้อนกลับไปยังสิ่ง
ที่เกิดขึ้นกับซาอูล คำภาษิตนี้จึงถูกกล่าวไว้ว่า "ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ" ด้วยเหตุนี้
พอพยากรณ์เสร็จ ซาอูลก็ขึ้นไปยังปุษนียสถานสูงนั้นที่ศิรียาทเออาริมซึ่งเป็นที่ๆหีบแห่งพันธ
สัญญาอยู่

1 ซมอ 10:14-16 พอลกลับมาถึงบ้าน ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า "เจ้าไปไหนมา" และท่านตอบว่า "ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล" 15 ลุงของซาอูลกล่าวว่า "ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง" 16 และซาอูลตอบลุงของท่านว่า "เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว" แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย

เราไม่ทราบชัดเจนว่าเพราะเหตุใดลุงของเขา (เนอร์) จึงมาพบเขา แต่ซาอูลก็อธิบายว่า ก่อนหน้านั้นเขาตามหาฝูงลาที่หายไป พอได้ยินว่าเขาได้สนทนากับซามูเอล ลุงของซาอูลก็เริ่มสนใจมากๆ ในสิ่งที่ซามูเอลกล่าว แต่ซาอูลบอกเขาเพียงแค่ว่าสิ่งที่ซามูเอลแจ้งให้ตนทราบเกี่ยวกับลาเหล่านั้น เขาไม่ได้กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับการถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล

1 ซมอ 10:17-19 ขณะเดียวกันฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสปาห์ 18 และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนที่บีบบังคับเจ้า' 19 แต่วันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า 'เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา' เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพันๆของท่าน"

นี่บอกเป็นนัยว่าแทนบูชากษัตริย์พระองค์พระผู้เป็นเจ้าแทนหนึ่งมีอยู่ที่เมืองมิสปาห์ในแผ่นดินเบนยามิน ที่นั่นซามูเอลเล่าย้อนสั้นๆถึงการที่พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาในฐานะประชาชาติหนึ่งให้พ้นจากอียิปต์จนถึงวันนั้น จากนั้นเขาก็เผชิญหน้าคนอิสราเอลด้วยการที่แท้จริงแล้ว พวกเขาได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขาในการร้องขอ กษัตริย์องค์หนึ่ง แม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นมาหลายครั้งหลายหนแล้วตลอดหลายปีก็ตาม คนอิสราเอลก็ยังอยากได้กษัตริย์องค์หนึ่งแทน ซามูเอลจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเขาจะได้กษัตริย์ เขาจึงสั่งชนชาตินั้นให้เรียกผู้นำแต่ละตระกูลออกมาเพื่อดูว่าใครจะเป็นกษัตริย์องค์นั้น อาจโดย

การใช้อุริมและธัมมิหรือการจับสลาก แม้ว่าซาโมเอลรู้อยู่แล้วว่ากษัตริย์องค์ใหม่จะเป็นผู้ใด และจะมาจากตระกูลไหน เขาก็ให้ขั้นตอนนี้ผ่านช่องทางที่เหมาะสมเพื่อที่ว่าคนอิสราเอลจะได้ทราบว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่ในกรณี

1 ซมอ 10:20-21 คังนั้น แล้วซาโมเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน 21 ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากได้ครอบครัวมัตรี และจับสลากได้ซาอูลบุตรชายกีซ แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็ไม่พบ

ผ่านกระบวนการคัดออก สลากนั้นตกบนตระกูลเบนยามิน นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่ตระกูลมัตรีถูกเอ่ยถึง เห็นได้ชัดว่ามันเป็นอีกชื่อที่ใช้เรียกครอบครัวขณะนั้นของซาอูล หลังจากนั้นเห็นได้ชัดว่าสลากตกที่ซาอูล อย่างไรก็ตาม คนหาตัวเขาไม่พบเลย

1 ซมอ 10:22-24 ความสงบเสงี่ยมเจียมตัวและความถ่อมตัวในตอนแรกของซาอูลปรากฏชัดเจน เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า "ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ" 23 เขาทิ้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั่น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ่าขึ้นไป 24 ซาโมเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน" และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

น่าสนใจตรงที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกทูลถามถึงขนาดที่ว่าจะไปหาตัวซาอูลพบได้ที่ไหน พระเจ้าทรงบอกด้วยวิธีที่ไม่ชัดเจนว่าซาอูลกำลังซ่อนตัวอยู่ในกองสัมภาระ อย่างหลังนี้หมายถึงกองสัมภาระหรือข้าวของเครื่องใช้ในครัวเรือน เห็นได้ชัดว่าซาอูลเดิมทีเป็นคนสงบเสงี่ยมเจียมตัวและอาจรู้สึกอายที่ถูกเลือกให้เป็นกษัตริย์ เขาแค่ออกไปตามหาฝูงลาของบิดา และลงเอยด้วยการถูกตั้งให้เป็นกษัตริย์

ซาโมเอลจึงประกาศแก่ประชาชนถึงกษัตริย์ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกแล้ว ความสูงของเขาทำให้เขาโดดเด่นท่ามกลางชนชาตินั้น พวกเขาจึงร้องเสียงดังว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ" ("ขอพระเจ้าทรงช่วยกษัตริย์ให้รอดด้วย") คำที่แปลว่า **ช่วยให้รอด (ชายาห์)** ตรงนี้มีความหมาย

ว่า 'ทรงพระชนม์' หรือ 'มีชีวิตอยู่' ความหมายที่แฝงอยู่ก็คือ 'ขอพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษากษัตริย์' หรือ 'ขอพระเจ้าทรงโปรดให้กษัตริย์มีชีวิตอยู่ต่อไป'

1 ซมอ 10:25 หลังจากนั้นแล้วซามูลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือ และวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน อาจเป็นไปได้ว่าซามูลเล่าย้อนถึงสิ่งที่เขาได้เตือนแล้วเกี่ยวกับกษัตริย์ใน 8:10-17 หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาเล่าย้อนถึงมาตรฐานต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับกษัตริย์ทั้งหลายในอิสราเอลในพระราชบัญญัติ 17:15-17 อย่างหลังน่าจะไวกว่ากว่า บันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้จึงถูกเขียนลงหนังสือและอาจถูกใส่ไว้ข้างๆหีบแห่งพันธสัญญาซึ่งอยู่ใกล้เคียง ประชาชนจึงถูกปล่อยให้กลับไปยังบ้านของตน

1 ซมอ 10:26 ซาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงคลงใจไปกับท่านด้วย ด้วยความสงบเสงี่ยมเจียมตัวแบบไม่มีใครเหมือน ซาอูลกลับบ้านไปเหมือนคนอื่นๆ ตอนแรกไม่มีการกระหึ่มยืมือในตัวเองเลย คนกลุ่มหนึ่งติดตามเขาไป เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงคลงใจพวกเขาให้ให้เกียรติ สนับสนุนและจงรักภักดีต่อกษัตริย์องค์ใหม่ของพวกเขา

1 ซมอ 10:27 อย่างไรก็ตาม การต่อต้านก็มาในเวลาไม่นาน แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า "ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร" และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย คำว่า เบลีอัล มีความหมายว่า 'อธรรม', 'ชั่วร้าย', 'ชั่วช้า' รวมถึง 'ไร้ค่า' ด้วย ต่อมามันกลายเป็นคำเหมือนที่ใช้เรียกพญามารเองเลย น่าสนใจที่ว่าการกบฏต่อผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งมาจากฝ่ายนั้น นั้นยังเป็นจริงเหมือนเดิมจนถึงทุกวันนี้ เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นสงสัย รังเกียจและไม่ให้เกียรติ ปกติแล้วซาตานอยู่เบื้องหลังพวกกบฏ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นเช่นนั้น ในที่นี้ อย่างไรก็ตาม ซาอูลก็นิ่งเสียอย่างมีปัญญา เขาไม่ได้ตอบด้วยวาจาเลย!

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 11: บทถัดไปนี้ของหนังสือ 1 ซามูเอลบันทึกเรื่องราววิฤติจากนาหาคคนอัมโมนและซาอูลซึ่งจำใจต้องเผชิญหน้ากับมัน หลังจากชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของเขาก็มีบันทึกเรื่องที่ซามูเอลตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์อย่างเป็นทางการที่เมืองกิลกาล

1 ซมอ 11:1-2 ซาอูลอยู่บ้านในฐานะ ‘กษัตริย์ที่ถูกเลือก’ ไม่ทันไร วิฤติระดับชาติก็บังคับให้เขาต้องขึ้นมามีบทบาทสำคัญ ฝ่ายนาหาคคนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายล้อมเมืองยาเบชกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบชจึงพูดกับนาหาคว่า "ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน" คนอัมโมนเป็นชนกลุ่มหนึ่งที่สืบเชื้อสายมาจากการมีเพศสัมพันธ์กับบิดาของบุตรสาวของโลท (ปฐมกาล 19:38) เมืองอัมโมน ประเทศจอร์แดนมีชื่อที่นั่นจนถึงทุกวันนี้ซึ่งเป็นคนเชื้อสายเดียวกัน คนอัมโมนในสมัยของซาอูลมาจากสถานที่นี้เอง

ยาเบชกิเลอาดเป็นเมืองหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไปประมาณหกไมล์ทางทิศตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดนและถูกอาศัยอยู่โดยคนอิสราเอลที่มาจากครั้งตระกูลมนัสเสห์ นาหาคซึ่งเป็นผู้นำของคนอัมโมนจึงยกทัพมาและข่มขู่ชาวเมืองยาเบชกิเลอาด โดยการตั้งค่ายข้างๆเมืองนั้น ดังนั้น ชาวเมืองยาเบชจึงเสนอที่จะปรนนิบัตินาหาคหากเขาจะทำสนธิสัญญากับพวกเขา (คำที่แปลว่า **พันธสัญญา** (*เบริธ*) มีความหมายหนึ่งได้ว่า ‘สนธิสัญญา’)

2 แต่นาหาคคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะลวงตาขวาของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อัปยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง" ความโหดร้ายทารุณของนาหาคปรากฏชัดในชื่อเรียกร่องของเขาที่ให้เขาได้รับอนุญาตให้ควักตาขวาของชาวเมืองยาเบชกิเลอาดออกเพื่อทำให้คนอิสราเอลทั้งปวงอับอายขายหน้า ความเกลียดชังของแนวคิดต่อต้านยิวยังรากฝังลึกมานาน ก่อนหน้านั้นนานมาแล้ว พระเจ้าผ่านทางโมเสสได้ทรงสั่งห้ามมิให้คนอัมโมนได้รับอนุญาตให้เข้าไปในชุมนุมชนอิสราเอลเลย ดู พระราชบัญญัติ 23:3 ความเป็นปฏิกัมย์ไม่ได้เลือนหายไปเลยแม้กระทั่งในสมัยของซาอูล

1 ซมอ 11:3-4 ด้วยเหตุนี้ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวแก่ท่านว่า "ขอ
ผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้า
ไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน" เห็นได้
ชัดว่าคำขู่ของนาหาซอกจะเป็นคำคุยโว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีกองทัพที่จะขัดขวางมิให้คน
ยาเบซไปขอความช่วยเหลือได้ และเขาไม่สามารถทะลวงเข้าไปในเมืองนั้นได้ด้วย ขณะเดียวกัน
4 เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของ
ประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เสียงดัง พวกผู้สื่อสารมายังบ้านเกิดของซาอูลพร้อม
ข่าววิกฤตินั้น เมื่อคนอิสราเอลได้ยินข่าวนั้นพวกเขาก็ร้องไห้ แน่ใจว่าเป็นเพราะความสงสาร
และอาจเพราะความกลัวอย่างจับใจด้วย พี่น้องของพวกเขา นั่นคือ คนอิสราเอลในกิเลอาดกำลัง
เผชิญกับภัยคุกคามที่น่ากลัวจริงๆ

1 ซมอ 11:5 ขณะเดียวกัน ก่อนหน้านั้นซาอูลก็ออกไปต้อนฝูงวัวในแถบ
ชนบท ดูเถิด ซาอูลต้อนฝูงวัวกลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า "ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึง
ร้องไห้" ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบซ เขาจึงถูกสถานการณ์บังคับให้รับ
บทผู้นำและจำใจต้องทำการตัดสินใจครั้งสำคัญ ดังที่บันทึกจะหมายเหตุไว้ เขาไม่ได้ถอยหนีจาก
วิกฤตินั้น

1 ซมอ 11:6-8 จากนั้นเมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้าก็
สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง อีกครั้งที่มีการเอ่ยถึงพระวิญญาณของ
พระเจ้าที่เสด็จมาสถิตบนซาอูล ดูความเห็นสำหรับ 10:6, 10 ดังที่หมายเหตุไว้ที่นั่น การเสด็จมา
ของพระวิญญาณของพระเจ้าลงบนคนๆหนึ่งในสมัยพระคัมภีร์เดิมเทียบได้กับการที่คนๆหนึ่ง
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ พระเจ้าประทานความกล้าหาญ สถิต
ปัญญา พละกำลังและความดีใจสำหรับวิกฤติเฉพาะหน้าโดยความช่วยเหลือของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ ซาอูลจึงเกิดความดีใจตลอดอันชอบธรรม

ดังนั้น 7 ท่านจึงเอาวัวมาคู่หนึ่งพันออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสิ้นของอิสราเอล โดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวว่า "ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและชามูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่ วัวของเขา" และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมา เป็นใจเดียวกัน

ที่น่าสนใจก็คือการที่เขารวมชามูเอลเข้าไปในคำขู่ของตนด้วย ซาอูลยังไม่ได้รับตำแหน่งอย่างเป็นทางการและชามูเอลยังไม่ได้พ้นจากตำแหน่งของเขาด้วย อาจเพราะว่าเขารู้ว่าตนไม่ได้ เป็นที่ยอมรับโดยคนอิสราเอลทั้งปวง เขาจึงอาศัยสิทธิอำนาจของชามูเอลด้วย ไม่ว่ากรณีใด คำขู่ ของเขาทำให้ความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าหลอมรวมคนอิสราเอลให้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพื่อ ติดตามการเป็นผู้นำของเขา

ด้วยเหตุนี้ 8 เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นับคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาห์ได้สามหมื่นคน เบเซกเป็นสถานที่แห่งหนึ่งในที่ราบสูงซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ก่อนไปทางทิศตะวันตกของยาเบซกิเลอาด มันจึงกลายเป็นฐานที่มั่นของเขา ชายทั้งหมด 330,000 คนรายงานตัวเพื่อเตรียมสู้รบ เราไม่ทราบชัดเจนว่าเพราะเหตุใดจึงมีการ แยกแยะระหว่างคนอิสราเอลและคนยูดาห์ เห็นได้ชัดว่าคนแปดตระกูลครึ่งซึ่งอยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนส่งคนมา 330,000 คน อาจเป็นได้ว่าคนยูดาห์ส่งคนมาน้อยกว่าที่พวกเขาสามารถส่งมาได้เพราะกลัวโดน โจมตีจากคนฟีลิสเตียที่พรมแดนด้านทิศตะวันตกของพวกเขา

1 ซมอ 11:9-10 ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารจากเมืองยาเบซกิเลอาดไป ว่า "ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า `พຽ່ງนี้เวลาแดดร้อนท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยเหลือให้พ้น'" เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกเขาเบซ เขาทั้งหลายก็มีความยินดี ซาอูลสัญญาพี่น้องชาวอิสราเอลที่หวาดกลัวในเมืองยาเบซว่าพอเวลาสายๆวันถัดไป ความช่วยเหลือจะไปถึง เห็นได้ชัดว่าการปิดล้อมเมืองนั้นหละหลวมพอที่ผู้สื่อสารจะเล็ดลอดฝ่าแนวล้อมของคนอัมโมนมาได้

10 ดังนั้นชาวยาเบชจึงว่า "พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง" ชาวยาเบชกิเลอาดบอกต่อคนอัมโมนว่าวันถัดไปตนจะยอมจำนนต่อพวกเขาและพวกเขาจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ

1 ซมอ 11:11 เห็นได้ชัดว่าคนอัมโมนไม่รู้เกี่ยวกับการรุกเข้ามาใกล้ของกองทัพที่ซาอูลรวบรวมมาจากอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เห็นได้ชัดว่าในตอนกลางคืน กองกำลังของซาอูลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและเดินทัพขึ้นไปยังที่ราบสูงทิศตะวันออกและ โจมตีกองกำลังของคนอัมโมนที่ปิดล้อมเมืองยาเบชกิเลอาดตอนรุ่งสาง

พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพ ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแตกจัด ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย เขาจัดกำลังพลของเขาเป็นสามกองทัพ (อาจกองทัพละ 110,000 คน) นี่บอกเป็นนัยว่าเมื่อพวกเขาเข้าใกล้เมืองยาเบชกิเลอาด ทั้งสามกองทัพนั้นก็โจมตีจากทิศตะวันตก ทิศเหนือและทิศใต้ ยามสามที่วุ่นวายนั้นน่าจะหมายถึงยามพลัดสุดท้ายของคืนนั้นที่เผ่ายามถึงรุ่งสาง การศึกนั้นกินเวลาจนถึงเที่ยงวันซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวกำลังพลของคนอัมโมนก็ถูกฆ่าฟันและกระจัดกระจายไปจนถึงขนาดที่ว่าไม่มีทหารสองคนเหลืออยู่ด้วยกันเลย

1 ซมอ 11:12-13 หลังจากการตีแตกคนอัมโมนภายใต้การนำของซาอูล แล้วประชาชนจึงเรียนซาอูลว่า "คนที่พูดว่า 'ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ' นั้น มีใครบ้างจงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย" 13 แต่ซาอูลกล่าวว่า "ในวันนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น"

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงกู่หน้าซาอูลในฐานะกษัตริย์ผู้ปกครองเหนืออิสราเอล ดังนั้นกำลังพลที่เปี่ยมชัยชนะซึ่งยังอยู่ที่ยาเบชกิเลอาดจึงร้องขอให้ประหารชีวิตบรรดาคู่ริทางการเมืองในประเทศของซาอูล ซาอูลแสดงให้เห็นถึงความโอบอ้อมอารี การยับยั้งชั่งใจและสติปัญญา แทนที่จะหาทางแก้เผ็ดพวกศัตรูทางการเมืองของเขา ซาอูลกลับยกความดีความชอบให้พระเจ้าอย่างเหมาะสมแล้วสำหรับชัยชนะที่ได้มา

1 ซมอ 11:14 นีบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าซามูเอลร่วมติดตามไปกับกองทัพของซาอูลไปยังยาเบชกิเลอาดด้วย หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบรรยายไว้ข้างบน แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า "มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิลกาล และรื้อฟื้นเรื่องราวอาณาจักรที่นั่นอีก" กิลกาลอยู่ทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ใกล้เมืองเยรีโค และอยู่ลงไปทางขวาแม่น้ำจอร์แดนประมาณสามสิบไมล์

คำที่แปลว่า **รื้อฟื้น** (ชาคัซ) มีความหมายได้คำว่า 'ทำใหม่' ความหมายในบริบทนี้ก็คือ 'สถาปนา' อิสราเอลจนถึงขณะนั้นมีระบอบการปกครองที่ผู้นำสูงสุดคือพระเจ้า มันไม่ใช่ราชอาณาจักร แต่เพราะการขืนกรานของประชาชน พระเจ้า (ในน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระองค์) จึงทรงยอมให้ซาอูลได้รับเลือกเป็นกษัตริย์ อย่างไรก็ตาม แม้ถูกเจิมแบบเป็นการส่วนตัวแล้วโดยซามูเอล (ดู 10:1) และถูกประกาศต่อหน้าประชาชนว่าเป็นกษัตริย์แล้วก็ตาม (ดู 10:20-24) ซาอูลก็ยังไม่ได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์อย่างเป็นทางการอยู่ดี ด้วยเหตุนี้ ซามูเอลจึงสั่งพวกเขาให้ไปยังกิลกาลซึ่งเป็นที่ๆคนอิสราเอลเริ่มดำเนินการพิชิตแผ่นดินนั้นภายใต้การนำของโยชูวา

1 ซมอ 11:15 ดังนั้นประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิลกาล และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิลกาล แล้วที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น ดังที่หมายเหตุไว้ ซาอูลถูกแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลอย่างเป็นทางการที่นั่น บัดนี้พวกเขาไม่ใช่แค่สหพันธรัฐที่เกิดจากตระกูลต่างๆที่มีมรดกร่วมกันแล้ว แต่เป็นราชอาณาจักรหนึ่งอย่างแท้จริงพร้อมกษัตริย์องค์หนึ่ง บัดนี้พวกเขาเป็นเหมือนบรรดาประชาชาติของชาวโลกที่อยู่รอบตัวพวกเขาแล้ว อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็แข่งหน้าน้ำพระทัยที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าและจะประสบกับความเหี่ยวแห้งของจิตใจในไม่ช้า

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 12: ที่กิลกาลซามูเอลร้องเพลงอำลาอันแสนสุขซึ่งขณะที่ซาอูลเริ่มต้นการครองราชย์ของตน เขาเล่าย้อนสั้นๆเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของคนอิสราเอลจวบจนถึง

บัดนั้น โดยเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นครั้งแล้วครั้งเล่า จากนั้นเขาก็ทำทนายคนอิสราเอลที่มารวมตัวกันให้เชื่อฟังพระเจ้าของพวกเขา หากพวกเขาไม่เชื่อฟัง เขาก็เตือนถึงการตีสอนของพระเจ้าที่จะเกิดกับพวกเขา เขาปิดท้ายด้วยการขอให้เกิดพายุฝนนำกล้วเพื่อแสดงให้เห็นชัดเจนถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้าในเรื่องนี้ สุดท้ายซามูลปิดท้ายวันสำคัญนั้นด้วยคำเทศนาที่กินใจเพื่อให้คนอิสราเอลยำเกรงพระเจ้าของพวกเขาและปรนนิบัติพระองค์

1 ซมอ 12:1-2 หลังจากตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์แล้ว ซามูลก็ส่งมอบหนังสือลาออกของตนจากการเป็นผู้นำเหนืออิสราเอล มันคงเป็นประสบการณ์ที่หวานอมขมกลืนอย่างแน่นอน เขาได้ทรมานชีวิตของตนเพื่อเป็นผู้พยากรณ์/ผู้วินิจฉัยแห่งอิสราเอลแล้ว กระนั้นประชาชนของเขาก็ไม่สำนึกบุญคุณในเรื่องนั้น ในอีกแง่หนึ่ง ในฐานะที่เป็นชายชราแล้ว มันอาจเป็นเรื่องโล่งอกที่ได้พ้นจากภาระแห่งความรับผิดชอบเสียที

เขาจึงกล่าวเสียงดังอย่างกินใจว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว 2 และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ชราผมหงอกแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆมาจนทุกวันนี้

ซามูลเตือนความจำคนอิสราเอลที่มาประชุมกัน โดยตรงถึงการที่เขาได้ยอมทำตามคำขอของพวกเขาที่อยากมีกษัตริย์องค์หนึ่ง แต่เขาเตือนความจำพวกเขาอีกว่าเขาได้นำพวกเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณมาตั้งแต่สมัยที่เขาเป็นเด็กที่พลับพลาจนกระทั่งวันเดียวกันนั้นในอีกหลายปีต่อมา เขาได้เป็นทั้งผู้พยากรณ์ ปุโรหิต ผู้วินิจฉัย ผู้นำและผู้บังคับบัญชาของชนชาตินั้น การคำนวณเวลาของบิชอป อัสเซอร์เสนอแนะว่าขณะนั้นซามูลมีอายุประมาณเจ็ดสิบต้นๆถึงเจ็ดสิบกลางๆ เขาได้ดำเนินอยู่ต่อหน้าคนอิสราเอลมาจนถึงเวลานั้นจริงๆ

1 ซมอ 12:3-5 ซามูลจึงร้องออกมาอย่างเปี่ยมด้วยอารมณ์ว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรักปราช้ำพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับว้าวของผู้ใดบ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้

มือผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน"

แน่นอนว่าเขากล่าวด้วยอารมณ์ที่เปี่ยมล้น ขณะที่เขาลาออกไปพร้อมกับการไม่มีใครเห็นค่าการอุทิศชีวิตของเขามีสต่อประชาชนของเขาเลย เขาก็ทำทนายใครก็ตามให้ก้าวออกมาข้างหน้าและเป็นพยานว่าเขาได้ทำผิดต่อพวกเขา เขาไม่ได้รับฝูงสัตว์ของผู้ใดมาเป็นของตนเลย เขาไม่ได้หลอกล่อเปรียบใครเลย เขาไม่ได้บีบบังคับใครเลย เขาไม่ได้รับสินบนเลย (น่าเสียดายที่ว่าเขาไม่อาจกล่าวเช่นนี้ได้กับบุตรทั้งสองของเขา ดู 8:1-3)

พอได้ยินคำขออันตื้นตันนี้ คนของชนชาตินั้นก็ได้แต่ตอบกลับอย่างเสงี่ยมเจียมตัวว่า 4 เขาทั้งหลายกล่าวว่า "ท่านมิได้อ้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด" ซามูเอลจึงประกาศว่า 5 "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า" และเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว" ขณะที่ซามูเอลลาออกจากตำแหน่ง เขาก็กล่าวชัดเจน โดยมีพระเจ้าและซาอูลเป็นพยานว่าเขาพ้นจากคำครหาใดๆที่ไม่ดีต่อหน้าชนชาตินั้นแล้ว พวกผู้นำของชนชาตินั้นที่มารวมตัวกันก็ยอมรับในเรื่องนั้นเช่นเดียวกัน

1 ซมอ 12:6-7 จากนั้นซามูเอลก็เล่าย้อนสั้นๆต่อหน้าคนอิสราเอลเกี่ยวกับบรรดากิจการอันชอบธรรมทั้งสิ้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขาและเพื่อบรรพบุรุษของพวกเขา และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ 7 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย

คนอิสราเอลได้แสดงให้เห็นมานานแล้วถึงความจำที่สั้นในเรื่องที่เกี่ยวกับความดีงามของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเขา ซามูเอลกำลังทำให้แน่ใจว่าคนชั่วอายุนั้นไม่ได้ลืม เฉกเช่นทนายคนหนึ่งต่อหน้าคณะลูกขุน ซามูเอลประกาศว่าเขากำลังให้การต่อหน้าพวกเขาเกี่ยวกับบรรดากิจ

อันชอบธรรมทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงกระทำกับพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขา (คำที่แปลว่า เสนอคดี (ชาฟท์) ในบริบทนี้และการใช้ตรงนี้มีความหมายว่า 'ผู้ความ' เหมือนที่คนกระทำต่อหน้าศาลพิจารณาคดี)

1 ซมอ 12:8 ซามูเอลเตือนความจำพวกเขาอย่างย่อๆเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นอย่างน่าอัศจรรย์ออกจากอียิปต์ เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ได้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ในที่นี้

1 ซมอ 12:9-11 เขาเตือนพวกเขาให้ระลึกถึงการทรงช่วยให้พ้นของพระเจ้าในสมัยของผู้วินิจฉัย แต่เขาทั้งหลายลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของสิเสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาซอร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อับราฮัมของ ท่าน 10 และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัชทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์' **11** และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

ซามูเอลเล่าย้อนไปถึงการช่วยให้พ้นของนางเดโบราห์และบาราคในผู้วินิจฉัย 4-5 เขายังอ้างอิงถึงการช่วยให้พ้นที่พระเจ้าทรงใช้มาผ่านทางกิเดโอน (เยรูบบาอัล) ด้วย คนยิวเชื่อว่า เบดาน หมายถึงแซมสันเพราะคำว่า เบดาน มีความหมายตรงตัวว่า 'ในคาน' หรืออาจเป็น 'จากคาน' แซมสันเป็นผู้วินิจฉัยคนเดียวเท่านั้นที่มีบันทึกไว้ว่ามาจากตระกูลคาน มิฉะนั้น เบดานก็อาจเป็นผู้วินิจฉัยคนหนึ่งที่ไม่ถูกระบุไว้ว่าเป็นใคร อย่างไรก็ตาม ทศนะแรกดูเหมือนน่าจะใช่มากกว่า ที่น่าสนใจมากขึ้นไปอีกก็คือว่าเห็นได้ชัดว่าซามูเอลเรียกตัวเองว่าเป็นผู้วินิจฉัยคนหนึ่งที่ได้ช่วยคนอิสราเอลให้พ้น

1 ซมอ 12:12-13 นีบอกลงเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าการร้องขอภักดิ์ของชนอิสราเอลเกิดขึ้นเพราะพวกเขาเห็นว่านาหาชจะมาโจมตี ดังนั้น แทนที่จะวางใจพระเจ้าของตนในเรื่องการช่วยให้พ้น พวกเขากลับขอให้มนุษย์ช่วยผ่านทางภักดิ์องค์หนึ่ง และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหาชภักดิ์คนอัมโมนมาต่อสู้อันทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'ไม่ได้ แต่ต้องมีภักดิ์ปกครองเหนือเรา' ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน **13** ฉะนั้นบัดนี้จงดูภักดิ์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งภักดิ์ไว้เหนือท่านแล้ว

ซามูเอลกล่าวชัดเจนต่อไปอีกว่าจนถึงขณะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นภักดิ์ของพวกเขาตลอด จุดสนใจของชนอิสราเอลอยู่บนสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องหลังแทนที่จะเป็นสิ่งที่ต่างๆที่อยู่เบื้องบน การขาดความเชื่อของพวกเขาปรากฏชัดเจน พวกเขาอยากได้ภักดิ์องค์หนึ่งที่ตนมองเห็นได้มากกว่าพระองค์ที่พวกเขามองไม่เห็น ทั้งๆที่พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา พวกเขากลับสนใจในการทำให้อตัวเองเป็นเหมือนชาวโลกมากกว่าไว้วางใจพระเจ้าของตน ซามูเอลกล่าวชัดเจนว่าในบริบทนี้เองที่พวกเขาได้ขอและได้รับภักดิ์องค์หนึ่ง ด้วยเหตุนี้ เขาจึงซื้อภักดิ์องค์ใหม่ให้พวกเขาเห็น นีบอกลงเป็นนัยชัดเจนว่าซาอูลเป็นน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระเจ้าและไม่ใช่น้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระองค์อย่างแน่นอน

1 ซมอ 12:14-15 ซามูเอลจึงยื่นคำขาดที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายแก่ชนอิสราเอล มันแตกต่างเล็กน้อยในเรื่องสาระสำคัญจากสิ่งที่พระเจ้าเองได้ตรัสไว้ในพระราชบัญญัติ 28 ซามูเอลจึงประกาศว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและภักดิ์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป **15** แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้อันทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้อับราฮัมของท่าน ในสองข้อนี้ ซามูเอลออกพระนามพระเยโฮวาห์ห้าครั้ง

ซามูเอลเพียงแจ้งให้คนอิสราเอลทราบว่าถ้าพวกเขา (1) ปรนนิบัติ, (2) เชื่อฟัง และ (3) ไม่กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า เมื่อนั้นทั้งพวกเขาและกษัตริย์ของพวกเขาจะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป ช่างเป็น โครงร่างที่เรียบง่ายสำหรับประชาชนของพระเจ้า นั่นคือ การปรนนิบัติ การเชื่อฟัง และการไม่กบฏต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า มันจะช่วยให้เราใกล้ชิดในสามัคคีธรรมของเรา กับพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังและกบฏต่อพระวามะของพระเจ้า เมื่อนั้น พระเจ้าก็จะทรงต่อสู้พวกเขา สารสำคัญที่ถูกกลั่นออกมาจากบทเรียนนี้ทั้งสิ้นคือ การเชื่อฟัง ถ้าพวกเขาเชื่อฟังพระวามะของพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงอวยพรพวกเขาต่อไป ถ้าพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟัง การตีสอนของพระองค์ก็จะตามมาอย่างแน่นอน เป็นความจริงที่ว่า การเชื่อฟังพระเจ้าเป็น หลักการพื้นฐานสำหรับประชาชนของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้

1 ซมอ 12:16-19 เกรงว่าจะมีใครสงสัยสิทธิอำนาจที่ซามูเอลใช้ในการพูด เขาจึงทูลขอพระเจ้าให้ทรงส่งพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรงมาเพื่อยืนยันสิ่งที่เขาได้ประกาศไปแล้ว เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย 17 วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาลีไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้มิกษัตริย์สำหรับท่าน"

ความหมายของการที่ซามูเอลหมายความว่าขณะนั้นเป็นเวลาของการเกี่ยวข้าวสาลีคืออย่างนี้ ในประเทศอิสราเอล ในช่วงการเกี่ยวข้าวสาลีในเดือนตุลาคม มันเป็นหน้าร้อนของปีที่ฝนไม่เคยตกเลย ดังนั้น การขอให้ฝนตกจากท้องฟ้าในช่วงเวลานั้นของปีจึงเป็นตัวบอกที่ชัดเจนถึงการแทรกแซงของพระเจ้า ซามูเอลกล่าวว่าพายุฝนที่กำลังจะมานั้นจะยืนยันต่อพวกเขาว่าความชั่วช้าของพวกเขาคือการแพกัศพระเจ้านั้นใหญ่โต กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ มันคือการขอ กษัตริย์องค์หนึ่งและจริงๆแล้วคือการปฏิเสธมิให้พระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์แน่นอนว่าซามูเอลระลึกถึงสิ่งที่

พระเจ้าได้ตรัสบอกเขาก่อนหน้านั้นไม่นานใน 8:7 ในข้อนี้ พระองค์ทรงเผยว่าคนอิสราเอลไม่ได้ปฏิเสธเขา (ซามูเอล) แต่จริงๆแล้วพวกเขาได้ปฏิเสธมิให้พระเจ้าของพวกเขาได้ครอบครองเหนือพวกเขา ซามูเอลจึงเผชิญหน้าคนอิสราเอลด้วยความชั่วช้าของพวกเขาในการขอให้มีการยกย่องครั้งแรกที่เป็นมนุษย์ พระเจ้าได้ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่พวกเขาเหนือนาหาซแล้ว นำเศร่าที่หลายคนยกให้ชัยชนะนั้นเป็นของซาอูล

ด้วยเหตุนี้¹⁸ ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และซามูเอลยิ่งนัก ¹⁹ และประชาชนทั้งหลายเรียนซามูเอลว่า "ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้มียกย่องสำหรับเราทั้งหลาย"

พระเจ้าทรงส่งพายุฝนฟ้าคะนองมาในวันนั้นทั้งๆที่ประเพณีกล่าวว่าฝนไม่ควรตกในช่วงเวลานั้นของปี นอกจากนี้ มันคงเป็นพายุที่รุนแรงจริงๆ ประชาชนคิดว่าพวกเขาจะต้องตายแน่ๆแล้วเพราะเหตุพายุนั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงอ้อนวอนซามูเอลให้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อพวกเขา นอกจากนี้ พวกเขาขอรับความบาปของตนอย่างเปิดอกในการขอกยกย่อง อย่างไรก็ตาม บัดนี้มันสายเกินไปแล้ว ไม่มีหนทางแก้ไขแล้ว

1 ซมอ 12:20-21 ซามูเอลตอบกลับไปโดยถือโอกาสนี้ที่จะเตือนสติผู้คนของเขาให้ปรนนิบัติพระเจ้าของพวกเขา และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า "อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆแล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน ²¹ และอย่าหันเหไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ แม้ว่าในทางเทคนิคแล้วไม่ใช่ แต่มันก็มีพลังของคำสั่งที่เรื่องจริงนี้ (1) อย่ากลัวเลย (2) อย่าหันไปเสียจากการติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า (3) จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของท่าน (4) และอย่าหันไปเสียทางอื่น

คนอิสราเอลถูกเตือนสติสองหนมิให้ **หันไปเสีย**จากพระเจ้าของพวกเขา คำที่แปลเช่นนั้น (คูร์) มีความหมายได้คำว่า 'จากไป' ดังนั้นชาวมูเอลเตือนสติพวกเขาสองหนมิให้ไปจากพระเจ้าของพวกเขา แต่พวกเขากลับถูกกำชับให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้า นั่นคือ ด้วย **สิ้นสุด**ใจของพวกเขา! ผู้ใดปรนนิบัติพระเจ้าแบบครึ่งใจเมื่อใด คนๆนั้นก็ไม่ใช่ห่างจากการตีจากพระองค์ไปเมื่อนั้น ชาวมูเอลเข้าใจเรื่องนั้นและเตือนคนอิสราเอลให้ระวังเรื่องนั้นอย่างชัดเจน บทเรียนสำคัญและเรียบง่ายยังเหมือนเดิม นั่นคือ ให้เราปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย **สิ้นสุด**ใจของเรา สิ่งอื่นๆที่ล่อลวงเราให้ไปเสียจากการปรนนิบัติพระองค์ แม้บางครั้งโดยตัวมันเองไม่ใช่สิ่งที่ชั่วร้ายก็ตาม ก็ไร้สาระ พวกมันกลายเป็นตัวดึงความสนใจเราไปจากการปรนนิบัติพระเจ้า

1 ซมอ 12:22 จากนั้นชาวมูเอลก็เอ่ยคำสัญญาหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ซึ่งในหลักการแล้วยังมีอยู่จนทุกวันนี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์ แน่แน่นอนว่าคำสัญญานั้นใช้กับคนอิสราเอลโดยตรง พระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญานี้รันคร้กับพวกเขาและจะไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขาเลย เช่นเดียวกัน คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนในยุคนี้ก็เป็นประชากรของพระเจ้าและพระองค์ได้ทรงสัญญาแบบเดียวกัน ดู มัทธิว 28:20 และฮีบรู 13:5 “เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” นี่สื่อชัดเจนถึงความมั่นใจในเรื่องความรอดสำหรับประชาชนของพระเจ้าในทุกวันนี้

1 ซมอ 12:23 ขณะที่ชาวมูเอลใกล้จะจบคำเทศนาของเขาที่ทิมแทงใจแล้ว เขาก็เสริมหมายเหตุส่วนตัวที่จริงจังก้าวเข้าไป ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอวยยอมให้ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกให้ท่าน แม้คนอิสราเอลไม่สำนึกบุญคุณต่อผู้พยากรณ์และผู้วินิจฉัยของพวกเขาที่อดทนนานก็ตาม เขาก็ยังรักดีต่อพวกเขาต่อไปในใจของตน เหมือนกับที่พ่อแม่จะรักลูกของตน แม้ลูกจะแสดงความรักตอบกลับมาน้อยก็ตาม ชาวมูเอลก็เผยให้เห็นถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณซึ่งมีอยู่ในใจของเขาต่อคนอิสราเอล เราควรหมายเหตุเพิ่มเติมว่าเขาอวยรับว่าการล้มเหลวที่จะอธิษฐานเพื่อประชากรของพระเจ้าอย่างที่เขาควรกระทำนั้นเป็นความบาป พระเจ้าได้

ทรงมอบหมายหน้าที่ดูแลให้แก่เขา มันจึงเป็นหน้าที่ของเขาที่จะอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่เขา
ได้เฝ้าดูแลมาตลอดหลายปี นี่กล่าวชัดเจนถึงความบาปของการละเว้นไม่กระทำบางสิ่ง ดู ยากอบ
4:17 นอกจากนี้ เขาตั้งใจว่าจะสอนประชาชนของตนให้ทราบถึงสิ่งที่ดีและถูกต้องไม่ว่าจะยัง
นี่เป็นบทเรียนจนถึงทุกวันนี้สำหรับคนเหล่านั้นที่มีหน้าที่รับใช้ดูแลผู้อื่น

1 ซมอ 12:24 ซามูเอลเอ่ยคำสั่งสุดท้าย จงยำเกรงพระเยโฮวาห์เท่านั้น

ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหกิจซึ่งพระองค์ได้ทรง
กระทำแก่ท่านแล้วนั้น คำกำชับง่ายๆสองประการมีอยู่จนทุกวันนี้ นั่นคือ (1) จงยำเกรงองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า และ (2) จงปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน ไม่มีอะไรที่ซับซ้อน
เกี่ยวกับมันเลย นอกจากนี้ แรงจูงใจในการอุทิศตัวและการปรนนิบัติเช่นนั้นก็ง่ายพอๆกันด้วย
จงระลึกถึงบรรดาสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้ว แน่ใจว่านี่เป็นจริง
สำหรับคนอิสราเอล มันเป็นจริงสำหรับพวกเราในทุกวันนี้ด้วย แน่ทีเดียว หลังจากทุกสิ่ง
ที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้ว เราจะทำน้อยกว่าการถวายสิ่งที่ดีที่สุดของเราแด่พระองค์และ
มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์อย่างเต็มที่ได้อย่างไร หลังจากทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้ว!

1 ซมอ 12:25 ซามูเอลปิดท้ายบทเพลงอำลาของตนด้วยคำเตือนที่จริงจังว่า แต่
ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของ
ท่านด้วย" น่าเศร้าที่ทั้งคนเหล่านั้นและซาอูลล้มกำชับนี้ในเวลาไม่นานและพินาศเพราะความ
บาปของตนเมื่อถึงกาลอันควร

*ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 13: บทถัดไปนี้ของหนังสือ 1 ซามูเอลนำเสนอการตกต่ำฝ่าย
วิญญาณอย่างรวดเร็วของซาอูลซึ่งลงเอยด้วยการที่เขาถูกล่าหน้าทีของบุโรหิต ซามูเอลจึง
ประกาศว่าพระเจ้าทรงปฏิเสธเขาในฐานะกษัตริย์แล้ว บทนี้ปิดท้ายด้วยคำบรรยายเกี่ยวกับการ
ถูกล่าหน้ามาของคนที่ลิสเตียและการสู้รบกับพวกเขาที่จะมีขึ้น*

1 ซมอ 13:1-2 ผู้เขียนเริ่มต้นบทนี้โดยบรรยายเกี่ยวกับนโยบายทางทหารในตอนต้นของซาอูลผู้เป็นกษัตริย์ ซาอูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี 2 ซาอูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่กับซาอูลที่มิคมาชและที่แดนเทือกเขาเบธเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนที่ของตนทุกคน

วลีแรกของข้อ 1 อ่านตรงตัวว่า “ซาอูลมีบุตรชายอายุหนึ่งปีในการครองราชย์ของเขา” อาจเป็นไปได้ว่าซาอูลมีบุตรชายอายุหนึ่งขวบคนหนึ่งที่เขาเริ่มครองราชย์ นั่นน่าจะใช่อิชโบเชท 2 ซามูเอล 2:10 หมายถึงอิชโบเชทอายุสี่สิบปีตอนที่ซาอูลเสียชีวิต

หลังจากซาอูลได้ครองราชย์เป็นเวลาสองปีแล้วเขาก็ตั้งกองทัพที่มีกำลังพลสามพันนาย โดยวางทหารประจำการสองพันคน ไว้ที่เบธเอลและหนึ่งพันคนในเมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ที่นั่นโยนาธานบุตรชายของเขาเห็นได้ชัดว่าเป็นเจ้าหน้าที่บัญชาการ พวกผู้ชายที่เหลือของชนชาตินั้นถูกส่งกลับบ้านไปเพื่อเป็นทหารกองหนุนของชนชาตินั้น และพร้อมที่จะถูกเรียกใช้งานในช่วงเวลาที่เป็นวิกฤติระดับชาติ กองกำลังป้องกันชาติอิสราเอล (Israel Defense Force) กระทั่งในปัจจุบันก็ถูกจัดโครงสร้างในแบบคล้ายๆกัน

1 ซมอ 13:3-4 หลังจากนั้นโยนาธานได้ตีกองทัพรักษาการของคนฟิลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟ่ายแพ้ไป คนฟิลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และซาอูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า "ขอให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยิน" 4 และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ซาอูลได้รับพระบัญชาทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นที่เกลียดชังของคนฟิลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับซาอูลที่กิกลาก

เห็นได้ชัดว่าคนฟิลิสเตียมีกองทัพรักษาการอยู่ในเขตแดนของคนอิสราเอลที่เกบาอาจ เพื่อเป็นวิธีหนึ่งในการข่มขวัญคนอิสราเอลก็ได้ โยนาธานบุตรชายของซาอูลโจมตีกองทัพรักษาการนั้นของพวกเขาและทำให้มันพ่ายแพ้ไป ซาอูลรีบเอาหน้าสำหรับการกระทำของบุตรของตนทันทีโดยส่งพวกผู้สื่อสารไปทั่วแผ่นดินนั้นซึ่งเป่าแตร (โซฟาร์) เพื่อป่าวประกาศว่านั่น

น่าสนใจตรงที่ว่าซาอูลเรียกประชาชนของเขาว่าเป็นคนฮีบรู แม้ว่ามันเป็นคำเหมือนที่ใช้เรียกคนอิสราเอลอย่างแน่นอน แต่มันก็ไม่ถูกใช้บ่อยในพระคัมภีร์เดิม คำว่าฮีบรูปรากฏ 34 ครั้งขณะที่ชื่ออิสราเอลถูกใช้ 2,228 ครั้ง

ซาอูลจึงประกาศว่าคนอิสราเอลได้ทำให้ตัวเองเป็นที่เกลียดชังของคนฟิลิเตียจริงๆ คำที่แปลว่า **เป็นที่เกลียดชัง** (บาอัท) มีความหมายตรงตัวว่า ‘กลืนเหม็น’ ด้วยเหตุนี้ พวกผู้ชายที่เป็น ‘ทหารกองหนุน’ ของกองทัพอาสาสมัครของคนอิสราเอลจึง ‘ถูกเรียกตัว’ ให้มาyingกิลกาล เราจำได้ว่ากิลกาลอยู่ในหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนไม่ไกลจากเมืองเยรีโค

1 ซมอ 13:5 ขณะเดียวกัน เพื่อตอบโต้การลุกฮือขึ้นของคนฮีบรู คนฟิลิเตียจึงเคลื่อนทัพเพื่อยับยั้งการเหิมเกริมของพวกเขา และคนฟิลิเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทหารนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่มิกมาซ ทางตะวันออกของเบธาเวน

คนฟิลิเตียตอบโต้ด้วยกำลังมหาศาล รถรบสามหมื่นคันก็คงเทียบได้กับรถถังจำนวนพอๆกันในการสู้รบปัจจุบัน มันเป็นจำนวนที่น่าทึ่ง พวกเขาพร้อมกับพลม้าหกพันคนและทหารราบที่เปรียบได้กับเม็ดทรายบนชายฝั่งทะเล แสนยานุภาพทางทหารของคนฟิลิเตียไม่เพียงประจักษ์ชัดเท่านั้นแต่ยังเปี่ยมด้วยพลัง มิกมาซเป็นเมืองๆหนึ่งในเขตแดนของคนเบนยามิน โดยห่างไปประมาณสิบไมล์ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงรุกกล้าเข้ามาข้างในใจกลางของอิสราเอล

1 ซมอ 13:6-7 โยนาธานได้ยุยงให้เกิดเหตุการณ์ระดับชาติแล้วและคนอิสราเอลพบว่าตัวเองอยู่ในภาวะอับจน ด้วยเหตุนี้เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบ ในซอกหิน ในอูโมงค์และในบ่อ 7 พวกฮีบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาดและกิเลอาด แต่ฝ่ายซาอูลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิลกาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัว
สิ้น

คำที่แปลว่า **ที่คับแคบ** (ทซาราร์) มีความหมายว่า ‘ถูกมัดไว้’ หรือ ‘ในความลำบาก’ คนอิสราเอลหวาดกลัวการตอบโต้ทางทหารของคนฟีลิสเตียมากเสียจนพวกเขาไป **ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบ ในซอกหิน ในอุโมงค์และในบ่อ** นอกจากนี้ บางคนก็หนีไปทางทิศตะวันออกโดยข้ามหุบเขาจอร์แดนเข้าไปในกิเลอาด ขณะเดียวกัน ซาอูลก็ตั้งกองบังคับบัญชาการอยู่ที่กิเลอาดในหุบเขาจอร์แดนพร้อมกับพวกทหารกองหนุนที่ได้มาตามที่ถูกเรียกตัว อย่างไรก็ตาม พวกเขา ก็เสียชีวิตไปไม่น้อย หากจะกล่าวโดยใช้คำพูดสมัยใหม่ พวกเขาก็หวาดกลัวจนตัวสั่น

1 ซมอ 13:8-10 ซาอูลจึงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ซามูเอลกำหนดไว้ แต่ซามูเอลมิได้มาที่กิเลอาด ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์ เห็นได้ว่าเจ็ดวันที่ว่านี่เป็นการทำให้ 1 ซมอ 10:8 สำเร็จ เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์ที่ว่าไม่ได้เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น โดยมีการบันทึกไว้โดยไม่ว่ากรณีใด ซาอูลก็คาดหวังว่าซามูเอลจะมาและรอเขาอยู่เจ็ดวัน เมื่อผ่านไปครบเจ็ดวัน กำลังพลของซาอูลก็หายไปทีละคนๆ ทหารกองหนุนที่เป็นอาสาสมัครของเขาเริ่มร่อยหรอลงเรื่อยๆ แน่ทีเดียว เขาตกอยู่ในวิกฤติไม่เพียงในทางทหารเท่านั้นแต่ในทางการเมืองด้วย

ดังนั้น ด้วยความสิ้นหวัง 9 ดังนั้นซาอูลจึงตรัสว่า "จงนำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย" และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา 10 ต่อมาพอพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ คุณเถิด ซามูเอลก็มาถึง ซาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและทรงค้ำบัพทาน

ซาอูลเป็นกษัตริย์ แต่เขาไม่ใช่คนตระกูลเลวีและไม่ได้อยู่ในเชื้อสายของอาโรนด้วย เขาได้ฝ่าฝืนบัญญัติของคนเลวีโดยการรुक้าเข้าไปในหน้าที่ของปุโรหิต ทั้งเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเป็นเครื่องถวายบูชาด้วยใจสมัครที่มีกลิ่นหอมหวาน อย่างไรก็ตาม เลวีนิติ 1 และ 3 กล่าวชัดเจนว่าผู้ที่ถวายเครื่องสัตวบูชาเหล่านี้จะต้องเป็นปุโรหิต ซาอูลบังอาจใช้อำนาจของตนตามอำเภอใจ กล่าวสั้นๆคือ ในฐานะกษัตริย์เขาได้ฝ่าฝืนพระวาระของพระเจ้าโดยตรง ผู้ใดได้รับฝากไว้มากก็จะทรงเรียกเอาจากผู้นั้นมาก ในฐานะที่เขาเป็นกษัตริย์ พระเจ้าจึงทรงถือว่าเขาต้องมีมาตรฐานสูงกว่าที่พระองค์อาจใช้กับคนที่ต่ำต้อยกว่า

ซาอูลบังอาจใช้อำนาจของตนตามอำเภอใจไม่ทันไร ซามูเอลก็ปรากฏตัว ซาอูลจึงออกไปค้ำหน้าเขา คำที่แปลว่า ค้ำหน้า (บารัค) ปกติแล้วถูกแปลเป็น ‘อวยพร’ ซาอูลเริ่มทำตัวเหมือนคนนำเลื่อมใสแล้ว

1 ซมอ 13:11-12 ซามูเอลดูออกทันทีว่าซาอูลได้ทำอะไรลงไป เขาจึงถามอย่างโกรธๆ และด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า "ท่านได้กระทำการอะไรไปแล้วนี้" เห็นได้ชัดว่าซาอูลรู้ว่าตัวเองได้ทำการละเมิดแล้ว เขาจึงรีบแก้ตัวและเริ่มหาข้ออ้างต่างๆ

และซาอูลตรัสตอบว่า "เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็มีได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟิลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มิคมาซ 12 ข้าพเจ้าจึงว่า 'บัดนี้คนฟิลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิธกาล และข้าพเจ้ายังมิได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์' ข้าพเจ้าจึงข่มตัวเอง และได้ถวายเป็นเครื่องเผาบูชา"

หลังจากชี้ให้เห็นถึงภัยคุกคามของกองทัพคนฟิลิสเตียเพื่อทำให้เห็นว่าการไม่เชื่อฟังของเขานั้นเป็นเรื่องถูกต้อง ซาอูลก็พยายามหาข้ออ้างเพื่อทำให้ตนเองพ้นผิด โดยการอ้างว่า "ข้าพเจ้าจึงข่มตัวเอง" เขาก็พยายามทำให้มันดูเหมือนราวกับว่าเขาไม่มีทางเลือก อย่างไรก็ตาม การไม่เชื่อฟังพระเจ้านั้นก็ไม่มีเหตุผลใดมาสนับสนุนเพื่อให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเลย ในระบบเศรษฐกิจของพระเจ้า ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าจรรยาบรรณที่ขึ้นกับสถานการณ์ ซาอูลพยายามที่จะยกเรื่องนี้เป็นข้ออ้าง อย่างไรก็ตาม ทั้งพระเจ้าและซามูเอลก็ไม่เข้าไปกับข้ออ้างเช่นนั้นเลย สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆ ไม่เคยทำให้การไม่เชื่อฟังคำบัญชาที่ชัดเจนแล้วของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ต้องผลลัพธ์ไม่เคยทำให้วิธีการเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ไม่มีจรรยาบรรณในการฝ่าฝืนพระประสงค์ที่ชัดเจนแล้วของพระเจ้า

1 ซมอ 13:13-14 ซามูเอลจึงแจ้งให้ซาอูลทราบพร้อมกับความเด็ดขาดแบบลงโทษว่า "ท่านได้กระทำการที่โง่เขลาเสียแล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ เพราะพระเยโฮวาห์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็นนิรันดร์แล้ว ความบาปของซาอูลคือ การไม่เชื่อฟัง ง่ายๆแค่นั้นเลย ซาอูลไม่

เพียงไม่รอให้ครบเจ็ดวันตามที่ซามูเอลตั้งไว้ใน 10:8 เท่านั้น แต่เขายังไม่เชื่อฟังคำบัญชาที่
บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วของพระเจ้าด้วยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการถวายเครื่องสัตวบูชา

นี่สื่อชัดเจนว่าวิกฤติในขณะนั้นเป็นบททดสอบหนึ่งของพระเจ้า เขาสอบไม่ผ่านอย่างน่า
เวทนา ซามูเอลจึงบอกซาอูลว่าพระเจ้าทรงสามารถและคงสถาปนาการครองราชย์ของเขาเหนือ
คนอิสราเอลอย่างถาวรไปแล้ว อย่างไรก็ตาม 14 แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืน พระ
เยโฮวาห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้
นั้นให้ป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสัญซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
ท่านไว้"

วันเวลาของซาอูลในฐานะกษัตริย์จะถูกจำกัดแล้ว พระเจ้าจะทรงตั้ง "ชายอีกคนหนึ่งตาม
ชอบพระทัยพระองค์" แล้ว แน่แน่นอนว่านั่นคือดาวิด (เปาโลกล่าวชัดเจนว่านี่คือดาวิดในกิจการ
13:22) ความบาปของซาอูลอยู่ตรงที่ว่าเขา "มิได้รักษาสัญซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้" บท
ทดสอบของเขาเกี่ยวข้องกับการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าที่ตรัสไว้แล้วและที่ถูกเขียนไว้แล้ว
เขาสอบตก ความบาปของเขาไม่แตกต่างจากความบาปของอาดัมและเอวาในสวนแห่งเอเดน ทั้ง
สองกรณีเป็นการไม่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าโดยตรง

กิจการ 13:21 ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าซาอูลครองราชย์เป็นเวลาทั้งสิ้นสี่สิบปี แม้วานั้นไม่
ได้ถูกหมายเหตุไว้ในพระคัมภีร์เดิมอย่างเจาะจงก็ตาม หลังจากผ่านไปเพียงสองปีในฐานะ
กษัตริย์มือใหม่แห่งอิสราเอล ซาอูลก็ได้รับแจ้งว่าทั้งเขาและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะไม่ได้
เป็นกษัตริย์ต่อไปในอิสราเอล

1 ซมอ 13:15-16 พอกกล่าวเช่นนั้นเสร็จซามูเอลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์
แห่งคนเบนยามิน และซาอูลทรงนำพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน 16 ซาอูลกับโย
นาธานราชโอรสของพระองค์ และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คนฟี
ลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ

ซามูเอลมุ่งหน้ากลับไปยังแดนเทือกเขาที่อยู่ทางทิศตะวันตกของหุบเขาเจอร์แดนไปยังกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ซาอูลอยู่ต่อไปในกิลกาลซึ่งอยู่ลงไปทางหุบเขาเจอร์แดนและนับกำลังพลของเขา คนเหล่านั้นมีจำนวนทั้งหมดหกร้อยคน ลองเปรียบเทียบจำนวนนั้นกับบรรดาสามหมื่นคน ทหารม้าหกพันคนและทหารราบอีกนับไม่ถ้วนของกองทัพคนฟีลิสเตียที่อยู่เหนือเขา และไปทางทิศตะวันตกที่มิคมาซ หลังจากนับกำลังพลของตนแล้ว ซาอูลก็พาพวกเขาเคลื่อนพลไปยังกิเบอาห์ซึ่งเป็นที่ๆซามูเอลได้ไปก่อนหน้านั้น

1 ซมอ 13:17-18 ขณะเดียวกัน มีกองปล้นออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอฟราห์ยังแผ่นดินชูล 18 อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธโฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโบอิมตรงถิ่นทุรกันดาร

คำที่แปลว่า กองปล้น (ชาซซ) หมายถึงพวกปล้นสดมภ์ คนพวกนี้น่าจะเป็นพวกทหารที่คอยปล้นสดมภ์ที่กระจายกันไปทั่วอิสราเอลเพื่อหาเสบียงอาหารมาให้กับกำลังพลของพวกเขาที่รวมตัวกันอยู่ที่มิคมาซ ทั้งสามทิศที่ถูกเอ่ยถึงคือ โอฟราห์ทางทิศเหนือ เบธโฮโรนทางทิศใต้และทิศตะวันตก และเศโบอิมทางทิศตะวันออก คนพวกนี้ออกไปปล้นสดมภ์ทั่วแผ่นดินนั้น โดยยึดเอาเสบียงใดก็ตามจากชาวแผ่นดินนั้นตามใจชอบ

1 ซมอ 13:19-21 ผู้เขียนหยุดพักชั่วคราวเพื่อหมายเหตุข้อเสียเปรียบทางยุทธศาสตร์อีกประการที่คนอิสราเอลประสบในขณะนั้น คราวนั้นจะหาช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟีลิสเตียกล่าวว่า "เกรงว่าพวกฮีบรูจะทำดาบหรือหอกใช้เอง" 20 แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟีลิสเตียเพื่อลับเหล็กไถ ฆาล ขวานและจอบของเขา 21 แต่พวกเขาคิดค่าลับสำหรับลับจอบ ฆาล สามง่าม ขวาน และติดประทัด

ความหมายก็คือว่าคนฟีลิสเตียห้ามมิให้มีช่างเหล็กในอิสราเอลเลย โดยรู้ว่าพวกเขาสามารถผลิตได้ไม่เพียงอุปกรณ์ทำไร่ไถนาเท่านั้น แต่ยังผลิตอาวุธได้ด้วย ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงให้พวกช่างเหล็กที่พบในแผ่นดินนั้นเลิกกิจการให้หมด คนอิสราเอลจึงต้องเดินทางไปยังแผ่นดินของคนฟีลิสเตียซึ่งอยู่ตามแนวชายฝั่งสำหรับงานใดๆที่ต้องใช้ช่างเหล็ก

1 ซมอ 13:22 ด้วยเหตุนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของพลที่อยู่กับซาอูลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์มี ไม่มีสักคนเดียวในกำลังพลที่ขัดสนของซาอูลที่มีดาบหรือหอก เฉพาะซาอูลและโยนาธานบุตรชายของเขาที่มีอาวุธดังกล่าว

1 ซมอ 13:23 ขณะเดียวกัน กำลังพลส่วนหนึ่งของคนฟีลิสเตียก็เคลื่อนพลออกจากค่ายพักของตนที่เมืองมิคมาซ และกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียก็ไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองมิคมาซ ทางที่ข้ามไปยังเมืองมิคมาซน่าจะเป็น Wadi Suweinit ซึ่งทอดยาวไปทางทิศใต้และทิศตะวันออกจากเมืองมิคมาซ

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 14: บทนี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการช่วยอุ้มหาญกล้าอีกหนของโยนาธานซึ่งกลายเป็นชัยชนะยิ่งใหญ่ของคนอิสราเอลเหนือคนฟีลิสเตีย ขณะเดียวกัน ซาอูลได้สั่งให้กำลังพลของเขาอดอาหารในวันนั้น โยนาธานซึ่งไม่รู้เรื่องนั้นก็ถูกพบว่าฝ่าฝืนและซาอูลชู่ว่าจะประหารชีวิตเขาเสีย คนอิสราเอลลุกขึ้นปกป้องเขาและขัดขวางมิให้ซาอูลทำตามที่ได้ตั้งใจไว้ บทนี้ปิดท้ายด้วยบทสรุปเกี่ยวกับการครองราชย์ของซาอูลและลำดับวงศ์วานย่อยๆของครอบครัวของเขา

1 ซมอ 14:1-3 โยนาธานบุตรของซาอูลนั่นเองที่เป็นคนจุดชนวนวิกฤติขณะนั้น เพราะการกระทำที่หุนหันพลันแล่นของเขา ดู 13:3 อีกครั้งที่เขาเป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดการเรื่องนั้นด้วยตัวเอง อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของซาอูลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียข้างโน้น" แต่หาได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่ ดังนั้น เขาและคนถือเครื่องอาวุธของเขาจึงย่องออกไปรั้งควานคนฟีลิสเตียด้วยวิธีการใดก็ตามที่เขาทั้งสองกระทำได้

อย่างไรก็ตาม 2 ซาอูลทรงพักอยู่ที่ชานเมืองกิเบอาห์ใต้ต้นทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิโกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน ซามูเอลยังหมายเหตุอีกว่า 3 กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิทูบพี

ชายของอิกาบอด บุตรชายของฟิเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลีปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาถือเอโฟดไป อาหิยาห์ซึ่งเป็นคนครอบครัวของเอลีอยู่ที่นั่นในฐานะเป็นมหาปุโรหิตแห่งอิสราเอล อย่างไรก็ตาม มีหมายเหตุไว้ว่า “พวกพลไม่ทราบว่ายोजनाธานไปแล้ว”

1 ซมอ 14:4-5 ข้อความนี้อธิบายสภาพภูมิประเทศนอกเมืองมิคมาซ เห็นได้ชัดว่านี่เป็นสถานที่เดียวกับที่หมายเหตุไว้ใน 13:23 ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่จะข้ามไปยังค่ายของฟิลิสเตียนั้น มียอดหินแหลมอยู่ฟากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ฟากทางข้างโน้น ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์ 5 หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์ ตลอดแนว Wadi Suweinit เป็นทางข้ามแคบๆ ที่มียอดหินแหลมอยู่บนแต่ละด้าน นั่นคือ ก้อนหนึ่งด้านทิศเหนือและอีกก้อนด้านทิศใต้ ไม่ไกลจากเมืองกิเบอาห์ (wadi คือ ท้องลำธารที่แห้งขอด)

1 ซมอ 14:6-7 โยนาธานกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิดให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะเราไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยยี่ห้อนั้ไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย" 7 ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า "จงกระทำทุกสิ่งที่ยึดใจของท่านอยากกระทำ หนีไปเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่ยึดใจของท่านจะว่าอย่างไร"

ที่น่าสนใจก็คือโยนาธานเรียกคนฟิลิสเตียว่าเป็นคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด เห็นได้ชัดว่ามีความเกลียดชังสถานะการเป็นคนต่างชาติของคนฟิลิสเตีย ตลอดเนื้อหาที่เล่ามา เห็นได้ชัดว่าชาวอูลขาดความเชื่อ ในทางกลับกัน โยนาธานเชื่ออย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงสามารถแทรกแซงเพื่อพวกเขาได้อย่างน่าอัศจรรย์ นอกจากนี้ เขากล่าวถูกต้องแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงถูกจำกัดให้กระทำกิจผ่านคนจำนวนมาก พระองค์ทรงสามารถกระทำกิจโดยไม่ต้องให้มนุษย์มาช่วย บัดนี้เต็มต่อคือการที่คนๆหนึ่งมีพระเจ้าหรือไม่ ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าโยนาธานจึงเต็มใจที่จะจัดการกองทัพของคนฟิลิสเตียทั้งหมด เป็นความจริงที่ว่าคนๆหนึ่งกับพระเจ้าคือ คนส่วน

ใหญ่ คนถือเครื่องอาวุธที่สัตย์ซื่อและจงรักภักดีของเขาก็มีกำลังขึ้น โดยความเชื่อของโยนาธาน และติดตามเขาไปด้วย

1 ซมอ 14:8-10 โยนาธานจึงเปิดเผยยุทธศาสตร์ของตนแก่ผู้ช่วยที่สัตย์ซื่อของเขา "ดูเถิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น 9 ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า 'จงคอยอยู่นกว่าเราจะมาหาเจ้า' แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ในที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา 10 แต่ถ้าเขาว่า 'จงขึ้นมาหาเราเถิด' แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเรา แล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา"

แผนการของโยนาธานนั้นง่ายนิดเดียว เขาตั้งใจว่าจะเผยตัวเองน่าจะเป็นในตอนเช้า หากคนฟีลิสเตียตอบสนองโดยการบอกให้เขาทั้งสองรอขณะที่พวกเขาออกมาต่อสู้เขาทั้งสอง เขาทั้งสองก็จะรอ แต่ถ้าคนฟีลิสเตียทำให้เขาตามพวกเขาไป เขาทั้งสองก็จะถือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานชัยชนะให้แก่ตน อีกครั้งที่มีความเชื่อที่ปรากฏชัดในการไว้วางใจพระเจ้าที่จะประทานชัยชนะให้แก่พวกเขา เขาจะรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงนำ นี่เท่ากับว่าโยนาธานวาง 'ชนแกะ' ไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยวางใจพระองค์ว่าจะทรงเผยน้ำพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้

1 ซมอ 14:11-12 ด้วยเหตุนี้ โยนาธานจึงดำเนินการตามแผนของตน ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟีลิสเตียเห็น และคนฟีลิสเตียกล่าวว่า "ดูเถิด พวกฮีบรูออกมาจากรูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว" คนฟีลิสเตียเยาะเย้ยพวกเขาทันที โดยล้ออย่างเย้ยหยันว่าพวกเขาได้ออกมาจากรูของตนแล้ว

แม้มิได้ระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจง ความหมายที่สื่อออกมาก็คือว่า โยนาธานอยู่บนศิลาเสนาห์และทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียอยู่บนอีกฟากของทางข้ามนั้นบนศิลาโบเชส ดังนั้น 12 และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง" แม้ว่ายังเยาะเย้ยพวกเขาต่อไป คนฟีลิสเตียก็เปิดเผยแก่โยนาธานถึงสิ่งที่เขากำลังรอที่จะได้ยิน มันเป็นสิ่งที่เขาได้วางไว้ต่อพระพักตร์องค์

พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเพื่อเป็นการบ่งบอกของพระเจ้าในเรื่องชัยชนะ ด้วยเหตุนี้โยนาธานจึงร้องประกาศว่า "จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว" โยนาธานจึงทราบว่าจะพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนเขาและชัยชนะเป็นของพวกเขาแล้ว อีกครั้งที่มีความเชื่อที่ชัดเจนและเรียบง่ายในส่วนของโยนาธาน

1 ซมอ 14:13-14 ด้วยเหตุนี้ แล้วโยนาธานก็ถลันขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป 14 การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างไรในระหว่างครั้งรอยไถในนาสักสองไร่

โยนาธานพร้อมกับคนถือเครื่องอาวุธของเขาเห็นได้ชัดว่าเป็นขึ้นไปบนศิลาโบเชสและโจมตีคนฟิลิสเตียที่อยู่บนยอดนั้น นั่นในตัวมันเองก็เป็นความพยายามที่เป็นปรากฏการณ์แล้ว นั่นคือ การขึ้นไปโจมตีกองทัพอันสูงที่อยู่นอกเหนือ นอกจากนั้น พวกเขายังมีแค่สองคนด้วย ในการศึกที่ตามมานั้น พวกเขาฆ่าทหารรักษาการยี่สิบคนที่อยู่ที่นั่น เห็นได้ชัดว่ามันเกิดขึ้นบนยอดศิลาโบเชสซึ่งครอบคลุมพื้นที่น้อยกว่าครึ่งเอเคอร์ ความหมายสุดท้ายก็คือ พื้นที่ของผืนดินที่วัวคูหนึ่งไถได้ในหนึ่งวัน เพื่อตอบสนองต่อความเชื่ออันเรียบง่ายของพวกเขา พระเจ้าประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่พวกเขา

1 ซมอ 14:15 ขณะเดียวกันและบังเกิดการสั่นสะท้านในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสั่นสะท้านมากยิ่งขึ้น เห็นได้ชัดว่ามีคลื่นแห่งความตื่นตระหนกไหลผ่านไปทั่วค่ายพักของคนฟิลิสเตียที่อยู่ใกล้เคียงที่เมืองมิคมาซ นอกจากนี้ นี้บอกเป็นนัยว่าพระเจ้าอาจส่งแผ่นดินไหวเข้ามาเพื่อเพิ่มความกลัวเข้าไปกับความงุนงงของพวกเขาในเรื่องชัยชนะของโยนาธาน

1 ซมอ 14:16-17 เมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นที่ๆซาอูลอยู่ขณะนั้นตั้งอยู่บนภูเขาสูงหนึ่ง เห็นได้ชัดว่ายามของเขามองเห็นอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับคนฟิลิสเตียอยู่ไกลๆ ยามของซาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มองดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป จากที่พวกเขาเห็น กอง

ทัพคนฟิลิเตียกำลังละลายหายไป วลีสุดท้าย **วังตักันไปมา** น่าจะหมายถึงโยนาธานและคนถือเครื่องอาวุธของเขาที่เห็นได้ชัดว่าสู้ต่อไปด้วยพลังเหนือธรรมชาติ โดยทำให้คนฟิลิเตียที่ออกมาสู้พวกเขาพ่ายแพ้ไป อย่างไรก็ตาม เมื่อมองจากที่ไกลๆ คนของซาอูลก็บอกไม่ถูกว่าใครเป็นใคร เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าประทานความสามารถเหนือธรรมชาติแก่โยนาธานเพื่อที่จะเอาชนะกองทัพมหึมาของคนฟิลิเตียได้สบายๆ การอัศจรรย์หนึ่งกำลังเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นได้เพราะความเชื่อในพระเจ้า แท้จริงแล้วน้อยก็คือมากเมื่อมีพระเจ้าอยู่ด้วย

ด้วยเหตุนี้ 17 แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า **"จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง"** และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเถิด โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น เมื่อนับคนดูแล้วพวกเขาค้นพบว่าโยนาธานและคนถือเครื่องอาวุธของเขาหายไป

1 ซมอ 14:18-19 **ดังนั้นซาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า "จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่"** เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย 19 อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับปุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟิลิเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซาอูลจึงตรัสกับปุโรหิตว่า **"หดมมือไว้ก่อน"**

เห็นได้ชัดว่าหีบแห่งพันธสัญญาอยู่ใกล้ๆภายใต้การดูแลของอาหิยาห์ผู้เป็นปุโรหิต เห็นได้ชัดว่าซาอูลปรารถนาให้อาหิยาห์ทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านทางอูริมและธัมมิมซึ่งอาจถูกเก็บไว้กับหีบนั้น อย่างไรก็ตาม ขณะที่พวกเขากำลังหารือเรื่องนี้อยู่นั้น เสียงของการศึกที่อยู่ใกล้เคียงก็ดังขึ้นกลายเป็นการ โกลาหลจนซาอูลสั่งอาหิยาห์ให้ยับยั้งไว้ก่อน เป็นที่ปรากฏชัดแก่ซาอูลว่าถึงเวลาสู้รบแล้ว

ดูเหมือนว่าซาอูลยังไม่กล้าลงมืออะไรจนกว่าจะรู้แน่ชัดแล้วว่าใครจะเป็นฝ่ายมีชัย แม้ว่าเขาเตรียมที่จะแสวงหาพระพักตร์พระเจ้าในเรื่องนี้ผ่านทางอาหิยาห์ในตอนแรกก็ตาม เห็นได้ชัดว่าไม่มีความเชื่อและความกล้าหาญในตัวซาอูลเหมือนที่มีในตัวบุตรชายของเขา

1 ซมอ 14:20-23 **ด้วยเหตุนี้ ซาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเถิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู่เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง ซาอูลมีคนหกร้อยคน** แม้เราอาจสันนิษฐานได้ว่าหนึ่งพันคนนั้นที่ตอนแรกอยู่ภายใต้การนำของโยนาธานอาจมารวม

ตัวกับพวกเขาแล้วก่อนถึงตอนนั้น ถึงอย่างไรแล้ว ซาอูลก็นำกำลังพลจำนวนย่อมๆของคุณไปสู่กับคนฟิลิเตียขณะที่โยนาธานและคนถือเครื่องอาวุธของเขากำลังสู้ต่อไปตามลำพัง ที่สื่อในวลีที่ว่า **ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของคุณ** ก็คือว่าในความสับสนอลหม่านของการศึกนั้น คนฟิลิเตียก็เริ่มสู้รบกันเองแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าขณะนั้นเริ่มมืดแล้วและในความมืดคนฟิลิเตียก็มาพัวพันกันด้วยความสับสน ผลลัพธ์ก็คือ “มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง” คำหลังนี้ในบริบทนี้มีความหมายว่าความตื่นตระหนก

ยิ่งไปกว่านั้น ขณะที่การศึกทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ **21 ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ** เขาทั้งหลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอลผู้อยู่ฝ่ายซาอูลและโยนาธาน **22** ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟิลิเตียกำลังหนี พวกเหล่านี้ก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย เห็นได้ชัดว่าคนฮีบรูบางคนถูกบังคับให้เป็นทาสโดยคนฟิลิเตีย พวกเขารีบหันไปเล่นงานนายของตนเมื่อการศึกปะทุขึ้น เช่นเดียวกัน คนอิสราเอลคนอื่นๆที่ได้หนีไปทางทิศเหนือยังเอฟราอิมก็รีบมาเข้าร่วมในการศึกด้วย ดังนั้น เมื่อชนชาตินั้นเริ่มเป็นฝ่ายมีชัยคนฟิลิเตียจึงจำใจหนี

แม้ว่าสุดท้ายแล้วซาอูลและชนชาตินั้นฮึกเหิมขึ้นก็ตาม ตัวแปรสำคัญก็คือความเชื่อและความกล้าหาญของโยนาธาน แต่ผู้ที่สมควรได้รับความดีความชอบมากกว่าคือพระเจ้า **23** พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธอาเวนเลยไป พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอด พระองค์ทรงใช้ความเชื่อและความเชื่อมั่นของชายคนเดียวเพื่อทำให้เกิดชัยชนะอันน่าอัศจรรย์ (ย่อหน้านี้จบลงโดยหมายเหตุไว้ว่าคนอิสราเอลขับไล่คนฟิลิเตียไปทางทิศตะวันตกสู่สถานที่แห่งหนึ่งที่มีชื่อว่าเมืองเบธอาเวน)

1 ซมอ 14:24-26 คราวนี้ผู้เขียนเปลี่ยนจุดสนใจไปที่เหตุการณ์ตอนหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดขึ้นหลังการศึกนั้น และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะซาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า "ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว

ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง" เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย 25 และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นที่ 26 เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย่อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ

คำที่แปลว่า **ทูกซ์ยาก (นากาส)** ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ถูกกดขี่อย่างหนัก’ ความหมายก็คือว่าพวกเขาหมดแรง เหตุผลก็คือว่าซาอูลได้กล่าวคำปฏิญาณหนึ่ง โดยสั่งมิให้ผู้ใดรับประทานอาหารวันนั้นจนถึงตอนเย็นเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้สู้ศึกต่อไป ขณะเดียวกัน กองทัพคนอิสราเอลก็บังเอิญผ่านไปเจอน้ำผึ้งป่าเข้า มันบอกเป็นนัยว่าน้ำผึ้งนั้นหยดลงสู่พื้นดินจากรังน้ำผึ้งป่าที่อยู่เบื้องบน อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครรับประทานมันเพราะเหตุคำปฏิญาณของซาอูล

1 ซมอ 14:27-30 เรื่องราวดำเนินต่อไปว่า **แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหยที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ตาก็แจ่มใสขึ้น** ความหมายก็คือว่าเมื่อรับประทานน้ำผึ้งนั้นแล้ว ดวงตาของเขาก็สว่างขึ้นพร้อมกับผละกำลังและเรี่ยวแรงที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นใหม่ สารอาหารที่อยู่ในน้ำผึ้งนั้นฟื้นกำลังเขาขึ้นใหม่

อย่างไรก็ตาม **28** มีชายคนหนึ่งเรียนว่า "พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า 'ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง'" โยนาธานจึงได้รับแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับคำสั่งของบิดาตน ผู้เขียนดูเหมือนจะเสริมภาคผนวกแทรกเข้าไปด้วย และพวกพลก็อ่อนเพลีย ความหมายก็คือว่าพวกเขาอ่อนแอเพราะไม่ได้รับประทานอาหารแถมยังสู้รบอีกต่างหาก

โยนาธานจึงตอกกลับไปพร้อมกับความไม่ขึ้นตรงต่อใคร **29** แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า "บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าตาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย 30 ถ้าวันนี้พวกพลได้กินของที่รับมาจากศัตรูซึ่งเขาหามาได้ อย่างอิมหน่าจะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟิลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ" ในฐานะโอรสของกษัตริย์ เขาก็พันผิดไปได้พร้อมกับคำพูดที่ตรงๆ เขากล่าวว่าบิดาของเขาได้ทำผิดแล้วและทำให้

ประชาชนของเขาลำบากเพราะคำสั่งของเขา โยนาธานหมายความว่าน้ำผึ้งนั้นได้ทำให้เขากลับมี
เรี่ยวแรง เขาจึงสงสัยว่าชัยชนะของพวกเขาจะยิ่งใหญ่กว่านั้นสักเท่าใดหากประชาชนได้รับ
อนุญาตให้ฟื้นเรี่ยวแรงของตนขึ้นใหม่โดยการรับประทานเสบียงอาหารของศัตรูของตน

เห็นได้ชัดว่าโยนาธานมีนิสัยไม่ขึ้นตรงต่อใครซึ่งเกือบจะเป็นการไม่ยอมอยู่ใต้บังคับใคร
อยู่รอมร่อ เขาอาจหมดความเคารพในตัวบิดาของเขาไปแล้วเพราะความเป็นผู้นำที่อ่อนแอของ
เขาและการขาดความเชื่อ คนอื่นไม่สามารถถอยนวลไปได้เลยเมื่อทำผิดเช่นนั้น นอกจากนี้ บิดา
ของเขาก็น่าจะทราบถึงทัศนคติของบุตรของตนและอาจส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจที่รุนแรงของเขา
ในเวลาต่อมาที่จะประหารชีวิตเขาเสียเพราะการไม่เชื่อฟังของเขา

1 ซมอ 14:31-32 คราวนี้ผู้เขียนกลับไปพูดถึงปฏิบัติการเก็บกวาดหลังการศึกนั้น
ในวันนั้นเขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟิลิเตียจากมิคมาซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก อัย
ยาโลนอยู่เลยไปทางทิศตะวันตกอีกและเกือบถึงที่ราบชายฝั่งทะเล ดังนั้น คนอิสราเอลจึงขับไล่
คนฟิลิเตียกลับไปยังชายแดนของตน อย่างไรก็ตาม มีหมายเหตุอีกครั้งกล่าวถึงความอ่อนแอ
ของประชาชนเพราะไม่ได้รับประทานอาหาร

ดังนั้น ข้อความจึงหมายความว่า 32 และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่รีบได้ เอาแกะและวัวและ
ลูกวัวมาเสียบ ณ ที่นั่นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด เมื่อการศึกสิ้นสุดลง กองทัพคน
อิสราเอลก็โฉบเข้าหาฝูงสัตว์ที่คนฟิลิเตียทิ้งไว้เบื้องหลัง พวกเขาฆ่าแกะเนื้อสัตว์ที่นั่นเดียว
นั้นเลยและรับประทานเนื้อสัตว์โดยไม่เอาเลือดออกก่อนตามที่มิกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ
ของโมเสส เห็นได้ชัดว่าขณะนั้นเป็นเวลาเย็นแล้วและประชาชนจึงพ้นจากคำปฏิญาณของซาอูล
แล้ว

1 ซมอ 14:33-35 ข่าวถูกรายงานกลับมายังซาอูลเกี่ยวกับการกระทำผิดนั้น แล้วเขา
ก็ไปทูลซาอูลว่า "ดูเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด"
และซาอูลจึงรับสั่งว่า "พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงลี้ภัยก่อนหนีใหญ่มาให้เราวันนี้" วลีสุดท้ายอาจ

หมายถึงศิลาที่ถูกรื้อใช้เป็นแท่นบูชาในข้อ 35 หรือมันอาจหมายถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่มีไว้สำหรับการเทเลือดสัตว์ที่ถูกฆ่าแหละ โดยเหล่าทหารของเขา

ซาอูลจึงออกคำสั่งว่า 34 "ท่านจงกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า 'ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวเองมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด'" ค็นั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น ดูเหมือนว่าศิลาใหญ่ก้อนนั้นในข้อที่แล้วอย่างน้อยก็หมายถึงการเทเลือดออกอย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ 35 และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์ วัตถุประสงค์ที่น่าจะมีความหมายว่าศิลาใหญ่ที่ถูกตั้งขึ้นที่นั่นกลายเป็นแท่นบูชาสาธารณะแท่นแรกที่ซาอูลสร้างถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา แม้ว่าเขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาที่กิลกาลแล้วก็ตาม แท่นบูชาที่นั่นก็ถูกสร้างอยู่ก่อนแล้ว ตรงนี้เขาเริ่มสร้างแท่นบูชาของตัวเอง แม้ว่าข้อความต่อไปจะบ่งบอกว่าเขาตั้งใจว่าจะไล่ติดตามคนฟีลิสเตียไปก็ตาม

1 ซมอ 14:36-39 หลังจากนั้นซาอูลรับสั่งว่า "ให้เราลงไปตามคนฟีลิสเตียทั้งกลางคืน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย" และเขาทั้งหลายตอบว่า "จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด" แต่ปุโรหิตกล่าวว่า "ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด" ดังนั้นซาอูลจึงมุ่งมั่นที่จะไล่ติดตามคนฟีลิสเตียต่อไปในคืนนั้น ประชาชนก็เห็นดีด้วย แต่ปุโรหิตเริ่มเคร่งขรึมขึ้นมาทันทีในเรื่องนี้และเสนอว่าพวกเขาควรเชื่อกับพระเจ้าก่อน นี่เป็นแบบอย่างแสนอมตะที่แสดงถึงการวางแผนก่อนจากนั้นค่อยแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าทีหลัง ดังที่เราจะได้เห็น พระเจ้าไม่ทรงประทับใจกับกระบวนการนั้น

37 และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือ" แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน ซาอูลได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้งในเรื่องเครื่องสัตวบูชา เขาได้วางแผนแล้วเรียบร้อย คราวนี้เขาเสาะหาพระพรของพระเจ้าบนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระเจ้าทรงเมินเขา

38 และซาอูลจึงตรัสว่า "มาที่นี่เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลฟังทราบ และเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้ 39 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น" แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ยอมตอบ ซาอูลจึงสันนิษฐานว่ามีความบาปในส่วนของใครสักคน ด้วยเหตุนี้ เขาจึงตั้งใจว่าจะเชือดไก่ให้ลิงดู เขาถึงกับปฏิญาณว่าหากเป็นบุตรชายของเขาเอง เขาก็จะต้องตาย อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครกล้าปริปากเกี่ยวกับโยนาธานและการฝ่าฝืนคำปฏิญาณของบิดาตน โดยไม่รู้อิโหน่อิเหน่

1 ซมอ 14:40-42 ซาอูลจึงกล่าวแก่ชนชาตินั้นที่มารวมตัวกันว่า "พวกท่านทั้งหลาย อยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง" และประชาชนทูลซาอูลว่า "ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด" 41 ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า "ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก" ข้างฝ่ายซาอูลและโยนาธานถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป 42 แล้วซาอูลรับสั่งว่า "จับสลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา" และโยนาธานถูกสลาก

คำว่า 'สลาก' ไม่อยู่ในข้อความดังที่ถูกร้องบอกไว้โดยการใช้ตัวอักษรเอียง สิ่งนี้อาจถูกใช้มากกว่าก็คืออูริมและธัมมิมผ่านทางปุโรหิตที่อยู่ทีมนั้น นั่นเป็นวิธีที่ถูกกำหนดไว้สำหรับการแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องหนึ่งๆ เห็นได้ชัดว่าหินศักดิ์สิทธิ์สองก้อนนั้นเมื่อถูกโยนลงแล้วจะตกลงในรูปแบบที่ถูกกำหนดไว้โดยบ่งบอกน้ำพระทัยของพระเจ้า ซาอูลขอพระเจ้าให้ประทานการทรงนำที่สมบูรณ์แบบในเรื่องนั้น ด้วยเหตุนี้ ประชาชนจึงถูกคัดออกก่อน จากนั้นโยนาธานจึงถูกบ่งชี้ในท้ายที่สุด

1 ซมอ 14:43-44 ดังนั้นซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า "เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา" โยนาธานก็ทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย" 44 และซาอูลตรัสว่า "ขอพระเจ้าทรงลงโทษ และให้หนักยิ่งกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่" เมื่อถูกเผชิญหน้า โยนาธานจึงยอมรับว่าได้รับ

ประทานน้ำผึ้งไปนิดหน่อย น่าสนใจที่ว่าเขายอมรับในชะตากรรมของตน เขาไม่ได้โต้เถียงหรือ
ขัดขืนเลย ซาอูลจึงยืนยันโทษประหารชีวิตแก่โยนาธานอย่างน่าเลื่อมใสและวางโต

1 ซมอ 14:45 อย่างไรก็ตาม สามัญสำนึกของประชาชนก็มีชัยเมื่อพวกเขา
แทรกแซงเพื่อโยนาธาน แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า "โยนาธานควรจะต้องถึงตายหรือ เขาเป็นผู้ที่
ได้นำให้มีชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรง
พระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้
กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า" ประชาชนได้โยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย

ประชาชนเข้าใจดีว่าใครเป็นตัวแปรและผู้นำในชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ประทาน
แก่พวกเขา พวกเขาจึงลุกฮือขึ้นทำทนายศรัทธาของตนและช่วยชีวิตโยนาธาน ความเยอหยิ่งของ
ซาอูลเริ่มถูกเผยให้เห็นแล้ว มันบดบังวิจารณ์ญาณของเขาจนเขายอมให้บุตรของตนถูกระหาร
ชีวิต แน่แน่นอนว่าความมั่นใจของเขาตกไปหลายจุดเลยในวันนั้น

1 ซมอ 14:46 ดังนั้น การรังควานคนฟีลิสเตียจึงสงบไปพักหนึ่ง แล้วซาอูลก็เลิก
ทัพไม่ติดตามคนฟีลิสเตีย และคนฟีลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน ซาอูลกลับบ้านไป คนฟีลิสเตีย
ก็เช่นกัน ฝ่ายหลังพ่ายแพ้ในการศึก ฝ่ายแรกก็เจ็บเพราะความเยอหยิ่งของตน

1 ซมอ 14:47-48 ผู้เขียนจึงให้สรุปย่อเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่อไปนี้เรื่องการครองราชย์
ของซาอูล เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้บรรดาศัตรู
ทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโศบัท และกับคนฟีลิสเตีย
ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป 48 พระองค์ทรง
รวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดา
ผู้ที่เข้าปล้นเขา

หลายอาณาจักรรอบๆปริมณฑลของพรมแดนอิสราเอลพบว่าตัวเองตกเป็นเป้าแห่งพิโรธ
ของซาอูลไล่ตั้งแต่คนโมอับ คนอัมโมนและคนเอโดมที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ไปจนถึง
บรรดากษัตริย์แห่งโศบัท (ซีเรีย) ที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จนถึงคนฟีลิสเตียที่อยู่ทาง

ทิศตะวันตกเฉียงใต้ และจนถึงคนอามาเลขที่อยู่ทางทิศใต้ เขาจึงจับไล่เหล่าศัตรูของคนอิสราเอล และช่วยประชาชนของเขาให้พ้นจากคนเหล่านั้น

1 ซมอ 14:49-51 ซามูเอลให้ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของซาอูล ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิชวี มัลคีชัว และชื่อธิดาทั้งสองของพระองค์คือ คนห้วยปีชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีกาล 50 ชื่อมเหสีของซาอูลคืออาห์โนอัม บุตรสาวของอาหิมาอัส และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลุงของซาอูล 51 ก็ชเป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล เขามีบุตรห้าคนดังที่มีหมายเหตุไว้ นั่นคือ บุตรชายสามคนและบุตรสาวสองคน ครอบครัวภรรยาของเขาถูกหมายเหตุไว้ แม่ทัพของเขาชื่ออับเนอร์ หลานชายของเขา อาบีเอลที่ว่าเป็นบิดาของทั้งก็ชและเนอร์ และเป็นปู่ของซาอูล ดู 1 ซามูเอล 9:1

1 ซมอ 14:52 แม่ได้รับชัยชนะเหนือคนฟิลิสเตียในตอนแรกก็ตาม ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟิลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแก่วัยกล้า ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์ ซาอูลจึงเกณฑ์ผู้ใดที่เข้มแข็งและกล้าหาญให้เข้ามาอยู่ในกองทัพของตน

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 15: บทที่สิบห้าของ 1 ซามูเอลบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับซาอูล และคนอามาเลข พระเจ้าทรงบัญชาซาอูลให้ทำลายคนเหล่านั้นจนสิ้นซาก อย่างไรก็ตาม ซาอูลละเว้นสิ่งของที่ดีที่สุดไว้สำหรับตัวเอง ผู้เขียนบันทึกเกี่ยวกับ (1) พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อความไม่เชื่อฟังของซาอูล และ (2) การประจันหน้าของซามูเอลกับซาอูลว่าด้วยเรื่องนี้ บทนี้เป็นบันทึกที่ให้ความเข้าใจเกี่ยวกับชายผู้หนึ่งที่กลับสัตย์และไม่เชื่อฟัง

1 ซมอ 15:1-3 คราวนี้นักประวัติศาสตร์ท่านนี้เปลี่ยนจุดสนใจของเขาไปที่ เหตุการณ์ตอนที่เกิดขึ้นอาจในอีกแปดปีต่อมา ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า "พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอ

ท่านฟังเสียงพระวณะของพระเยโฮวาห์ ณ เวลาและสถานที่ที่ไม่ถูกระบุเฉพาะเจาะจง ซามูเอล มาหาซาอูลและเตือนให้เขาระลึกว่าพระเจ้าได้สั่งเขาไว้ก่อนหน้านั้นให้เจิมตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เขาจึงสั่งซาอูลให้ตั้งใจฟังสิ่งที่เขากำลังจะกล่าวต่อไป

2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "เราจะลงโทษอามาเลชในการที่สกัดทางอิสราเอล เมื่อเขาออกจากอียิปต์ คนอามาเลชเป็นชนเผ่าหนึ่งที่อาศัยอยู่ในคานาอันตอนใต้ เมื่อคนอิสราเอลได้เดินทางออกจากอียิปต์มายังแผ่นดินนั้นเมื่อสี่ร้อยปีก่อนหน้านั้น คนอามาเลชก็ชุมนุมโจมตีพวกเขาจากด้านหลัง โดยฆ่าพวกคนที่อ่อนระโหยโรยแรงและคนที่เหนื่อยล้า ดูอพยพ 17:8 และพระราชบัญญัติ 25:17-19

ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงสั่งซาอูลว่า 3 บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลช และทำลายบรรดาที่เขามีนั้นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูคนม ทั้งวัว แกะ อูฐและลา" มีข้อสังเกตหลายประการตรงนี้ ประการแรกคือ หลักการเรื่องการพิพากษาที่ไม่อาจเลี่ยงพ้นไปได้ คนอามาเลชได้ทำสิ่งที่โหดร้ายเมื่อสี่ร้อยปีก่อนหน้านั้น บัดนี้พระเจ้าจะทรงลงโทษการพิพากษากลับไปให้พวกเขา หิน โม่ของพระเจ้าบดซ้ำๆแต่มันบดอย่างละเอียดจริงๆ อาจมีคนทักท้วงว่าบุตรต้องรับโทษความบาปของบิดาด้วยหรือ

คำตอบของคำถามนั้นเห็นได้ชัดว่าคนอามาเลชรุ่นนั้นก็ชั่วร้ายพอๆกับบรรพบุรุษของพวกเขา ประการที่สอง พระเจ้าทรงสั่งซาอูลให้ทำลายคนอามาเลชให้สิ้น ซาอูลได้รับคำสั่งให้ทำลายทุกสิ่งที่คนเหล่านั้นมีและพวกเขาทุกคน ประการที่สาม ดังที่ข้อความจะแสดงให้เห็น พระเจ้ากำลังนำเสนอบททดสอบหนึ่งต่อหน้าซาอูล เขาจะสอบตกอย่างน่าสมเพชและนำพระพิโรธของพระเจ้ามาสู่ตัวเอง

1 ซมอ 15:4-5 ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน 5 ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลช และตั้งขุมอยู่ในหุบเขา

คำที่แปลว่า รวบรวม (ชามมา) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ไต่ยีน’ ความหมายก็คือว่า ชาอูล ทำให้คนอิสราเอลไต่ยีน อาจโดยเสียงแตรที่ถูกเป่าให้ดังไปทั่วแผ่นดินนั้น โดยเรียกพวกเขาให้เตรียมตัวพร้อมประจัญบาน

สถานที่เดิมที่มีไว้สำหรับการรวมกำลังพลน่าจะเป็นที่กิลกาล ใกล้เมืองเยรีโค อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้ย้ายออกจากที่นั่นมายังสถานที่หนึ่งชื่อว่าเทลอิมในยูดาห์ ที่นั่นชาอูลนับจำนวนพลและพบว่าเขามีทหาร 210,000 นายพร้อมใช้งาน อาจเป็นไปได้ว่าคนยูดาห์ส่วนน้อย แสดงการต่อต้านการปกครองของชาอูลอยู่บ้าง เขาจึงเคลื่อนทัพไปยังเมืองหนึ่งของคนอามาเลข และวางกองขุมในหุบเขาหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง

1 ซมอ 15:6 ขณะเดียวกันชาอูลตรัสแก่คนเคไนต์ว่า "ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลข เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาแยกออกมาจากอียิปต์" ดังนั้นคนเคไนต์ก็แยกออกไปจากคนอามาเลข คนเคไนต์เป็นลูกหลานของเยโรฟอตาของโมเสส พวกเขาบางคนได้อาศัยอยู่ในอิสราเอลมาตลอดหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น คนอื่นๆก็อาศัยอยู่ในเนเกฟ (ทิศใต้) ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นคนเหล่านี้ ชาอูลจึงเตือนพวกเขาให้หนีไปเสียเกรงว่าพวกเขาจะถูกทำลายในการศึกที่จะมีขึ้นนี้ เขาเตือนให้คนเหล่านั้นระลึกถึงความกรุณาที่มีต่อคนอิสราเอลเมื่อพวกเขาขัดสนในขณะเดินทางอพยพออกจากอียิปต์เมื่อสี่ร้อยปีก่อนหน้านั้น

1 ซมอ 15:7-8 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงบันทึกเกี่ยวกับปฏิบัติการทางทหารของชาอูลและชาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลขพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาวิลาค์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์ 8 ทรงจับอากักษัตริย์ของคนอามาเลขได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ

เราไม่ทราบชัดเจนเกี่ยวกับเมืองฮาวิลาค์ที่ว่านี้ แต่บริบทบ่งบอกชัดเจนว่าการศึกนี้เริ่มต้นทางทิศตะวันออกเฉียงเหนืออย่างเห็นได้ชัดและชาอูลขับไล่คนอามาเลขไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้สู่พรมแดนของอียิปต์ อย่างไรก็ตาม ที่สำคัญก็คือมีการเอ่ยถึงการที่เขาไว้ชีวิตอากัก

กษัตริย์ของคนอามาเลข พระเจ้าได้ทรงตั้งแล้วว่าให้ประหารชีวิตคนอามาเลขทั้งหมด อีกครั้งที่ซาอูลบกพร่องในเรื่องการเชื่อฟังต่อพระเจ้า

1 ซมอ 15:9 นอกจากนี้ ความไม่เชื่อฟังของซาอูลเริ่มเลวร้ายมากยิ่งขึ้น แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอากัก และที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อ้วนพีกับลูกแกะ และสิ่งดี ๆ ทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่ซาอูลถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น หลังจากทำให้ศัตรูของตนพ่ายแพ้ไปแล้ว ซาอูลพร้อมกับประชาชนที่ทำตามอย่างเขาก็ไว้ชีวิตสิ่งที่มีประโยชน์ซึ่งรวมถึงปศุสัตว์ที่ดีที่สุดด้วย สิ่งใดที่มีค่าน้อยหรือไร้ค่า พวกเขาจึงทำลายเสีย นี่เป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้าอย่างชัดเจน

ในข้อ 3 พระเจ้าได้ทรงสั่งซาอูลให้ทำลายทุกอย่างของคนอามาเลขซึ่งรวมถึงปศุสัตว์ของพวกเขาด้วย เช่นเดียวกับในสวนแห่งเอเดน พระเจ้าได้ประทานการทดสอบง่ายๆไว้ ซาอูลสอบตก ความบาปของเขาก็คือ การไม่เชื่อฟังพระเจ้า ง่ายๆแค่นั้นเลย มันอาจดูเหมือนว่าเป็นโอกาสเหมาะและได้กำไรที่จะหาของริบจากคนอามาเลข อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงสั่งเขาอย่างชัดเจนแล้วให้ทำลายทั้งคนอามาเลขและทรัพย์สินต่างๆพวกเขาทั้งหมด ซาอูลไม่ปฏิบัติตามคำสั่งทั้งสองเรื่อง

1 ซมอ 15:10-12 พระเจ้าทรงเฝ้าดูความไม่เชื่อฟังของซาอูล และตรัสแก่ซามูเอล แล้วพระวอนะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า ไม่มีระบุมิว่าพระเจ้าตรัสแก่ซามูเอลอย่างไร มันอาจเป็นมาโดยนิมิตหรือความฝัน มันอาจเป็นมาโดยเสียงที่ยินได้โดยตรงเหมือนที่พระองค์ได้กระทำเมื่อซามูเอลยังเป็นเด็กหนุ่มอยู่ที่พลับพลาที่เอลี

ไม่ว่ากรณีใด พระเจ้าก็ทรงแจ้งให้ซามูเอลทราบว่า **11 "เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา"** คำที่แปลว่า เสียใจ (นาคัม) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'เสียใจ' กล่าวคือ พระเจ้าตรัสว่า พระองค์ทรงเสียพระทัยที่พระองค์ได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เหตุผลนะหรือ ซาอูลได้ฝ่าฝืนบัญญัติต่างๆของพระองค์

เราได้เห็นถึงใจที่อ่อนไหวของซามูเอลในคำพูดต่อไปนี้ และซามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนยังรุ่ง คำที่แปลว่า ร้องทูล (ซาอ์ค) ไม่ได้สื่อความหมายว่าร้องไห้เหมือนในปัจจุบัน แต่มันมีความหมายว่าร้องเรียก ความหมายที่น่าจะใช่ก็คือว่า ซามูเอลอธิษฐานทูลต่อพระเจ้าตลอดเวลาที่เหลือของคืนนั้น

12 และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า "ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคารเมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านไปเรื่อยไปจนถึงกาลิล" เช้าตรู่วันถัดมา ซามูเอลก็ลุกขึ้นจากที่ๆเขาอยู่ขณะนั้น (น่าจะเป็นที่รามัท) และเตรียมตัวไปเผชิญหน้าซาอูล มีคนบอกเขาว่าซาอูลได้กลับจากการศึกไปยังเขตแดนภูเขาคารเมลก่อน และได้สร้างอนุสรณ์หนึ่งขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกถึงชัยชนะของตน จากที่นั่นเขาก็รีบคายพักและเดินทางกลับไปยังกาลิล

เราควรหมายเหตุไว้ว่าซาอูลเดินทางไปหลายส่วนของแผ่นดินอิสราเอลในการทำเช่นนั้น ชูร์ซึ่งเป็นที่ๆการศึกษาสงบลงอยู่ที่พรมแดนของอียิปต์ การเมลอยู่ขึ้นไปทางเหนือของชายฝั่งตรงเหนือที่ส่วนกลางของแผ่นดินนั้น จากนั้นเขาก็เดินทางเข้าไปในแผ่นดิน โดยข้ามเทือกเขาต่างๆ และกลับลงไปในหุบเขาจอร์แดนซึ่งเป็นที่ตั้งของกาลิล ณ ที่นั่นเองที่ซามูเอลไปเผชิญหน้ากับซาอูล

1 ซมอ 15:13-15 ผู้เขียนบันทึกต่อไปว่า และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า "ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว" เห็นได้ชัดถึงความโอ้อวดแบบน่าเกลียดไสยขณะที่ซาอูลคำนับซามูเอล เช่นเดียวกับพวกนักการเมืองตลอดหลายร้อยปีที่ผ่านมา เขาคิดว่าเขาจะหลอกลวงเสียงของตนได้ ซามูเอลรู้ดีกว่าซาอูลเป็นผู้ที่ทำให้เกิดชัยชนะและซามูเอลไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย แต่ซาอูลไม่รู้ว่พระเจ้าได้ทรงแจ้งให้ซามูเอลทราบแล้วว่าจริงๆแล้วเกิดอะไรขึ้น ด้วยเหตุนี้ เขาจึงมาพบซามูเอลด้วยความน่าเกลียดไสยแบบเสแสร้ง

ซามูเอลตอบกลับไปว่า 14 "ถ้าอย่างนั้นเสียงแคะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงว๊วที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร" ซาอูลซึ่งอาจหงะไปเพราะการพูดตรงๆของซามูเอลจึงตอบกลับไปว่า 15 "เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแคะและว๊วที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนี้เราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น" ให้เราสังเกตว่าซาอูลโทษคนอื่น เขากล่าวว่าเขาทั้งหลาย นั่นคือประชาชนเป็นคนไว้ชีวิตของที่ดีที่สุดของคนอามาเลซ อย่างไรก็ตาม ข้อ 9 กล่าวชัดเจนว่าเป็นซาอูลนั่นเองที่นำประชาชนให้ทำสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ เหมือนอาดัมในสวนนั้นตอนที่เขาโทษเอวาสำหรับความบาปของเขา ซาอูลโทษประชาชนทันทีสำหรับความบาปของเขา

1 ซมอ 15:16-19 ซามูเอลกล่าวตำหนิซาอูลทันที แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า "ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคือนี่" ซามูเอลจึงเฉลยว่าเขาารู้ได้อย่างไรว่าเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าได้ตรัสแก่เขาในคืนนั้น ซาอูลจึงกล่าวได้แต่เพียงว่า "จงกล่าวไปเถิด" ซามูเอลจึงเตือนความจำซาอูลว่า 17 "แม้ท่านเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ ซาอูลได้เริ่มต้นการครองราชย์ของตนด้วยความถ่อมใจและความเจียมเนื้อเจียมตัว

ซามูเอลจึงเตือนให้เขาระลึกว่า 18 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจตรัสว่า 'จงไปทำลายคนอามาเลซคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด' คำสั่งของเขาคือ ให้ทำลายคนอามาเลซให้สิ้นเชิง ซามูเอลจึงไต่สวนซาอูลว่า 19 เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปถนอวยทรัพย์สินของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์" วิธีที่ว่า "ถนอวยทรัพย์สินของต่างๆ" มีความหมายว่าโฉบลงมาอย่างละโมบเหมือนนกที่กินซากศพ เมื่อเห็นโอกาสที่จะริบทรัพย์หลังจากชัยชนะทางทหารของตน ซาอูลจึงดึงไปเอาของที่ดีที่สุดอย่างละโมบ นี่เป็นการไม่เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าโดยตรง

1 ซมอ 15:20-21 ซาอูลทักท้วงว่า "ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากัก กษัตริย์แห่งคนอามาเลขมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลขเสียอย่างสิ้นเชิง 21 แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เขลยรวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในเมืองกิกลาก"

เราควรหมายเหตุไว้ว่าการกระทำของซาอูลนั้นเป็นการเชื่อฟังบางส่วน เขาได้ทำให้คนอามาเลขพ่ายแพ้ไปแล้ว แต่ความเชื่อฟังบางส่วนก็เป็นการไม่เชื่อฟังบางส่วนด้วยในคราวเดียวกัน ความไม่เชื่อฟังก็คือความไม่เชื่อฟัง พระเจ้าได้ทรงวางการทดสอบง่ายๆ ในเรื่องความเชื่อฟังไว้ต่อหน้าซาอูลแล้ว เขาสอบตกอย่างน่าสมเพช เขากลายเป็นคนสะเพร่าและเลื่อนลอยในการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า

ให้เราสังเกตว่าเขาพยายามโยนความผิดไปให้ประชาชนอีกแล้ว อย่างไรก็ตาม ในการทำเช่นนั้น เขาก็ไปหลบหลังพวกเขาอย่างเห็นได้ชัด ทุกสิ่งรุ่งและรุ่งพร้อมกับผู้นำ ซาอูลมีอำนาจสั่งการและสิ่งใดก็ตามที่ประชาชนกระทำก็ได้รับอนุญาตจากเขา ให้เราสังเกตด้วยว่าคราวนี้เขาพยายามแก้ตัวโดยอ้างว่าพวกเขาตั้งใจว่าจะถวายสัตว์ที่ดีที่สุดของคนอามาเลขเป็นเครื่องสัตวบูชา "แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในเมืองกิกลาก" ให้เราสังเกตอีกว่า ซาอูลเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระเจ้าของท่านและไม่ใช่พระเจ้าของข้าพเจ้า ด้วยความตกใจกลัว เขาจึงเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าของซามูเอลและไม่ใช่พระเจ้าของเขา ผลลัพธ์ไม่เคยทำให้วิธีการเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ซาอูลพยายามที่จะทำให้ความบาปของเขาเป็นสิ่งที่ถูกต้องโดยใช้แนวคิดเรื่องการปฏิบัติได้จริง เมื่อถูกจับได้คาน้ำคาเขา เขาจึงอ้างว่าเขาจะถวายของริบเหล่านั้นเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเจ้า

1 ซมอ 15:22-23 ซามูเอลถามอย่างทิ่มแทงใจว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาเท่ากับสิ่งที่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยกับการเชื่อฟังพระวณะของพระองค์มากกว่ากับเครื่องสัตว

บูชาเพื่อปกปิดความบาปของคนๆหนึ่ง ซามูเอลสรุปประเด็นนี้อย่างลึกซึ้งเมื่อเขากล่าวว่า **ดูเถิด** ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสถับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้ พระเจ้าอยากได้การเชื่อฟังมากกว่าแกะผู้อันพีที่สุกที่ถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาได้บาป การเชื่อฟังพระเจ้านั้นดีกว่าการพยายามที่จะแก้ไขเพื่อชดใช้ความบาปเยอะ

ซามูเอลกล่าวต่อไปอีกว่า **23** เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความดื้อดึงก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ บทเรียนนี้ลึกซึ้งจริงๆ มันบอกเป็นนัยชัดเจนถึงการจงใจกบฏต่อพระเจ้าของซาอูล ประเด็นสำคัญไม่ใช่เรื่องความพลั้งเผลอหรือความสะเพร่าด้วยซ้ำ มันบอกเป็นนัยว่าเขากบฏต่อคำบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้า โดยรู้ตัวและจงใจ การกบฏเช่นนั้นเปรียบเหมือนกับการถือฤกษ์ถือยาม (นั่นคือ อาณาจักรของซาตาน) เห็นได้ชัดว่าความบาปหลักๆของซาตานคือการกบฏต่อพระเจ้า ซามูเอลเห็นสิ่งนี้ในตัวซาอูลเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ เขาเปรียบเทียบความดื้อดึงว่าเป็นเหมือนกับความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพด้วย คำที่แปลว่า **ความดื้อดึง (พัทซาร์)** ในโครงสร้างแบบฮีบรูมีความหมายว่า ‘การทำตามอำเภอใจ’ หรือ ‘ความหยิ่งยะโส’ การทำตามอำเภอใจเช่นนั้นในการจัดการสิ่งต่างๆตามใจชอบเหมือนที่ซาอูลกระทำก็เป็นความบาปแบบจงใจ (ความชั่วช้า) และเกือบจะกลายเป็นการนมัสการตัวเอง (การไหว้รูปเคารพ)

ซามูเอลจึงออกคำตัดสินว่า **เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์"** คำที่แปลว่า **ทอดทิ้ง (มาอัค)** มีความหมายพื้นที่สุดว่า ‘คูหมิ่น’ ซาอูลในการคูหมิ่นคำบัญชาของพระเจ้าจึงปฏิเสธมันเสีย พระเจ้าจึงทรงปฏิเสธเขาในฐานะกษัตริย์บ้าง คำประกาศนี้สะท้อนสิ่งที่ซามูเอลได้บอกเขาแล้วใน 13:13-14 แม้ว่าซาอูลจะยังเป็นกษัตริย์ต่อไปอีกหลายปีก็ตาม พระพรของพระเจาก็ไม่อยู่บนตัวเขาอีกต่อไปแล้ว เท่าที่เกี่ยวกับพระเจ้า เขาและวงศ์วานของเขานั้นจบสิ้นแล้วในเรื่องการเป็นกษัตริย์

1 ซมอ 15:24-25 หลังจากถูกดำเนินอย่างรุนแรงเช่นนั้น ซาอูลจึงรับสารภาพว่า **"ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของ**

ท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย เมื่อถูกเผชิญหน้า เขาก็ยอมรับความบาปของตน อย่างไรก็ตาม ในความซอกซำใจแบบแกล้งทำ ซาอูลก็ยังพยายามแก้ตัวอยู่ดีโดยโยนความผิดไปให้ประชาชน เห็นได้ชัดว่าไม่มีการกลับใจใหม่ที่แท้จริงหรือการซอกซำระกำใจเลย เมื่อมีสิ่งเหล่านี้ คนๆหนึ่งก็ไม่พยายามแก้ตัวหรือทำให้ความบาปของตนเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อไป ซามูเอล (นี่ยังไม่รวมพระเจ้า) มองเห็นทะลุความไม่จริงใจของซาอูลอย่างชัดเจน

แม้กระนั้น ซาอูลก็ยังพยายามขอร้องให้ซามูเอลวิงวอนเผื่อเขาอยู่ดี เขาขอซามูเอลว่า **25** เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์" ซาอูลรู้แน่ๆว่าซามูเอลไม่สามารถยกโทษบาปได้ หรืออาจเป็นไปได้ว่าในสภาพที่กลับสัตย์ของเขาฯยังผิดพลาดในเรื่องศาสนศาสตร์ของตนด้วย ซาอูลยังคิดอยู่อีกว่าจะกลับไปยังกิลกาลและจัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองชัยชนะต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าที่นั่น เขาไม่ยอมรับสิ่งที่ซามูเอลเพิ่งประกาศออกไป

1 ซมอ 15:26 เมื่อได้ยินเช่นนั้น ซามูเอลจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวอนของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล" ซามูเอลไม่อยากยุ่งเกี่ยวอะไรกับซาอูลแล้ว เขาเหลืออดเต็มทีกับซาอูล นอกจากนี้ เกรงว่าซาอูลยังไม่เข้าใจข้อความที่เขาสื่อ ซามูเอลประกาศอีกครั้งว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิเสธเขาในฐานะกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว

1 ซมอ 15:27-29 ซามูเอลจึงก้าวเท้าเพื่อที่จะเดินจากไป พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด ความหมายก็คือว่าขณะที่ซามูเอลหันเพื่อที่จะจากไป ซาอูลก็คว้าชายเสื้อคลุมของซามูเอลไว้และมันก็ขาด ซามูเอลจึงตอบกลับไปว่า **28** และซามูเอลเรียนท่านว่า "ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน ผู้อื่นที่ว่านั่น ดังที่บทต่อไปจะเผยให้เห็น คือดาวิด เราควรหมายเหตุไว้ว่าซามูเอลบรรยายถึงผู้สืบทอดตำแหน่งของซาอูลว่าดีกว่า ยิ่งไปกว่านั้น ซามูเอลกล่าวชัดเจนว่าผู้สืบทอดตำแหน่งของซาอูลจะเป็นเพื่อนบ้านคนหนึ่งและไม่ใช่นุตรชายของเขา

หลังจากกล่าวเช่นนั้นแล้ว ซามูเอลจึงกล่าวคำสาบานที่ลึกซึ้ง 29 ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มุสาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาใช้มนุษย์ที่จะกลับใจไม่" เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าไม่ทรงมุสา อย่างไรก็ตาม บางครั้งพระองค์ก็ทรงกลับพระทัย (นั่นคือ เปลี่ยนใจ) ดูปฐมกาล 6:6 และอพยพ 32:14 ฯลฯ ความหมายตรงนี้ก็คือนี่พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนพระทัยเกี่ยวกับซาอูล ซาอูลหมดทางไปแล้ว แม้ว่าเขาจะเป็นกษัตริย์อยู่ต่อไปสักช่วงเวลาหนึ่ง วันเวลาของเขาก็ถูกนับแล้วและโอรสของเขาก็จะไม่สืบทอดบัลลังก์ต่อจากเขา

ให้เราสังเกตชื่อเรียกที่ซามูเอลใช้เรียกพระเจ้า นั่นคือ "ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอล" ถูกใช้ครั้งเดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์มันจึงมีความสำคัญเพิ่มเติม คำที่แปลว่า กำลัง (เนทซัค) ในความหมายขั้นพื้นฐานที่สุดแปลว่า 'คงอยู่เป็นนิรันดร์' ความหมายจึงบอกเป็นนัยถึง 'พระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ของอิสราเอล'

1 ซมอ 15:30-31 ซาอูลยังคงคิดต่อไปและรับสารภาพความบาปของตน ฝ่ายซาอูลจึงเรียนว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน" ซาอูลยังอยากได้พรของซามูเอลอยู่เหมือนเดิม แม้ว่าเขารับสารภาพอีกครั้งแล้วก็ตาม เขาก็ยังอยากได้รับความช่วยเหลือ 'ทางการเมือง' กับประชาชนอยู่ดี ด้วยเหตุนี้ 31 ซามูเอลจึงกลับตามซาอูลไป และซาอูลก็นมัสการพระเยโฮวาห์

1 ซมอ 15:32-33 อย่างไรก็ตาม ซามูเอลเผยว่าเพราะเหตุใดเขาจึงตัดสินใจที่จะกลับไปยังกิลกาลกับซาอูล เขาจะไปจัดการงานที่ซาอูลทำค้างค้างให้เสร็จ ด้วยเหตุนี้ซามูเอลจึงกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงนำอากั๊กษัตริย์ของคนอามาเลซมาให้ข้าพเจ้า" และอากั๊กก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อากั๊กกล่าวว่า "ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว" 33 ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า "ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไร้นูทรันใด มารดาของท่านจะไร้นูทรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายนั้น" และซามูเอลก็ฟันอากั๊กเสียเป็นท่อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิลกาล

อากั๊กก็ออกทันทีว่าซามูเอลไม่ได้มาแค่เยี่ยมเยียน ซาอูลเป็นนักการเมืองที่ปรับตัวเก่ง ซามูเอลไม่ใช่ คำที่แปลว่า หน้าตาเบิกบาน (มาอาดาน) มีความหมายว่า 'อย่างระวังตัว' ลองคิดถึงสุนัขตัวหนึ่งที่สร้างความยุ่งยากให้แก่นายของมันและถูกสั่งให้มาอยู่ดี อากั๊กรู้ว่าตนตกที่นั่งลำบาก ซามูเอลจึงหมายถึงข้อเสียดังในเรื่องความโหดร้ายทารุณของอากั๊ก เขาจึงให้อากั๊กรับโทษอย่างเดียวกัน

1 ซมอ 15:34-35 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงหมายเหตุไว้ว่า ฝ่ายซามูเอลก็ไปรา มาห์ และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล 35 และซามูเอลไม่มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โสกเศร้าเพราะซาอูล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

ซามูเอลกลับบ้านไป ซาอูลก็เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ซามูเอลไม่ไปพบซาอูลอีกเลย ใน 1 ซมอ 19:24 ซามูเอลได้พบกับซาอูลอีกครั้งก็จริง แต่มันเป็นเหตุบังเอิญและไม่ใช่ว่าการตัดสินใจของซามูเอล เขาหมดศรัทธากับซาอูลแล้ว พระเจ้าก็เช่นกัน อีกครั้งที่มีการออกความเห็นที่หน้าเศร้าไว้ว่าพระเจ้าทรงเสียดพระทัยที่พระองค์ได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เช่นเดียวกัน ซามูเอลก็โสกเศร้าเพราะซาอูล

ภาพรวมของ 1 ซมอ 16: ตามที่ได้ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าทรงสั่งซามูเอลให้เจิมกษัตริย์องค์ต่อไปแห่งอิสราเอล บทนี้นำเสนอ โอกาสตอนที่ดาวิดถูกเจิมเป็นกษัตริย์ จากนั้นเขาก็ได้พบกับซาอูลเป็นครั้งแรก

1 ซมอ 16:1-3 ทั่วๆที่ซามูเอลยัง โสกเศร้าอยู่ด้วยเรื่องสิ่งที่เกิดขึ้นกับซาอูล พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องซาอูลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเถอะ เราจะใช้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้ว

สำหรับเรา" พระเจ้าทรงสั่งซามูเอลให้ลืมเรื่องซาอูลเสียและไปเจิมกษัตริย์องค์ต่อไป เขาจึงได้รับบัญชาให้ไปยังครอบครัวของเจสซีชาวเบธเลเฮม

ซามูเอลทักท้วงว่า 2 ซามูเอลก็ทราบทูลว่า "ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซาอูลได้ยิน เขาจะมาฆ่าพระองค์เสีย" เมื่อได้ยินเช่นนั้น พระเจ้าจึงทรงให้คำตอบที่จริงใจแก่ซามูเอลหากเขาถูกคนของซาอูลถาม และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์' 3 จงเชิญเจสซีมาที่การถวายสัตวบูชานั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงเจิมให้เราผู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า" พอไปถึงบ้านของเจสซีแล้ว พระเจ้าก็จะทรงบอกซามูเอลเองว่าจะต้องทำอะไรต่อไปและต้องเจิมใคร

1 ซมอ 16:4-5 ด้วยเหตุนี้ ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวลั่นออกมาหาท่านกล่าวว่า "ท่านมาอย่างสันติหรือ" ชื่อเสียงของซามูเอลมาก่อนหน้าเขาแล้ว เขาเป็นที่รู้จักดีในฐานะผู้พยากรณ์ที่เข้มงวดของพระเจ้าผู้ซึ่งบางครั้งก็สำแดงการพิพากษาจากพระเจ้า ให้เราระลึกถึงสิ่งที่เขากระทำต่ออากักในบทที่แล้ว ด้วยเหตุนี้ พวกผู้ใหญ่ของหมู่บ้านเบธเลเฮมจึงหวาดกลัวตัวลั่นเมื่อเขามาและถามว่าเขามาอย่างสันติหรือไม่

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเขาก็ตอบกลับไปสั้นๆว่า 5 "มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวบูชากับเรา" และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา ทั้งสองคำที่แปลว่า ชำระให้บริสุทธิ์ (คาดซ์) แม้ว่ามาจากรากคำเดียวกันก็มีโครงสร้างที่ต่างกัน ส่วนที่กล่าวถึงพวกผู้ใหญ่ของหมู่บ้านนั้น คาดซ์ ถูกนำเสนอในรากฮีบราเอลซึ่งมีความหมายว่า 'consecrate' พวกเขาจึงต้องทำตัวเองให้ 'บริสุทธิ์' สำหรับวโรกาสนี้ อย่างไรก็ตาม การใช้ครั้งที่สองของคำว่า คาดซ์ ก็อยู่ในรากศัพท์ซึ่งมีความหมายว่า 'แยกตั้งไว้' ความหมายง่าย ๆ ก็คือว่า เจสซีจะต้องแยกตั้งตัวเองและบุตรของตนออกจากครอบครัวอื่นๆที่เหลือแห่งเบธเลเฮมในการมายังการถวายเครื่องสัตวบูชาที่จะมีขึ้นนี้

1 ซมอ 16:6-7 ด้วยเหตุนี้ อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า "ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว" แม้มิได้มีระบุไว้อย่างชัดเจน มันก็บอกเป็นนัยว่าซามูเอลได้แจ้งให้เจสซีทราบเป็นการส่วนตัวแล้วว่าเขามาทำธุระอะไร เจสซีจึงพาเอลีอับบุตรชายหัวปีของเขา (1 พงศาวดาร 2:13) มาโดยคิดว่าเขาเป็นผู้ได้รับการเจิมขององค์พระผู้เป็นเจ้า

อย่างไรก็ตาม 7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ" ด้วยวิธีการที่ไม่ถูกบรรยายไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับซามูเอล เห็นได้ชัดว่าเอลีอับเป็นคนหล่อและตัวสูง ซามูเอลที่นึกได้ว่าซาอูลก็ตัวสูงใหญ่กว่าคนอื่นๆ ที่เหลืออาจคิดว่าเอลีอับคือคนที่ใช่ แต่พระเจ้าตรัสชัดเจนความจริงที่สำคัญกว่านั้นเสียอีก แม้ว่ามนุษย์สามารถและมองดูรูปปลักษณ์ภายนอกจริงๆ พระเจ้าก็ทรงมองเห็นจิตใจ นั่นแหละคือสิ่งที่สำคัญที่สุด

1 ซมอ 16:8-10 จากนั้น บุตรชายแต่ละคนของเจสซีก็ถูกพาตัวมาหาซามูเอล แล้วเจสซีก็เรียกอาบีนาดับให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้" 9 แล้วเจสซีให้ซัมมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้" 10 แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้" ขณะที่บุตรชายหกคนถัดไปผ่านไปต่อหน้าซามูเอลทีละคนๆ พระเจ้าก็ตรัสในใจของเขาและทรงเปิดเผยว่าไม่มีสักคนในคนเหล่านี้ที่ใช่

1 ซมอ 16:11 ด้วยเหตุนี้แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "บุตรชายของท่านอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ" เจสซีตอบว่า "ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูก่อน เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่" และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่" บุตรคนสุดท้ายของเจสซีคือ ดาวิด กำลังต้อนแกะของบิดาอยู่ เพราะว่าเขายังเด็ก บิดาของเขาจึงไม่คิดว่าเขาคือคนที่ใช่ อย่างไรก็ตาม ซามูเอลสั่งให้ใช้คนไปตามเขามา ที่น่าสนใจก็คือว่าเพลงสดุดีที่

ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยต่อมาของดาวิดกล่าวถึงประสบการณ์ของเขาในฐานะคนเลี้ยงแกะ ดูเพลง สดุดี 78:70-71 ด้วย ซามูเอลสั่งว่าจะไม่มีการเลี้ยงจนกว่าดาวิดถูกพาตัวมา

1 ซมอ 16:12-13 ดังนั้นเจสซีก็ใช้คนไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามนำดู คำที่แปลว่า ผิวแดงๆ (ฮัด โมเนีย) มีความหมายว่า 'แดง' บางคนคิดว่านี่หมายถึงสีผมของเขาแทนที่จะเป็นสีผิวของเขา นั่นน่าจะใช่เพราะว่าใบหน้าของเขาถูกเรียกว่าสวย ซึ่งจริงๆแล้วมีความหมายว่า 'หล่อ' กล่าวสั้นๆคือ ดาวิด รูปร่างงามนำดู ความหมายก็คือว่าเขาหน้าตาดีแม้กระทั่งขณะยังเป็นเด็กหนุ่ม และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงลุกขึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ" พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่ซามูเอลว่า คนนี้แหละ

ด้วยเหตุนี้ 13 ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามัทห์ ดาวิดจึงถูกเจิมตั้งที่นั่น เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ได้ถูกกระทำต่อหน้าซุมมูชนส่วนใหญ่ แต่ทำเป็นการส่วนตัวโดยมีพี่ๆและบิดาของเขาอยู่ด้วย

หลังจากนั้น พระวิญญาณของพระเจ้าก็เสด็จมาสถิตบนเขา อีกครั้งที่นี่คล้ายกับพันธกิจของการประกอบด้วยพระวิญญาณในพระคัมภีร์ใหม่ ตรงนี้การเสด็จมาของพระวิญญาณของพระเจ้าเห็นได้ชัดว่าเชื่อมโยงกับการที่พระเจ้าทรงเลือกดาวิดเป็นกษัตริย์และการเจิมตั้งเขาเป็นกษัตริย์ พอทำภารกิจของตนเสร็จแล้ว ซามูเอลจึงหันและกลับบ้าน ไปยังรามัทห์

นี่ไม่ใช่การเฝ้าถึงดาวิดเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ เขาถูกเฝ้าถึงก่อนหน้าแล้วในนางรูธ 4:17 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวงศ์ตระกูลของเขา ชื่อดาวิดมีความหมายตรงตัวว่า 'เป็นที่รัก'

1 ซมอ 16:14 ขณะเดียวกัน ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็พรากจากซาอูล และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรงมานซาอูล เมื่อพระวิญญาณเสด็จมาสถิตกับดาวิดเพื่อครองบัลลังก์กษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ก็เสด็จไปจากซาอูล คำที่แปลว่า ชั่ว (รารัท) นอกจากมีความหมายว่าชั่วในทางศีลธรรมแล้ว ยังมีความหมายได้ด้วยว่า 'ทุกข์ใจ' แน่แน่นอนว่านั่นคือความหมายตรงนี้ ความหมายเพิ่มเติมที่ว่าเขารู้สึกทรมานก็สนับสนุนทฤษฎีนี้ แม้ว่า

พระเจ้าทรงยอมให้ซาอูลอยู่บนบัลลังก์ของเขาต่อไป เขาก็อยู่ต่อด้วยใจที่เป็นทุกข์ ความบาปไม่เคยนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีแต่นำมาซึ่งสิ่งที่ตรงกันข้าม

1 ซมอ 16:15-16 น่าสนใจที่ว่าพวกมหาดเล็กของซาอูลดูออกไม่เพียงวิญญาณที่ทุกข์ใจของซาอูลเท่านั้น แต่ดูออกด้วยว่ามันมาจากพระเจ้า และพวกมหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า "ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมานพระองค์อยู่ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงให้คำแนะนำกษัตริย์ว่า 16 ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่มิมีมือในการตีตีพิณเขาอยู่ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าถึงพระองค์ ก็ให้เขาตีตีพิณเขาอยู่แล้วพระองค์จะหายดี"

เห็นได้ชัดว่าคนฮีบรูสมัยนั้นเข้าใจถึงคุณสมบัติในการเยียวยาของคนตรีที่เหมาะสม ดังนั้น จึงมีคนเสนอแนะให้หานักเล่นพิณเก่งๆ มาเล่นถวายต่อหน้ากษัตริย์เมื่อเขาเป็นทุกข์ใจ

1 ซมอ 16:17-19 พอได้ยินคำแนะนำนี้ ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดีพิณได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรา" 18 คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม เป็นผู้มิมีมือในการตีตีพิณ เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาดในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา" 19 เพราะฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซีกล่าวว่า "จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านผู้อยู่กับแก่นั้นมาหาเรา"

บรรดาผู้รับใช้ของซาอูลและซาอูลเองหารู้ไม่ว่านักดนตรีหนุ่มที่ถูกนำมาเล่นดนตรีถวายต่อหน้าเขาได้ถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของอิสราเอลแล้ว ที่น่าสนใจยิ่งขึ้นก็คือว่าดาวิดเป็นนักดนตรีที่มีฝีมือ เขายังถูกบรรยายว่าเป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ คำหลังนี้สามารถแปลได้ด้วยว่าผู้ชำนาญศึก ดาวิดน่าจะเคยเผชิญหน้ากับหมีและสิงโตมาแล้ว (17:34) และชื่อเสียงของเขาในเรื่องนี้ก็เป็นที่ทราบดี คำที่แปลว่า เฉลียวฉลาด (*บิยัน*) มีความหมายได้คำว่า 'สุขุมรอบคอบ' ซึ่งน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ สรุปก็คือ พวกเขาแนะนำดาวิดแก่ซาอูล แม้กระทั่งรูปลักษณะภายนอกของเขาด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้ซาอูลจึงสั่งเจสซีให้ส่งตัวดาวิดมายังราชสำนักของเขา

1 ซมอ 16:20-21 คังนั้น เจสซีกัจัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถูงหนึ่งใส่น้ำองุ่น ถูงหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ฝากไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวยซาอูล 21 ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล ซาอูลจึงส่งของกำนัลเพื่อแสดงความเคารพต่อกษัตริย์คืออาหารชั้นดีไปพร้อมกับบุตรชายของเขา ซาอูลรักดาวิดทันทีโดยดาวิดก็วางตัวอย่างมีปัญญา เขาจึงตั้งดาวิดเป็นคนถือเครื่องอาวุธของเขา แม้ว่าไม่มีบันทึกว่าดาวิดเคยทำหน้าที่นั้นจริงๆเลยก็ตาม

1 ซมอ 16:22-23 ซาอูลจึงส่งข่าวกลับไปหาเจสซีโดยกล่าวว่า "เราขอร้องให้ท่านโปรดอนุญาตให้ดาวิดมาขึ้นอยู่เบื้องหน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา" นี้บอกเป็นนัยชัดเจนว่าดาวิดยังเป็นเยาวชนอยู่และซาอูลก็ขออนุญาตบิดาของเขาให้เขามาอยู่ที่ราชสำนักของตน

ด้วยเหตุนี้ 23 อยู่มาเมื่อวิญญานชั่วจากพระเจ้ามาถึงซาอูลเมื่อไร ดาวิดก็หีบพิณเขาทุ้ใช้มือดีถถวย ซาอูลก็ทรงชุ่มชื่นขึ้นและหายดี และวิญญานชั่วก็พราวจากพระองค์ไป เมื่อซาอูลเริ่มรู้สึกหดหู่และทุกข์ใจ คนตรีของดาวิดก็ชูปชวจิตวิญญานของเขาและเขาก็รู้สึกสดชื่นขึ้น คนตรีดีๆนั้นมีพระพรอย่างแน่นอน มันสามารถขับไล่ความทุกข์ใจออกไปได้ น่าเสียดายที่ว่าคนตรีสมัยใหม่เยอะเยะทำสิ่งที่ตรงกันข้าม

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 17: บทที่สิบเจ็ดของ 1 ซามูเอลเป็นบันทึกที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนที่ดาวิดสู้กับ โกลิอัท

1 ซมอ 17:1-3 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้เริ่มต้นบทสำคัญนี้โดยนำเสนอภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ จากนั้นเป็นการเคลื่อนพลเพื่อเตรียมสู้ศึกที่จะมีขึ้น ฝ่ายคนฟิลิเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตชายแดน และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเศกาห์ที่เอเฟสตัมมิม เห็นได้ชัดว่าการรังควานคนอิสราเอลของคนฟิลิเตียยังไม่เสร็จสิ้น สถานที่ๆถูกเอ่ยถึง คือ โสโคห์และอาเศกาห์ตั้งอยู่ทาง

ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของกรุงเยรูซาเล็มไม่ไกลจากที่ภูเขาต่างๆแห่งยูดาห์บรรจบกับที่ราบริมชายฝั่ง

2 และเขาอุลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้อับคนฟิลิเตีย 3 คนฟิลิเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง มีลำธารสายหนึ่งไหลผ่านหุบเขาเอลาห์ ฉบบังคิงเจมส์ใช้คำว่าภูเขาสองครั้ง อย่างไรก็ตาม คำที่แปลเช่นนั้น (ฮาร์) ก็แปลได้ด้วยว่า 'เนินเขา' ว่าที่จริงนั่นคือสิ่งที่โผล่ขึ้นมาจากหุบเขาเอลาห์ ปัจจุบันทางหลวงสายหนึ่งตัดผ่านสถานที่ๆเคยมีการสู้รบและสะพานทางหลวงเล็กๆทำด้วยคอนกรีตอันหนึ่งก็พาดผ่านลำธารสายนั้น เมื่อเรานึกภาพตาม ฝั่งของคนฟิลิเตียก็อยู่ทางทิศเหนือและทิศตะวันตกและคนอิสราเอลตั้งค่ายพักอยู่บนเนินเขาต่างๆที่อยู่ทางทิศตะวันออก

1 ซมอ 17:4 ข้อความบันทึกไว้ว่า มีผู้หนึ่งชื่อโกลิอัทเป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟิลิเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ คำที่แปลว่า ยอดทหาร (อียซ์) เป็นคำฮีบรูทั่วไปที่แปลว่า 'ผู้ชาย' อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้มันมีความหมายว่า 'ยอดชาย' หรือ 'แชมป์เปี้ยน' ชื่อ โกลิอัท จริงๆแล้วมีความหมายว่า 'แจ่มจรัส' แน่ทีเดียว ยักษ์ใหญ่ผู้นี้แจ่มจรัสจริงๆในเรื่องส่วนสูงของเขา ปกติศอกหนึ่งก็เท่ากับสิบแปดนิ้ว คืบหนึ่งเป็นระยะทางระหว่างปลายนิ้วหัวแม่มือที่ยืดสุดจนถึงปลายนิ้วก้อยของมือคนๆหนึ่ง มันน่าจะได้ประมาณแปดหรือเก้านิ้ว ดังนั้น คืบหนึ่งจึงเท่ากับประมาณครึ่งศอก ด้วยเหตุนี้ โกลิอัทจึงสูงเกือบสิบฟุต

1 ซมอ 17:5-7 ผู้เขียนบรรยายต่อไปถึงชุดเกราะของยักษ์ตนนี้ เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชเบลเป็นทองสัมฤทธิ์ เชื่อกันว่า “เสื้อเกราะ” ของเขา (โซ่ทองหรือเกล็ดโลหะสำหรับเกราะสวมลำตัว) มีน้ำหนักประมาณหนึ่งร้อยถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปอนด์ (น้ำหนักของอังกฤษ)

นอกจากนั้น 6 และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหมอกทองสัมฤทธิ์แขวนอยู่ที่บ่า สนับแข้งเป็นเกราะป้องกันขาซึ่งอาจคลุมตั้งแต่ต้นขาไปจนถึงข้อเท้า แม้ว่าบ่อยครั้งมันคลุมน้อย

กว่านี้ก็ตาม คำที่แปลว่า หอก (คิยด์าวน) อาจหมายถึงทวนหรือแหลน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตรงนี้มีมันทำด้วยทองเหลืองและอยู่ระหว่างบ่า มันจึงน่าจะเป็นเกราะป้องกันร่างกายเพิ่มเติม มันน่าจะหมายถึงเกราะป้องกันลำตัวส่วนบนที่ไม่ต่างจากทับทรวง

สุดท้าย 7 คัมหมอกนั้นเหมือนไม้กระพันทอผ้า ตัวหมอกหนักหรือยเซเซลเป็นหลัก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า ภาพเปรียบของมันกับไม้กระพันทอผ้านั้นไม่ชัดเจน ใดๆก็ตาม มันก็บอกเป็นนัยว่าหมอกของเขานั้นมีขนาดใหญ่มาก คือเหมือนไม้ซุงหนาๆท่อนหนึ่งเลยทีเดียว

นอกจากนั้น ปลายหมอกที่เป็นหลักก็หนักหรือยเซเซลซึ่งอยู่ราวๆสิบสองถึงสิบแปดปอนด์ (เมื่อเทียบกันแล้ว ส่วนหัวของค้อนขนาดใหญ่ในปัจจุบันปกติแล้วก็หนักไม่เกินสิบหกปอนด์) โกลิอัทไม่เพียงเป็นคนที่ตัวใหญ่เหมือนยักษ์เท่านั้น ชุดเกราะและอาวุธของเขายังทำให้เขาเป็นคนที่ไม่มีทางแพ้ใครจริงๆเมื่อเทียบกับมนุษย์ธรรมดาๆ

1 ซมอ 17:8-10 เขาจึงออกมาขึ้นตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า "เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟิลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาอูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้ โกลิอัทมักไปยืนในหุบเขาเอลาห์และทำทายค่ายพักที่อยู่ใกล้เคียงของคนอิสราเอลให้ลงมาสู้กับเขา

เขากล่าวต่อไปอีกว่า 9 ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา" คำท้าของโกลิอัทก็ไม่มีอะไรมาก เขาเสนอให้มีการสู้กันแบบตัวต่อตัวระหว่างตัวเขาเองกับทหารอิสราเอลที่ถูกเลือกออกมา ฝ่ายไหนแพ้ก็จะกลายเป็นข้ารับใช้ของประเทศอีกฝ่าย โกลิอัทจึงท้าทายคนอิสราเอลให้ส่งคนมาจัดการเขา 10 และคนฟิลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า "วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด"

1 ซมอ 17:11 ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟิลิสเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็ท้อใจและกลัวมาก

1 ซมอ 17:12-15 บัดนี้จุดสนใจของเนื้อหาเปลี่ยนไปที่ดาวิดและครอบครัวของเขา แล้ว ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก พี่นเพครอบครัวของดาวิดถูกนำเสนอบ้านเกิดของเขาในเมืองเบธเลเฮมแห่งยูดาห์ถูกกล่าวชัดเจน วลีที่กล่าวว่าเจสซีเป็น “ชาวเอฟราธาห์” ก็หมายถึงซานเมืองในอดีตของเมืองเบธเลเฮม นั่นคือ เอฟราธาห์ นางราเชลถูกฝังที่นั่น

แม้ว่าเจสซีถูกกล่าวถึงว่ามีบุตรชายแปดคน มีแค่เจ็ดคนเท่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อ ดู 1 พงศาวดาร 2:13-15 ในข้อพระคัมภีร์ตอนนั้น ดาวิดถูกหมายเหตุไว้ว่าเป็นคนที่เจ็ด อาจเป็นไปได้ว่าน้องชายคนหนึ่งของดาวิดเสียชีวิตก่อนวัยอันควร เขาจึงไม่ถูกบันทึกชื่อไว้ใน 1 พงศาวดาร 2 วลีที่กล่าวถึงเจสซีว่าเป็นคนแก่แล้วอาจมีไว้เพื่ออธิบายว่าเพราะเหตุใดเขาจึงไม่อยู่ในกองทัพด้วย หรืออาจเป็นไปได้ว่าเขาเป็นชายที่มีบรรดาศักดิ์ในฐานะเป็น 'ผู้ใหญ่' คนหนึ่งของอิสราเอล เขาจึงถูกกันตัวไว้อยู่เบื้องหลังเพื่อทำการตัดสินใจต่างๆ ไม่ว่าจะกรณีใด ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าพอถึงตอนนี้ เจสซีไม่ใช่คนหนุ่มแล้ว

ผู้เขียนให้รายละเอียดเพิ่มเติมโดยหมายเหตุไว้ว่า 13 บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหับปีเอลีอัป คนถัดมาอาบีนาดับ และคนที่สามซัมมาห์ 14 ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว 15 แต่ดาวิดกลับจากซาอูลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม

เห็นได้ชัดว่าดาวิดในฐานะเป็นบุตรคนสุดท้องของครอบครัวนี้ถูกถือว่ายังเด็กเกินกว่าที่จะเข้าร่วมในกองทัพ นอกจากนั้น เพราะว่าพวกพี่ๆของเขาไปทำหน้าที่ทหารป้องกันชาติแล้ว เขาจึงเป็นที่ต้องการตัวไว้ที่บ้านเพื่อคอยดูแลแกะของบิดา ดังนั้น เขาจึงกลับบ้านไปเพื่อช่วยเหลือบิดาของเขา

1 ซมอ 17:16 ขณะเดียวกัน คนฟิลิสเตียคนนั้นได้ออกมายืนอยู่ทั้งเช้าและเย็น ตั้งสี่สิบวัน คนฟิลิสเตียคนนั้นย่อมหมาถึงโกลิัท เขาเดินลงมาในหุบเขาเอลาห์ทุกเช้าเย็นเป็น

เวลาที่สิบวันและพูดทำทนายคนอิสราเอลให้ออกมาและทำอะไรสักอย่าง เห็นได้ชัดว่าคนอิสราเอลไม่เพียงเสียขวัญเท่านั้นแต่ยังอับอายขายหน้าอีกด้วย

1 ซมอ 17:17-18 ย้อนกลับไปเบธเลเฮม เจสซีสังดาวิดบุตรชายของตนว่า "ข้าวก้าวนี้เอฟาห์หนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็วๆ 18 และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง"

ในสมัยโบราณ บางกองทัพไม่มีเสบียงอาหารให้แก่ไพร่พลของตนเหมือนที่ปฏิบัติกันในปัจจุบัน พวกทหารต้องพึ่งพาคนทางบ้านหรือหาอาหารเองตามที่ได้ เจสซีจึงส่งเสบียงอาหารไปให้บุตรทั้งสามของตนที่สนามรบแนวหน้า เอฟาห์หนึ่งเป็นหน่วยดวงของแห่งสมัยโบราณซึ่งน่าจะเท่ากับประมาณภาชนะหนึ่งทีจุได้สิบแกลลอน ด้วยเหตุนี้เจสซีจึงส่งข้าวก้าวหนึ่งเอฟาห์ขนมปังสิบก้อนและเนยแข็งสิบชิ้นไปให้บุตรของตนที่อยู่สนามรบแนวหน้า

แม้ว่าเสบียงเหล่านี้เห็นได้ชัดว่ามีไว้สำหรับเหล่าบุตรของเจสซี เขาก็รู้จักกาลเทศะโดยสังดาวิดให้นำเสบียงอาหารนั้นไปให้แก่ผู้บังคับกองพันเพื่อขออนุมัติจากเขาและเพื่อให้เขาเอาไปแจก ดาวิดยังได้รับคำสั่งให้ไปดูว่าพวกพี่ๆ สุขสบายดีหรือไม่และ "รับของฝากมาจากเขา" ด้วย อย่างหลังนี้น่าจะหมายถึงการไปสอบถามดูว่าพวกเขาต้องการสิ่งใดบ้างหรือไม่ มันมีความหมายตรงตัวว่าไปสืบหาดูว่าพวกเขาไปค้าประกันด้วยสิ่งใดเพื่อที่จะได้มาซึ่งสิ่งต่างๆ ที่จำเป็น กล่าวอีกนัยหนึ่ง เจสซีสังดาวิดให้ไปสืบหาดูว่าบุตรทั้งสามของเขาติดค้างอะไรผู้อื่นสำหรับเสบียงอาหารต่างๆ ที่พวกเขาได้มาโดยการเชื่อไว้ก่อน

1 ซมอ 17:19 ภาพเหตุการณ์ถูกแสดงให้เห็นอีกครั้ง ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟิลิเตียอยู่ ความหมายก็คือว่า กองทัพของคนอิสราเอลซึ่งมีซาอูลเป็นแม่ทัพก็เคลื่อนทัพเพื่อเตรียมสู้รบที่หุบเขาเอลาห์ แม้ว่าสงครามนั้นยังไม่ได้เริ่มต้นแบบจริงจัง พวกเขาก็เตรียมพร้อมไว้ก่อนและน่าจะมีคนที่หวาดกลัวอยู่ตามแนวหน้าอย่างแน่นอน

1 ซมอ 17:20-21 ดังนั้นในวันถัดมา ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแจะไว้กับผู้ดูแลเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อ กองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก 21 คนอิสราเอลกับคนฟิลิสเตียก็ยกมาจะปะทะกันกองทัพปะทะกองทัพ

เขตค่ายที่ว่านี้ น่าจะไม่ใช่ท้องร่องที่ทหารอิสราเอลอยู่เหมือนในการสงครามสมัยใหม่ แต่น่าจะเป็นท้องร่องดินแห้งที่เป็นคูเมืองตั้งรับที่อยู่ตลอดแนวสนามรบ หลักการก็คือว่า ศัตรูจะต้องลงไปท้องร่องนั้นและขึ้นมาอีกฝั่งเพื่อโจมตี ซึ่งทำให้พวกเขาเสียเปรียบ ดาวิดมาถึงทันตอนที่ทั้งสองกองทัพกำลังจะเข้าสู่รบกันพอดี การร้องกราวศึกที่ว่านี้เป็นกลยุทธ์ทางทหารสมัยโบราณเพื่อปลุกเร้าและสร้างขวัญกำลังใจพวกทหารให้พร้อมสู้รบและหวังว่าจะข่มขวัญศัตรูได้ คำที่แปลว่ายกมาจะปะทะกัน (ฮารัก) มีความหมายว่าทหารเคลื่อนทัพเตรียมสู้รบ ดังนั้น บนแต่ละฝั่ง กองทัพของแต่ละฝ่ายก็เคลื่อนพลตามลำดับของตนเพื่อเตรียมสู้ศึก

1 ซมอ 17:22-23 ดังนั้น ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปทักทายพี่ชายของตน 23 เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟิลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโกลิอัทออกมาจากแนวรบฟิลิสเตีย กล่าวตัวอย่างแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน

การกล่าวถึงสัมภาระของดาวิดก็หมายถึงสิ่งของที่เขาได้ถือมา มันคือเสบียงอาหารที่เขาได้นำมา เขาก็ฝากมันไว้กับ ‘ผู้ดูแลกองสัมภาระ’ ที่เข้าเวรอยู่ขณะนั้นและวิ่งเข้าไปในกองทัพเพื่อหาตัวพี่ๆของเขา พอเจอตัวพวกเขาและพูดคุยกับพวกเขาแล้ว โกลิอัทก็แสดงตัวที่หน้าสนามรบอีกเช่นเคยและพูดทำทนายคนอิสราเอลให้ออกมาและทำอะไรสักอย่าง คำว่า “อย่างแต่ก่อน” น่าจะหมายถึงข้อเสนอของเขาที่มีบรรยายไว้ในข้อ 8-10 อย่างไรก็ตาม คราวนี้ดาวิดหนุ่มก็ได้ยินกับหูตัวเองถึงคำทำทนายที่ดูหมิ่นเหยียดหยามของยักษ์ชาวฟิลิสเตียคนนั้น

1 ซมอ 17:24-25 ดาวิดไม่เพียงได้ยินคำทำทนายของ โกลิอัทกับหูตัวเองเท่านั้น เขายังเห็นกับตาว่ามันส่งผลอย่างไรต่อผู้คนของเขาด้วย เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนี

เขาไป กลัวเขามาก โกลิอัทไม่เพียงข่มขวัญคนอิสราเอลได้เท่านั้น เขายังทำให้พวกเขาหวาดกลัว อีกด้วย

นี่บอกเป็นนัยว่าดาวิดยืนค้ำอยู่ขณะที่คนอิสราเอลวิ่งหนีไปยังแนวหลังด้วยความหวาดกลัว 25 คนอิสราเอลพูดว่า "เจ้าเคยเห็นคนที่ออกมานั้นหรือ เขาออกมาทำทนายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้วงศ์วานบิดาของเขาเป็นคณยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล"

นี่บอกเป็นนัยอีกว่าดาวิดไม่ได้เสียขวัญเพราะ โกลิอัทเลย ด้วยเหตุนี้ คนในกองทัพจึงไม่เพียงพูดกันถึงคำทำทนายของ โกลิอัทเท่านั้นแต่ยังกล่าวด้วยว่าซาอูลได้สัญญาไว้ว่าจะปูนบำเหน็จอย่างงามให้แก่ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าเจ้าข้าของตนนี้ได้ เขาเสนอว่าจะยกบุตรสาวของตนให้แต่งงานกับผู้ชนะและเขาสัญญาว่าจะให้คนอื่นๆ นั้น ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี อากรหรือส่วยใดๆ ทั้งสิ้นแก่ กษัตริย์

แม้กระนั้น ไม่มีชายสักคนเดียวในกองทัพของเขาที่สนใจ เห็นได้ชัดว่าซาอูลก็ไม่กล้าพอที่จะต่อกรกับเจ้าข้าคนนั้นด้วยตัวเองแม้ว่าเขาตัวสูงใหญ่กว่าใครๆ ในกองทัพของเขาเองก็ตาม

1 ซมอ 17:26-27 ดาวิดประหลาดใจที่ไม่มีใครยอมลุกขึ้นเผชิญวิกฤตินี้เลย เขาจึงกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า "เขาจะอย่างไรแก่คนที่ฆ่าคนฟิลิเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหี้ยมหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟิลิเตียผู้มีได้เข้าสู่หัตถ์คนนี่คือใครเล่า เขาจึงมาทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

ดาวิดเห็นว่าวิกฤติครั้งนี้เป็นมากกว่าการทำให้ชนชาติของเขาต้องอับอายขายหน้า เขาตัดสินใจถูกต้องแล้วว่าชายคนนี้เป็น "คนฟิลิเตียผู้มีได้เข้าสู่หัตถ์" นี่บอกเป็นนัยถึงความเกลียดชังที่มีต่อชาติกำเนิดแบบคนนับถือพระต่างค้ำของศัตรูของพวกเขา นี่บอกเป็นนัยด้วยว่าพระเจ้าทรงสามารถจัดการเจ้าข้าคนนี้ได้ ดาวิดจึงถามว่าชายคนนี่คิดว่าตัวเองเป็นใครถึงมา "ทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

ซาอูลและคนของเขาไม่น่าจะคิดถึงวิกฤตครั้งนี้ในแง่ที่ดาวิดคิด นี่ไม่ใช่แค่การเหยียดหยามพวกเขาเป็นการส่วนตัวหรือระดับชาติเท่านั้น แต่มันเป็นการเหยียดหยามพระเจ้าของพวกเขา นอกจากนี้ โดยการหมายเหตุไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ดาวิดก็บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจึงทรงสามารถที่จะทำอะไรสักอย่างกับคนที่พุดจาคูหมิ่นพระเจ้าผู้นี้ได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่จะทำทนายเข้ายัศยนนี้ในพระนามของพระเจ้านั้นจะไปด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เพื่อตอบคำถามปลายเปิดของดาวิด 27 ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า "ผู้ที่มาเขาได้ก็จะได้รับดังที่กล่าวมาแล้วนั้น" นั่นคือ ดังที่ได้บรรยายไว้แล้วก่อนหน้านี้ (ข้อ 25) ซาอูลจะป้อนบำเหน็จเช่นนั้นแก่ผู้ชนะ

1 ซมอ 17:28-29 ขณะเดียวกัน พวกพี่ๆของดาวิดก็ได้ยินน้องชายของตนพูดสิ่งที่พวกเขาคิดว่าอวดเก่ง พวกเขาจึงรู้สึกขายหน้า ดังนั้น ฝ่ายเอลีอับพี่ชายหับปีได้ยื่นคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอับก็โกรธดาวิดกล่าวว่า "เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม่กี่ตัวที่ถ่มทรูกันดารไว้กับใคร ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเขารบกัน" เอลีอับต่อว่าดาวิดโดยการถามว่า "เจ้ามาทำอะไรที่นี่ ทำไมเจ้าไม่ดูแลแกะของพ่อ" เอลีอับลงโทษน้องชายของตนต่อไปโดยวิพากษ์วิจารณ์อุปนิสัยของเขา เขาอาจถามดาวิดโดยใช้คำพูดมากมายว่า "ข้ารู้แน่ๆว่าเจ้าเย่อหยิ่งเกินกว่าที่จะดูแลแกะของพ่อ ข้ารู้ความคิดชั่วของเจ้า (นั่นคือ ทัศนคติที่ไม่ดีของเจ้า) เจ้าแค่อยากมาดูเขารบกัน"

เอลีอับแสดงความรักแบบพี่น้องแก่น้องชายคนสุดท้ายของเขาน้อยจริงๆ เขาขายหน้าที่ดาวิดโผล่มาในช่วงเวลาวิกฤติเช่นนี้และพุดจาตัดสินความไร้สมรรถภาพของกองทัพของเขา

ดาวิดได้แต่ยืนอึ้งและถามว่า **29 "ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ"** คำที่แปลว่า **เหตุผล (ดาบาร์)** มีความหมายตรงตัวและมักแปลเป็น 'คำพูด' หรือ 'สุนทรพจน์' ดาวิดน่าจะ

กำลังหมายถึงคำพูดทำทนายของ โกลิอัท แม่ที่เดียว มีเหตุจริงๆ มันคือการทำทนายไม่ใช่แค่คนอิสราเอลเท่านั้น แต่ยังทำทนายพระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วย

1 ซมอ 17:30 ด้วยความเหลือรอด ดาวิดจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างครวก่อน เอลีอัปไม่เห็นใจเขาหรือไว้หน้าเขาเลย ด้วยเหตุนี้ ดาวิดจึงหันไปหาคนอื่นและถามคำถามเดิมว่า **ไม่มีเหตุผลหรือ** พวกเขาได้แต่ตอบกลับไป ด้วยถ้อยคำที่ซาอูลได้ประกาศแล้ว ดู ข้อ 25

1 ซมอ 17:31-32 คำพูดของดาวิดและการประเมินสถานการณ์ของเขาได้ยื่นไปถึงหูซาอูลเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล่าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด พอถูกเรียกตัวให้ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ **32** ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า **"อย่าให้จิตใจของผู้ใดผ่องไปเพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิเตียคนนี้"**

น่าจะมีเหตุผลหลายประการที่ทำให้ดาวิดกล้าหาญ ประการแรก พระวิญญูญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังสถิตอยู่บนตัวเขาตั้งแต่เขาได้รับการเจิมตั้งโดยซามูเอล ประการที่สองดาวิดได้สู้กับพวกสัตว์ป่าและมีชัยชนะแล้ว เขาจึงรู้ว่าไม่มีวิธีล้มเจ้าชัศกษัตริย์คนนี้ เขาจึงประกาศว่า **เขาเองจะไปสู้กับโกลิอัท**

1 ซมอ 17:33 ซาอูลไม่รู้ลึกประทับใจนักกับความปากกล้าของเขา เขาจึงทำเป็นไม่สนใจดาวิดโดยกล่าวว่า **"เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว"** ซาอูลเตือนความจำดาวิดว่าเขายังเป็นแค่เด็กหนุ่ม ตรงกันข้าม โกลิอัทเป็นหนุ่มใหญ่ที่ได้รับการฝึกฝนการสู้รบมาตั้งแต่เด็กๆ เขาชำนาญในการสู้มือเปล่า นอกจากนั้นเขายังเป็นยักษ์อีกด้วย

1 ซมอ 17:34-36 ดาวิดไม่เลิกล้มความตั้งใจแต่อย่างใด ดาวิดจึงกล่าวแก่ซาอูลว่า **"ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแพะแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง**

35 ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้น
ต่อสู้อข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย 36 ผู้รับใช้ของ
พระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมินั้นมาแล้ว คนฟิลิเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี้ก็เหมือนสัตว์เหล่า
นั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ทำทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

เราได้เห็นถึงอุปนิสัยและความกล้าหาญของดาวิด ตอนที่เขาเป็นคนเลี้ยงแกะของบิดาอยู่
นั้น ทั้งสิงโตและหมีได้โจมตีฝูงแกะนั้นและขโมยลูกแกะไป ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่าสัตว์ป่า
พวกนี้ไม่ได้โจมตีดาวิด แต่เขาไล่ล่าพวกมัน บางทีขณะที่สิงโตตัวนั้นคาบลูกแกะอยู่ในปากของ
มัน ดาวิดก็ทำให้มันตกใจ คว่ำเคราของมันไว้และเชือดคอของมันเสีย เห็นได้ชัดว่าเขาจัดการหมี
นั้นด้วยกลยุทธ์แบบเดียวกัน ไม่มีหมายเหตุไว้ว่าพวกมันเป็นสิงโตหรือหมีชนิดใด บางชนิดก็ตัว
ใหญ่และก้าวร้าวกว่าชนิดอื่นๆ ไม่ว่าจะชนิดใด ดาวิดก็มีความกล้าหาญที่จะเผชิญหน้ากับสัตว์หัว
ขโมยเหล่านี้และหยุดยั้งพวกมันมิให้หนีไปได้ เพราะเหตุที่ว่าเจ้ายักษ์ตนนี้เป็นคนนับถือพระ
ต่างค้ำที่ไม่เข้าสู่หนัดซึ่งทำทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ดาวิดจึงวางแผนที่จะ
เผชิญหน้ากับเขาเหมือนกับที่เขาได้เผชิญหน้ากับพวกสัตว์ป่า

1 ซมอ 17:37 ดาวิดรู้ว่าตนมีชัยชนะเหนือศัตรูที่มีเต็มต่อกว่าขนาดนั้นได้
อย่างไร เขาจึงกล่าวต่อไปว่า "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและ
จากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิเตียคนนี้" และซาอูลจึงตรัสแก่
ดาวิดว่า "จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า"

พระเยโฮวาห์พระเจ้าเป็นผู้ที่ได้ประทานชัยชนะแก่เขาเหนืออู้งดินสิงโตและหมี ดังนั้น
ดาวิดจึงมั่นใจว่าพระเจ้าจะประทานชัยชนะเหนือโกลิอัท ซาอูลได้แต่พูดว่า "จงไปเถอะ และ
พระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า" เขาจะพูดอะไรได้อีก หากดาวิดเต็มใจที่จะจัดการกับเจ้ายักษ์
นั้นในพระนามของพระเจ้า ก็ขอให้ฤทธิ์เดชมากกว่านี้จะมีแก่เขา

1 ซมอ 17:38-39 ซาอูลจึงยื่นกรานให้ดาวิดใช้เครื่องอาวุธของเขาเอง ซึ่งแน่นอนว่า
เป็นของดีที่สุดในอิสราเอล แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวม

หมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา 39 และดาวิดก็คาดดาบทับเครื่อง
อาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า "ข้าพระองค์จะ
สวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่ชิน" ดาวิดจึงปลดออกเสีย

ความไม่เข้ากันของสถานการณ์นี้คงน่าขบขันจริงๆหากมันไม่จริงจังขนาดนั้น ซาอูลเป็น
หนุ่มใหญ่ที่ตัวสูงมากๆ ดาวิดยังเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ยังไม่โตเต็มที่ เห็นได้ชัดอยู่แล้วว่าชุด
เกราะของซาอูลจะใส่ไม่พอดีตัวดาวิดแน่ๆก่อนที่จะลองสวมมันดูเสียอีก วิธีที่ว่า "เขาลอง
เดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้" แปลได้ว่า "และเขาพยายามที่จะไป แต่เขายังไม่ได้พิสูจน์มัน" ดาวิดลอง
ขยับตัวไปมาในเสื้อเกราะของซาอูล แต่เขาก็ปฏิเสธที่จะใช้มันในทันทีและไม่ได้ลองพิสูจน์มัน
(นั่นคือ ทดสอบมัน) เขาบอกซาอูลอย่างสุภาพว่าตนไม่สามารถออกไปรบในชุดเกราะของเขาได้
เพราะว่าเขายังไม่เคยทดสอบมันในการสู้รบเลย ด้วยเหตุนี้เขาจึงถอดมันออกเสีย

การตัดสินใจของดาวิดไม่เพียงมีปัญหาเท่านั้น มันยังแสดงออกถึงหลักการฝ่ายวิญญาณ
ที่ยิ่งใหญ่กว่าด้วย จุดสนใจของเขาคือ การไปในฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้า แผนการของซา
อูลคือ การไปในกำลังของมนุษย์พร้อมกับอุปกรณ์ของมนุษย์ ดาวิดรู้นั่นจะใช้ไม่ได้ผล ความ
หวังเดียวเท่านั้นของเขาที่จะได้ชัยชนะคือ การวางใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพึ่งพาพระองค์เพื่อที่
จะมีชัยชนะ หลักการนั้นยังใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้ กระนั้น ดาวิดก็มีแผนการหนึ่ง

1 ซมอ 17:40 ดาวิดจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้ห้าก้อน
จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขาและถือถืองูอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟีลิสเตียคนนั้น
ย่ามผู้เลี้ยงแกะและถุงที่ว่านี่น่าจะเป็นกระเป๋าน้ำสัตว์ที่เขาหิ้วสะพายไหล่ซึ่งบรรจุเสบียง
อาหารและของใช้อื่นๆที่ใช้ในการดูแลฝูงแกะ เขาถือถืองูในมือข้างหนึ่ง สลิงที่ว่าเป็นกระเป๋
น้ำเล็กๆที่มีเชือกหลายเส้นติดอยู่ หินก้อนหนึ่งถูกใส่ไว้ในกระเป๋านั้น จากนั้นคนที่ใช้มันก็จะ
เหวี่ยงอุปกรณ์นี้เหนือศีรษะของตนเพื่อทำให้เกิดแรงเหวี่ยงจากจุดศูนย์กลางอันมหาศาลขณะที่
ความเร็วของสลิงนั้นเพิ่มมากขึ้น เมื่อเชือกเส้นหนึ่งถูกปล่อยออกไป หินก้อนนั้นก็จะลอยละลือ
ออกไปจากสลิงนั้นพร้อมกับแรงของกระสุนนัดหนึ่ง

ตอนเป็นคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งหญ้า ดาวิดน่าจะฝึกฝนจนแม่นยำมากๆ ในการเลี้ยงก๊อนหิน ซึ่งถูกยิงออกไปจากสลิงเช่นนั้น เขาจึงเอาก๊อนหินเกลี้ยงห้าก้อน ไปจากท้องลำธาร เราไม่ควรคิดว่าก๊อนหินเหล่านี้เป็นเพียงหินกรวด พวกมันน่าจะเป็นศิลาที่มีขนาดใหญ่กว่าซึ่งจะมีแรงมหาศาลเมื่อถูกปล่อยออกไปจากสลิงความเร็วสูง ดาวิดจึงเดินเข้าไปหาเจ้ายัษนั้นซึ่งแน่นอนว่า ได้เฝ้าดูการเตรียมตัวแบบอนาถาของดาวิด

1 ซมอ 17:41-44 ดังนั้น คนฟิลิสเตียนนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า 42 เมื่อคนฟิลิสเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้างดงาม 43 คนฟิลิสเตียจึงพูดกับดาวิดว่า "ข้าเป็นหมาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า" และคนฟิลิสเตียคนนั้นก็แข่งด่าดาวิดออกนามพระของตน

น่าสนใจที่ว่า โกลิอัทมีชายอีกคนคอยถือโล่ให้เขา เราทราบว่าคุณดาบของเขายังอยู่ในฝักของมันจากข้อ 51 คนถือโล่ของเขาอาจมีไว้เพื่อป้องกันการโจมตีจากทหารธรรมดาๆ ของอิสราเอล

เมื่อ โกลิอัทเห็นว่าคู่ต่อสู้ของตนเป็นแค่เด็กเลี้ยงแกะ เขาจึงรู้สึกเหมือน โดนดูถูก เขาจึงเหยียดหยามดาวิดเป็นยิ่งนัก เขาคำรามว่า "ข้าเป็นหมาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า" โกลิอัทเดือดดาลที่ต้องเผชิญหน้ากับผู้ท้าทายเช่นนั้น คนมักไล่สุนัขด้วยไม้เท้าอันหนึ่ง โกลิอัทคิดว่าไม้เท้าของดาวิดเปรียบได้กับการทำเช่นนั้น เขาจึงแข่งด่าดาวิดโดยออกนามพระต่างตัวของตน

เขาจึงเยาะเย้ยดาวิดโดยกล่าวแก่เขาว่า **44 "มาหาข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้นกในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน"** เขาขู่ว่าหลังจากเขาจัดการดาวิดเสร็จแล้ว ซากศพของเขาจะตกเป็นอาหารของพวกแร้งและสัตว์กินซากทั้งหลาย

1 ซมอ 17:45-47 ดาวิดไม่หวั่นเลย เขากลับพูดกับคนฟิลิสเตียคนนั้นว่า "ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกซัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ท้าทายนั้น ดาวิดมองการศึกครั้งนี้ด้วยมุมมองที่ถูกต้อง โกลิอัทมาด้วยพลังกำลังและอาวุธของตัวเอง ดาวิดมาในพระนามของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ซึ่ง โกลิอัท ได้พุดจาหมิ่นประมาท ดังนั้น ดาวิดจึงมาด้วยฤทธิ์เดชแห่งองค์พระผู้เป็น

เจ้าเห็นได้ชัดถึงความเชื่อในส่วนของดาวิด ที่เห็นชัดอีกเช่นกันคือความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่เขามีกับพระเยโฮวาห์พระเจ้า ในการพึ่งพาพระเจ้าของตนแบบเต็มตัว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาช่วยดาวิดโดยรับประกันว่าการ โจมตีต่างๆของเขาจะบังเกิดผล

ดาวิดจึงประกาศว่า 46 ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนี้ข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิเตียแก่นกในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล

ตรงกันข้าม ดาวิดเตือน โกลิอัทว่าเขาต่างหากที่จะตกเป็นอาหารของพวกเขาและพวกสัตว์กินซาก เขาจะยกศีรษะของโกลิอัทออกจากบ่าของเขาในวันนั้น เกรงว่าผู้ใดจะหลงประเด็น ดาวิดกล่าวชัดเจนให้ทุกคนได้ยินว่า “มีพระเจ้าองค์หนึ่งในอิสราเอล” คำที่แปลว่า พระเจ้า (เอ โลฮิม) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ทรงฤทธิ์’ วันนั้นคนฟิลิเตียจะรู้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงฤทธิ์ขนาดไหน คนอิสราเอลจะได้ระลึกถึงเรื่องนี้เช่นกัน

ดาวิดกล่าวสรุปคำพูดของเขาโดยประกาศว่า 47 และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย" ดาวิดอยากให้ทุกคนรู้ว่าพระเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธยุทธโศปกรณ์เพื่อทำให้เกิดชัยชนะ หากแต่โกลิอัทกำลังต่อสู้กับพระเจ้าและพระองค์เองจะประทอนชัยชนะแก่ดาวิด การศึกนี้ถูกนิยามอย่างชัดเจนแล้ว โกลิอัทกำลังต่อสู้กับพระเจ้าพระเจ้าเพียงแค่ว่าใช้ดาวิด ผู้เป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เต็มใจเพื่อทำให้เกิดชัยชนะ

1 ซมอ 17:48-49 ด้วยเหตุนี้ อยู่มาเมื่อคนฟิลิเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟิลิเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนว่า โกลิอัทกำลังนั่งอยู่ทางฝั่งของเขาในการศึก นี้บอกเป็นนัยว่าเขาแทบจะไม่สนใจดาวิดและสิ่งที่ดาวิดได้พูด อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกทำทายเป็นเช่นนั้น เขาจึงลุกขึ้นและออกไปพบกับเด็กหนุ่มชาวฮีบรูผู้นี้

49 และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วขว้างหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟิลิเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลง

ที่ดิน ดังที่ได้บรรยายไว้ในหมายเหตุสำหรับข้อ 40 ดาวิดเอาหินก้อนหนึ่งใส่ไว้ในสลิงของตน และเหวี่ยงมันอย่างสุดแรง หินกลมๆก้อนนั้นลอยละลือไปเหมือนกระสุนปืนที่เข้าเป้าตามที่ดาวิดได้เล็งไว้ นั่นคือระหว่างตาสองข้างของ โกลิอัทตรงกลางหน้าผากของเขา เจ้ายักษ์คนนั้นล้มลงหน้าคะมำเลย ตรงข้ามกับที่คนมากมายเชื่อกัน เขายังไม่ตายดังที่หมายเหตุไว้ในข้อถัดไป อย่างไรก็ตาม หินก้อนนั้นอย่างน้อยก็ทำให้เขาหมดสติ หากไม่ทำให้เขาได้รับบาดเจ็บปางตาย

1 ซมอ 17:50-51 ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟิลิเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว้าคนฟิลิเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ 51 ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟิลิเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟิลิเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป

หลังจากล้มเจ้ายักษ์ฟิลิเตียคนนั้นลงด้วยสลิงของเขาแล้ว ดาวิดก็วิ่งไปและชักดาบของ โกลิอัทออกจากฝักของมัน (มันสำคัญตรงที่ว่า โกลิอัทนั้นไม่ทันระวังตัวในการเดินเข้าไปหาดาวิดจนเขาไม่แม้แต่ชักดาบออกจากฝักของมัน) เห็นได้ชัดว่า คนถือโล่ของ โกลิอัทได้วิ่งหนีไปแล้วด้วยความกลัว ด้วยดาบของ โกลิอัท ดาวิดจึงขึ้นไปยืนบนตัวของเขาและฆ่าเขาเสีย จากนั้นเขาก็ตัดศีรษะของ โกลิอัทออก ในช่วงขณะเดียวกันเท่านั้น ยอดฝีมือของคนฟิลิเตียก็ถูกกำจัดเสีย พวกเขาจึงหนีไปด้วยความกลัว

1 ซมอ 17:52-53 กองทัพของซาอูลกำลังเฝ้าดูจากอีกฝั่งหนึ่ง คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นโห่ร้องไล่ติดตามคนฟิลิเตียไปไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟิลิเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอาราอิม ไล่ไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน 53 และคนอิสราเอลก็กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟิลิเตีย และมาปล้นค่ายของเขา

เมื่อเห็นว่าศัตรูของตนถูกสังหารเสียแล้ว กองทัพคนอิสราเอลจึงลุกขึ้นโห่ร้องและไล่ติดตามคนฟิลิเตียที่ขวัญหนีดีฝ่อไปตลอดทางจนถึงเมืองเอโครน ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณแปดไมล์ลงไป ในหุบเขาเอลาห์ จากที่นั่น พวกเขาไล่ติดตามคนพวกนั้นไปทางใต้สู่เมืองกัท ซึ่งเป็นระยะ

ทางอีกห้าไมล์ หลังจากทำให้ศัตรูของตนแตกพ่ายไปแล้ว คนอิสราเอลที่กลับมาอย่างมีชัยจึง ปล้นค่ายพักของคนฟิลิเตียในที่ๆการศึกษาเริ่มต้นในตอนแรก

1 ซมอ 17:54 ขณะเดียวกันดาวิดก็นำศิระของคนฟิลิเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ในที่เก็บของของตนแล้ว ไม่มีหมายเหตุเกี่ยวกับเส้นทางของดาวิดที่ข้ามภูมิประเทศที่เต็มไปด้วยเนินเขาขึ้น อย่างไรก็ตาม เขาก็ถือศิระของโกลิอัทเป็นระยะทางยี่สิบไมล์กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ขณะนั้นคนอิสราเอลครอบครองบางส่วนของเยรูซาเล็มแต่ไม่ใช่ทั้งหมด) เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเพราะเหตุใดดาวิดถึงไปยังเยรูซาเล็ม มันยังไม่ใช่ราชธานีของกษัตริย์ อาจเป็นไปได้ว่าเขาทำเช่นนั้นเพื่อข่มขวัญพวกเยบุสที่ยังครอบครองหลายส่วนของกรุงนั้นอยู่ จากนั้นเห็นได้ชัดว่าเขาเอาเครื่องอาวุธของโกลิอัทกลับไปไว้ในที่เก็บของเขาที่เบธเลเฮมซึ่งเป็นเมืองบ้านเกิดของเขา

1 ซมอ 17:55-58 คราวนี้จุดสนใจเปลี่ยนกลับไปยังสนามรบแนวหน้าตอนที่ดาวิดกำลังจะเผชิญหน้ากับโกลิอัท เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า "อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร" และอับเนอร์ทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ก็ไม่ทราบ" 56 กษัตริย์จึงรับสั่งว่า "ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร" 57 เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศิระของคนฟิลิเตียคนนั้นไปด้วย 58 ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร" และดาวิดทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซีชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์"

ดังนั้นจึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า ทำไมซาอูลถึงจำดาวิดไม่ได้ทั้งๆที่ดาวิดถูกแนะนำให้รู้จักกับเขาแล้วใน 16:21 เห็นได้ชัดว่าดาวิดได้กลับไปเป็นคนเลี้ยงแกะ คำตอบอาจอยู่ตรงที่ว่าตอนที่ดาวิดมาหาซาอูลก่อนหน้านั้น ซาอูลก็อยู่ในสภาพจิตใจหดหู่มากเสียจนเขาไม่สนใจแค่ข้าราชการบริวารอีกคนหนึ่ง แม้กระทั่งคนที่เล่นเครื่องดนตรีต่อหน้าเขาก็ตาม นอกจากนั้น เมื่อดาวิดมาเล่นเครื่องดนตรีต่อหน้าซาอูล เขาก็คงมาในสภาพที่ใบหน้าเกลี้ยงเกลาและสวมใส่เสื้อผ้าที่

เหมาะสมกับการเข้าเฝ้ากษัตริย์ของเขา ในที่นี้เขามาในชุดคนเลี้ยงแกะและอาจไม่ได้โกนหนวด
โกนเครามาด้วย

อย่างไรก็ตาม คำถามของซาอูลก็ไม่ใช่ว่าดาวิดเป็นใคร แต่ว่าเขาเป็นบุตรของใคร อาจ
เป็นได้ว่าในการติดต่อสัมพันธ์กับเขาก่อนหน้านั้นกับดาวิด ซาอูลไม่สนใจหรือลืมไปแล้วว่า
บิดาของดาวิดคือใคร เมื่อถูกพาตัวกลับมาหาซาอูล ดาวิดก็บอกชื่อบิดาของตนแก่เขาด้วยความ
ยินดี “และดาวิดทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซีชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์”

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 18: บทที่สิบแปดของ 1 ซามูเอลนำเสนอมิตรภาพที่ใกล้ชิดซึ่ง
พัฒนาขึ้นระหว่างโยนาธาน โอรสของซาอูลกับดาวิด ที่ขนานกับมิตรภาพนั้นคือความอิจฉา
ริษยาอันขมขื่นซึ่งซาอูลมีต่อดาวิด บทนี้ปิดท้ายด้วยการสมรสกันระหว่างดาวิดกับมีคาธธิดา
ของซาอูล

1 ซมอ 18:1-2 ดังที่บทนี้เผยให้เห็น ความสัมพันธ์แบบรักๆเกลียดๆอันแปลก
ประหลาดที่ซาอูลมีต่อดาวิดก็ก่อตัวขึ้น อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็
ผูกสมักรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง เมื่อดาวิดได้
มารู้จักกับซาอูล โยนาธานโอรสของกษัตริย์ก็กลายเป็นเพื่อนสนิทของดาวิด แม้ว่าพวกวิปริตใน
ปัจจุบันอาจพยายามและอ้างว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่บริสุทธิ์ ชายหนุ่มทั้งสองนี้ก็กลายเป็น
เพียงเพื่อนรักกันเท่านั้น เหมือนเป็นพี่น้องกัน นอกจากนั้น 2 และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้
ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ แม้แต่ซาอูลก็รู้สึกชอบพอดาวิดและยื่นกรานให้หนุ่มน้อย
ดาวิดอยู่ที่ราชสำนักของเขา

1 ซมอ 18:3-4 สายใยมิตรภาพระหว่างดาวิดกับโยนาธานเริ่มแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น
ขึ้น แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของท่านเอง นี้
บอกเป็นนัยถึงความรักแบบพี่น้องที่แท้จริง ดาวิดและโยนาธานกลายเป็นเพื่อนสนิทที่สุดโดยมี
สายใยแห่งความจงรักภักดีอันลึกซึ้งซึ่งระหว่างเขาทั้งสอง เห็นได้ชัดว่าพันธสัญญาระหว่างเขาทั้ง

สองแสดงถึงความจงรักภักดีระหว่างกัน คำที่แปลว่า รัก ตรงนี้ (อาฮาบาคห์) ก็ถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์เช่นกัน ดังนั้น 4 โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุม ออกมอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย โยนาธานซึ่งมั่งมีในฐานะโอรสของกษัตริย์ยกเครื่องยศเจ้าชายของตนให้แก่ดาวิด แม้แต่อาวุธส่วนตัวของเขาเองด้วย

1 ซมอ 18:5 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงสรุปย่อการวางตัวของดาวิด ณ ช่วงเวลานี้ของชีวิตเขา และดาวิดก็ออกไปประพฤติตัวอย่างเฉลียวฉลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือนักรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย คำที่แปลว่า ประพฤติตัวอย่างเฉลียวฉลาด (ชาคาล) จริงๆแล้วหมายความว่า ‘เป็นคนรอบคอบ’ ดาวิดรอบคอบในการวางตัวของตนในฐานะผู้รับใช้ของซาอูล พระเจ้ากำลังทรงจัดเตรียมเขาสำหรับสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่า กระนั้น อุปนิสัยของดาวิดก็ปรากฏชัดเจน เขาจึงได้รับการยอมรับอย่างดีจากประชาชนของชนชาตินี้ รวมถึงบรรดาข้าราชการของซาอูลเองด้วย

1 ซมอ 18:6-7 อย่างไรก็ตาม ชัยชนะของดาวิดเหนือ โกลิอัทก็เริ่มกัดกร่อนจิตใจของซาอูล อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตียนกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี 7 และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า "ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ"

ซาอูลอาจเป็นกษัตริย์ก็จริง แต่ดาวิดได้รับสง่าราศี ดูเหมือนว่า ‘คำกล่าว’ นี้เป็นคำกล่าวเกินจริง ดาวิดได้ฆ่าโกลิอัทซึ่งเมื่อเทียบกับการศึกส่วนที่เหลือแล้วก็เหมือนเขาได้ฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ประเด็นก็คือว่า ดาวิดได้รับเกียรติยศและความดีความชอบสำหรับชัยชนะครั้งนั้นมากกว่าซาอูล ประชาชนเข้าใจถูกต้องแล้ว แต่มันทำให้ซาอูลหัวเสียยิ่งนัก

1 ซมอ 18:8-9 ด้วยเหตุนี้ ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า "เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเขาว่าฆ่าแต่เพียง

เป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่านอกจากราชอาณาจักร" ความอิจฉาเป็นพลังทำลายล้างที่รุนแรงมาก ๆ มันถูกเรียกอย่างถูกต้องแล้วว่า ‘สัตว์ประหลาดตาสีเขียว’ มะเร็งฝ่ายวิญญาณเริ่มกัดกินซาอูล เขาจึง 9 ทรงใช้สายดาจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป ความหมายก็คือว่าบัดนี้เขาแพ้ ความผิดแม้เพียงเล็กน้อยหรือหาเหตุที่จะเล่นงานดาวิด ดังนั้น ตอนนี้ซาอูลจึงจ้อง ‘เล่นงาน’ ดาวิด

1 ซมอ 18:10-11 อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าถึงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังคิดพิณอย่างที่เธอเคยดีดถวายทุกวันมา ซาอูลทรงถือหอกอยู่ พระเจ้าได้ทรงปลุกซาอูลแล้วเพราะความไม่เชื่อฟังของเขา อีกครั้งที่พระเจ้าทรงใช้วิญญาณที่ทำให้ทุกขังใจมายังซาอูลซึ่งทำให้เขาหุดหุดมากขึ้นไปอีก เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับท่าทีและพฤติกรรมของซาอูลที่มีต่อดาวิด

วลีที่กล่าวถึงการพยากรณ์ของซาอูลอาจหมายถึงการที่เขาเริ่มเพี้ยนและกล่าวคำพูดเพื่อเจือและแสดงท่าทางผิดปกติ ดาวิดจึงพยายามที่จะทำให้สถานการณ์สงบลงโดยดีดพิณถวายซาอูลอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ความเห็นที่เป็นกลางเกี่ยวกับหอกของซาอูลก็จะถูกแสดงให้เห็นในไม่ช้า

11 และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนี้ว่า "ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย" แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง ขณะที่อารมณ์เสีย ซาอูลก็พยายามที่จะปักดาวิดให้ติดผนังด้วยหอกของตน เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสองครั้ง ดาวิดแก่หลบ จากนั้นก็พยายามหนีหน้าซาอูลไปเลย

1 ซมอ 18:12-13 ผิดคาดที่ว่าซาอูลต่างหากที่กลัวดาวิดและไม่ใช่ว่าในทางกลับกัน ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว เราไม่ทราบชัดเจนว่าซาอูลเข้าใจอย่างถ่องแท้หรือไม่ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่บนดาวิดแล้ว อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นที่น่าประจักษ์ชัดต่อซาอูลว่าดาวิดเป็นดาวิดและมีโอกาสที่จะเป็นคู่แข่งของตนอีกด้วย

13 ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน บางทีซาอูลก็คิดว่าหากเขาสามารถเอาดาวิดออกไปให้พ้นๆหน้าได้เขาก็จะไม่กังวลใจตนมากนัก แม้ว่าดาวิดอาจออกไปพ้นๆหน้าซาอูลแล้วก็ตามตำแหน่งของเขาในฐานะผู้บังคับการคนหนึ่งในกองทัพก็กลับทำให้เขาเป็นที่พบเห็นในสายตาของประชาชน ในฐานะ ‘คะแนนเสียง’ ของเขาเพิ่มมากขึ้น

1 ซมอ 18:14-15 ดาวิดรู้ว่าตนกำลังถูกซาอูลจ้องจับผิด ดังนั้นเขาจึงกระทำอย่างเฉลียวฉลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แน่แน่นอนว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันระหว่างพฤติกรรมที่รอบคอบของดาวิดกับการมีพระพรของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา นี่น่าจะเป็นความหมายของวลีที่ว่า และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ

ผิดพลาดที่ว่า 15 เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด ความหวังของซาอูลที่จะหาข้อผิดพลาดของดาวิดให้เจอกำลังใช้ไม่ได้ผล นอกจากนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาวางตัวอย่างมีสติปัญญาและรอบคอบก็ยิ่งทำให้ดาวิดดูยิ่งใหญ่มากขึ้นในสายตาประชาชน ดังนั้น ซาอูลจึงเริ่มหวาดระแวงดาวิดมากขึ้นไปอีก ความอิจฉาริษยาเป็นส่วนผสมอันทรงพลังซึ่งสามารถทำให้คนอื่นๆหนึ่งเพี้ยนไปได้ ในกรณีนี้ มันก่อให้เกิดความกลัวแบบปราศจากเหตุในตัวซาอูล

1 ซมอ 18:16 กระนั้น แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย คำที่แปลว่า รัก (אהב) เป็นคำเอกพจน์ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของชนชาตินั้นที่มีต่อดาวิด แม้กระนั้น มันสำคัญตรงที่ว่าแม้กระทั่งในช่วงแรกๆนี้ เส้นแบ่งที่ก่อให้เกิดความแตกแยกก็ปรากฏชัดขึ้นแล้วระหว่างยูดาห์กับคนอื่นๆที่เหลือของชนชาตินั้น

1 ซมอ 18:17-19 เห็นได้ชัดว่าซาอูลกำลังคิดแผนการเพื่อหาวิธีที่จะกำจัดดาวิดอย่างแยบยล ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า "ดูเถิด นี่คือนูตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบแม่นางให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจงเป็นคนกล้าหาญและผู้ศีกของพระเยโฮวาห์

เท่านั้น" เพราะซาอูลทรงดำริว่า "อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือคนฟิลิสเตียแตะต้องเขาดีกว่า" แทนที่จะกำจัดผู้ได้บังคับบัญชาคนหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมชมชอบด้วยตัวเอง ซาอูลคิดเหตุผลว่าเขาจะปล่อยให้ศัตรูร่วมกันของพวกเขา นั่นคือ คนฟิลิสเตีย ทำงานนี้ให้เขา ดังนั้น เขาเสนอเมราบริดาองค์โตสุดของเขาให้แก่ดาวิดหากเขาจะออกไปสู้รบให้ตน

นอกจากนั้น เขายังใส่ความน่าเลื่อมใสเข้าไปในข้อเสนอนี้ด้วยโดยบอกว่าดาวิดสู้ "ศึกของพระเยโฮวาห์" อย่างไรก็ตาม นักประวัติศาสตร์ท่านนี้หมายเหตุถึงแรงจูงใจที่แท้จริงของซาอูล เขาหวังว่าคนฟิลิสเตียจะกำจัดดาวิดให้เขา

ดาวิดตอบกลับไปอย่างเจียมเนื้อเจียมตัวและไร้เดียงสาว่า 18 ดาวิดทูลซาอูลว่า "ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ไต่ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ไต่ ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์" มีภาพเปรียบเทียบที่น่าสนใจตรงนี้ คริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่ในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์เท่ากับเป็นลูกสะใภ้ของพระเจ้าพระบิดา เราจึงอาจถามคำถามคล้ายๆกันได้ว่า "พวกเราเป็นใครถึงควรเป็นลูกสะใภ้ของพระเจ้าผู้เป็นองค์พระมหากษัตริย์"

19 แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบริดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่นางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดริเอลชาวเมโหลห์ นี่บอกเป็นนัยว่าดาวิดออกไปและได้ชัยชนะเหนือคนฟิลิสเตียจริงๆ (แม้มิได้มีบันทึกไว้ก็ตาม) อย่างไรก็ตาม ซาอูลไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงนั้นและยกธิดาของตนให้แก่คนอื่น

1 ซมอ 18:20-21 อย่างไรก็ตาม ฝ่ายมีคาลราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ นี่เป็นอีกโอกาสหนึ่งที่จะจัดการดาวิด 21 ซาอูลทรงดำริว่า "ให้เรายกแม่นางให้แก่เธอ แม่นางจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟิลิสเตียจะได้ต่อสู้อเธอ" ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า "วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน"

วลีหลังนี้ “เป็นราชบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน” ก็หมายความว่าดาวิดยังแต่งงานกับธิดาคนหนึ่งในสองคนของเขาได้อยู่ เราได้เข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับอุปนิสัยของซาอูลในการที่เขาอุมปฏิบัติต่อบุตรสาวของตนเองอย่างชู้ๆขนาดนั้นเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง

1 ซมอ 18:22-24 ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า "จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า 'ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด'" ในบริบทหนึ่งที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง มีภาพเปรียบเทียบวิญญูณอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ ทุกวันนี้พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ทรงพอพระทัยที่จะช่วยผู้ใดก็ตามที่เต็มใจมาให้ได้รับความรอด นอกจากนั้น บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็รักคนเหล่านั้นที่หลงหาย ดังนั้นจนถึงทุกวันนี้พระองค์จึงทรงหิบบินข้อเสนอนับเป็นเยี่ยมด้วยพระกรุณาคุณของพระองค์ให้มาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระองค์

ย้อนกลับมาที่เรื่องหลัก 23 และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า "ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย" 24 และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า "ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้" เราได้แต่สันนิษฐานว่าดาวิดไม่ทราบถึงแผนการร้ายของซาอูลที่ใช้บุตรสาวของตนเป็นเครื่องมือ เขาจึงตอบสนองต่อคำเชิญชวนของซาอูลด้วยความถ่อมใจ

1 ซมอ 18:25-27 ดังนั้น ซาอูลจึงรับสั่งว่า "เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า 'กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาติของคนฟีลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์'" คราวนี้ซาอูลเพิ่มรายละเอียดเล็กน้อยเข้าไปซึ่งจนถึงบัดนี้ยังไม่ถูกเอ่ยถึง เพื่อที่จะได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขา เขาอยากให้ดาวิดฆ่าคนฟีลิสเตียหนึ่งร้อยคน อย่างไรก็ตาม ดาวิดจะต้องเอาหัวพิสูจน์ด้วยโดยการตัดหนังหุ้มปลายองคชาติศพของคนเหล่านั้นและนำมาแสดงเป็นหลักฐาน อย่างไรก็ตาม นักประวัติศาสตร์ท่านนี้ซึ่งได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้าก็เปิดเผยให้เห็นถึงแรงจูงใจที่แท้จริงของซาอูลอีกครั้ง ฝ่าย

ซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟิลิเตีย แน่แน่นอนว่าในการโจมตีคนฟิลิเตีย หนึ่งร้อยคน คนเหล่านั้นจะเป็นฝ่ายมีชัยเหนือดาวิด

จะว่าไปแล้ว ความเป็นไปได้ของข้อเสนอทั้งหมดนี้ก็เป็นเรื่องทำทายเป็นดาวิด 26 และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป วลีตอนท้ายนี้เห็นได้ชัดว่าหมายถึงเส้นตายซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ที่ซาอูล ได้ตั้งไว้เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของเขา มันยังไม่หมดเวลาและดาวิดก็มุ่งมั่นที่จะทำให้ได้ตามข้อเสนอของซาอูล

27 ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟิลิเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนังปลายองคชาตของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด ดาวิดจึงออกไปและทำได้เป็นเท่าตัวของที่ซาอูลได้กำหนดไว้ เขาฆ่าคนฟิลิเตียสองร้อยคนและนำหลักฐานที่กำหนดไว้มาแสดงต่อหน้าซาอูล ดาวิดจึงได้รับมีคาลมาเป็นภรรยาของตน

1 ซมอ 18:28-29 แผนการของซาอูลใช้ไม่ได้ผล นอกจากนี้ ความหวังของเขาที่จะให้บุตรสาวของเขาเป็นบ่าวเร็วตัดดาวิดก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเช่นกัน ซาอูลทรงเห็นและทราบว่ายเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของซาอูลรักเธอ มันเป็นที่ประจักษ์ชัดแก่ซาอูลแล้วว่าพระพรของพระเจ้าอยู่บนดาวิด นอกจากนี้ แทนที่จะเป็นบ่าวเร็วตัดดาวิด มีคาลกลับรักเขา ดังนั้น 29 ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา ความอิจฉาริษยาของซาอูลได้ก่อให้เกิดความกลัวซึ่งกลายเป็นความเกลียดชังดาวิดแบบเข้ากระดูกดำ

1 ซมอ 18:30 ขณะเดียวกัน บรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิเตียก็ออกมาทำสงคราม ความหมายที่น่าจะเข้าใจก็คือว่าพวกผู้นำของฟิลิเตียได้ยกทัพออกมาต่อสู้คนอิสราเอลเพื่อล้างแค้นให้กับความขายน้ำที่ดาวิดได้หยิบยื่นให้แก่พวกเขาเมื่อไม่นานมานี้ ในการศึกที่เกิดขึ้นตามมา ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดา

ข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเขोजึงโด่งดังมาก ในสงครามครั้งนั้น ดาวิดกระทำอย่างมีสติ ปัญญามากกว่าบรรดาข้าราชการที่เหลือของซาอูล ดังนั้นชื่อของเขาจึงเป็นที่นับถือมากขึ้นไปอีก

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 19: บทนี้บันทึกความพยายามของซาอูลที่จะสังหารดาวิดต่อไป กระนั้นแผนการของเขาก็ล้มเหลวเพราะการเข้ามาแทรกแซงของทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเขาเอง หลังจากหนีซาอูลไปได้ ดาวิดก็ถูกไล่ติดตามไปจนถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงเพื่อทำลายแผนการของซาอูลจริงๆ

1 ซมอ 19:1 ความเกลียดชังของซาอูลที่มีต่อดาวิดเพิ่มมากขึ้น นักประวัติศาสตร์ท่านนี้บันทึกไว้ว่า ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย การรู้ว่าดาวิดและโยนาธานเป็นเพื่อนรักกันไม่ได้ขัดขวางซาอูลมิให้บุตรของตนให้ฆ่าดาวิดเสีย

1 ซมอ 19:2-3 ต้องยกความดีความชอบให้เขาที่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า "ซาอูลเสด็จพ่อของฉันหาช่องจะฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ดีจนพຽนนี้เข้า จงอยู่เสียนในที่ลับซ่อนตัวไว้ 3 และฉันจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ" โยนาธานอาสาที่จะสอดแนมให้ดาวิดเพื่อที่จะบอกให้เขารู้ว่าซาอูลมีแผนอะไร

1 ซมอ 19:4-6 ดังนั้นในวันถัดมา โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟัง ทูลว่า "ขอภักดิ์รับใช้ทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่ และการทำงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี 5 เพราะเธอเลี้ยงชีวิตของตน และประหารคนฟิลิสเตียนนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ไฉนพระองค์จึงจะ

กระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล" โยนาธานพยายามวิงวอนเพื่อเพื่อนของเขา โดยเตือนความจำบิดาของตนเกี่ยวกับสิ่งดีที่ปวงที่ดาวิดได้กระทำเพื่ออิสราเอล นอกจากนี้ เขาเตือนบิดาของเขาเกี่ยวกับความบาปที่เขา กำลังคิดจะทำในการทำให้โลหิตไร้ความผิดของดาวิดตก ซาอูลเห็นคิดด้วยเพียงชั่วคราว 6 ซาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธาน และซาอูลจึงปฏิญาณว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยจันนั้น" สำคัญที่ว่าซาอูลปฏิญาณว่าจะไม่ฆ่าเขา โดยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะลืมนั้นในไม่ช้า

1 ซมอ 19:7 ดังนั้นโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน ต้องยกความดีความชอบให้เขาที่โยนาธานกลับไปหาดาวิดและบอกเขาว่าบิดาของตนได้สัญญาอะไรไว้ นอกจากนี้ เขาก็พาดาวิดกลับไปหาซาอูลและชั่วระยะเวลาหนึ่งดูเหมือนว่าสิ่งต่างๆเป็นเหมือนก่อนที่ซาอูลถูกกักกินด้วยความอิจฉาริษยา ความกลัวและความเกลียดชัง

1 ซมอ 19:8 อย่างไรก็ตาม สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟิลิเตีย และได้ฆ่าพันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ ในฐานะผู้บังคับการคนหนึ่งในกองทัพของซาอูล ดาวิดนำทหารของเขาเข้ารับในการศึกและมีชัยชนะครั้งใหญ่เหนือคนฟิลิเตียศัตรูของพวกเขาอีกครั้ง

1 ซมอ 19:9-10 แทนที่จะชื่นชมยินดีในชัยชนะครั้งนั้น ซาอูลกลับถลำกลับเข้าไปในความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังที่มีต่อดาวิด แล้ววิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาถึงซาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็กำลังดีดพิณถวาย อีกครั้งที่การเอ่ยถึงวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ย่อมหมายถึงวิญญาณแห่งความหตุซึ่งทำให้ทุกข์ใจ แม้ว่าดาวิดนั่งดีดพิณของตนเพื่อทำให้จิตวิญญาณของซาอูลสงบลงก็ตาม ความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังก็กักกินเขาเหมือนเดิม

ดังนั้น 10 และซาอูลทรงพุ่งหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝาผนัง แต่เชอภก็หลบหนีพระพักตร์ซาอูลไป ซาอูลจึงทรงพุ่งหอกติดผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น ซาอูลพุ่งหอกของตนไปที่ดาวิดอีกครั้งซึ่งเขาก็หลบและหนีไปในยามค่ำคืน หอกของซาอูลที่ปักติดผนังยังเป็นคำพยานเจียบที่ฟ้องถึงความเกลียดชังของเขาซึ่งถูกจุดให้พุ่งขึ้นด้วยความอิจฉาริษยา

1 ซมอ 19:11-12 ดังนั้น ซาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลกรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า "ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น พรุ่งนี้เธอจะถูกฆ่าตาย" อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดได้กลับไปบ้านและเข้านอน อย่างไรก็ตาม มีคาลกรรยาของเขาซึ่งหวาดระแวงเจตนาของบิดาตนก็ยังตื่นอยู่ เมื่อเห็นบุคคลต้องสงสัยอยู่นอกบ้านของพวกเขาในความมืด นางก็ปลุกดาวิดให้ตื่นและเตือนเขาให้หนีไปในคืนนั้น ดังนั้น 12 มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเชอภก็หนีรอดไป

1 ซมอ 19:13-17 ดังนั้น มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้ คำที่แปลว่า รูปเคารพ (เทราฟิม) หมายถึงรูปปั้นประจำบ้านชนิดหนึ่ง อาจเป็นไปได้ว่ามันเป็นของมีคาลและไม่ใช่ของดาวิด นางทำหมอนขนแพะลูกหนึ่งและวางรูปเคารพนั้นไว้บนมันเพื่อที่ว่ามันจะได้ดูเหมือนคนๆหนึ่งที่นอนคว่ำหน้าโดยวางศีรษะไว้ได้หมอนลูกหนึ่ง จากนั้นนางก็เอาผ้าห่มผืนหนึ่งคลุมมันไว้

แน่นอนว่าในตอนเช้า ซาอูลส่งคนไปพาตัวดาวิดมา แต่เมื่อ 14 ซาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า "เขาไม่สบาย" 15 แล้วซาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า "จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย" 16 เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียงพร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ ยิ่งไปกว่านั้น ในความพยายามครั้งที่สอง ซาอูลบอกคนของเขาให้นำตัวดาวิดมาพร้อมกับเตียงของเขาหากจำเป็นซึ่งพวกเขาก็พยายามทำเช่นนั้นอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตาม เมื่อมาหาดาวิดพวกเขาก็พบกับอุบายนั้น

ซาอูลจึงต่อว่าบุตรสาวของตนและกล่าวว่า 17 "โธเจ้าจึงหลอกลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป" และมีคาลทูลตอบซาอูลว่า "เธอพูดกับหม่อมฉันว่า 'ปล่อยให้

ฉันไปเกิด จะให้ฉันฆ่าเธอทำไมเล่า" อาจเพราะกลัวว่าบิดาของตนจะทำอะไรกับตนหรืออาจแค่
แก้ตัว มีคาลโกหกบิดาของตนและอ้างว่าดาวิดขู่ว่าจะฆ่าตนหากตนไม่ยอมช่วยเขาหนี

1 ซมอ 19:18 ขณะเดียวกันฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เขามาหาซามูเอลที่เมืองรา
มาห์ และเล่าทุกเรื่องที่เขาพูดได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นา
โยท เห็นได้ชัดว่าดาวิดรู้ว่าผู้เฒ่าซามูเอลยังอยู่ที่ราม่าซึ่งเป็นเมืองๆหนึ่งที่อยู่ทางเหนือของกรุง
เยรูซาเล็มประมาณหกไมล์ (ตามระยะทางที่อีคาบินไป) ดาวิดคงรู้สึกว่ไม่มีใครอีกแล้วจะเข้าใจ
ความทุกข์ยากของเขาอย่างชัดเจนยกเว้นซามูเอล คำว่า *นาโยท* มีความหมายง่ายๆว่า 'ที่อาศัย'
โดยอาจเป็นอาคารสิ่งปลูกสร้างเหมือนอพาร์ทเมนต์สำหรับผู้พำนักคนอื่นๆที่อาศัยอยู่ที่นั่น
มันอาจหมายถึงเรือนหลังหนึ่งที่ซามูเอลมีอยู่ที่หรือใกล้เมืองราม่าก็เป็นได้ ไม่ว่าในกรณีใด ดา
วิดก็รู้ว่าซามูเอลจะรับฟังด้วยความเห็นอกเห็นใจ

1 ซมอ 19:19-20 เรื่องนี้ไปถึงหุซาอูล มีคนไปทูลซาอูลว่า "ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยท
ในเมืองราม่า" 20 ซาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด อิทธิพลอันกว้างขวางของซาอูลจึงหา
ทางจับกุมดาวิดที่เมืองราม่า และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พำนักกำลังพำนักอยู่ และซามูเอล
ยืนเป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญูณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของซาอูล และเขาทั้ง
หลายก็พำนักด้วย เห็นได้ชัดว่ามีสำนักผู้พำนักอยู่สำนักหนึ่งที่เมืองราม่า พระวิญญูณ
ของพระเจ้าเข้าควบคุมชายเหล่านี้ที่เริ่มพำนักตามคำสั่งของซามูเอล เมื่อคนของซาอูลเข้ามา
ใกล้ พระวิญญูณของพระเจ้าก็ทำให้พวกเขาพำนักเช่นกัน การพำนักของพวกเขาน่าจะ
เกี่ยวข้องกับการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าและการกล่าวดวงหน้าและการกล่าวออกไปถึงสิ่ง
ต่างๆของพระเจ้า พวกเขาจึงถูกเบี่ยงเบนความสนใจไปจากภารกิจของพวกเขาในการจับกุมดา
วิด

1 ซมอ 19:21 เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้กลับไปหาซาอูลและแจ้งให้เขาทราบว่า
เกิดอะไรขึ้น ดังนั้นเมื่อมีคนไปทูลซาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็
พำนักด้วย ซาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พำนักด้วย เหตุการณ์นี้เกิด

ขึ้นสองครั้ง อีกครั้งที่ ‘การพยากรณ์’ ที่ว่าคือการที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำความคิดและจิตใจของพวกเขาไปสู่สิ่งต่างๆของพระเจ้าและพวกเขาจึงถูกควบคุมโดยพระวิญญาณของพระเจ้า (แต่เราต้องไม่สับสนเรื่องนี้กับกระแสคาริสมาทิกในปัจจุบัน)

1 ซมอ 19:22-24 คังนั้นซาอูลจึงไปจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง ซาอูลก็เสด็จไปที่รามาห์เอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ในเมืองเศคู และรับสั่งถามว่า "ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน" มีคนทูลว่า "ดูเถิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามาห์" 23 พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามาห์ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามาห์

อย่างไรก็ตาม พอไปถึงที่ๆดาวิดและซามูเอลอยู่ที่นาโยทในเมืองรามาห์ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามาห์ 24 พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล และบรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น

เราควรตระหนักว่าเหตุการณ์ตอนนี้ไม่ใช่ปกติวิสัยของพวกผู้พยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิม แต่เพราะว่าดาวิดได้หนีไปหาซามูเอลและสำนักผู้พยากรณ์ของเขา พระเจ้าจึงทรงใช้ฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณในการควบคุมคนเหล่านั้นเพื่อขัดขวางมิให้ซาอูลจับตัวดาวิดได้ กลับกลายเป็นว่า ซาอูลก็ต้องอับอายขายหน้าให้แก่ฟ้าโทงๆเช่นนั้น

ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าทรงใช้บางสิ่งที่คุณไม่มีพินิจและไร้พินิจอย่างพวกผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์เพื่อทำลายความมุ่งหมายที่จะก่อเหตุฆาตกรรมของกษัตริย์ซาอูล เหมือนกับคำพยากรณ์ที่คนเริ่มใช้เมื่อหลายปีก่อนหน้านั้นประชาชนถามว่า “ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ” คูหมายเหตุสำหรับ 1 ซามูเอล 10:11 เป็นไปได้ที่ว่าการกล่าวคำพยากรณ์นี้ซ้ำในอีกสามสิบกว่าปีต่อมาไม่มีลักษณะเป็นคำชม ซาอูลถูกทำให้เสียแผนและอับอายขายหน้าโดยพวกผู้พยากรณ์ของพระเจ้า เขาจึงเป็นที่จดจำโดยคำพยากรณ์ที่เสียดสีนี้

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 20: มหาภพยากรณ์ดาวิดและซาอูลดำเนินต่อไป โยนาธานทำพันธสัญญาหนึ่งเพื่อปกป้องดาวิด จากนั้นบทนี้ก็นำเสนอเรื่องราวอันสะเทือนอารมณ์เกี่ยวกับโยนาธานที่แจ้งให้ดาวิดทราบถึงเจตนาชั่วร้ายของซาอูลที่มีต่อเขา

1 ซมอ 20:1-2 ต่อจากเหตุการณ์ตอนที่ซาอูลพยากรณ์ที่เมืองรามัทห์ ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามัทห์ และมาหาโยนาธานกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงชีวิตของข้าพเจ้า" ด้วยความคับแค้นใจ ทั้งหมดที่เขาทำได้คือ ตามหาโยนาธานเพื่อนเก่าของเขาและถามว่า ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใด โยนาธานตอบกลับไปว่า 2 และโยนาธานจึงตอบเธอว่า "ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก ดูกิจิต เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่หรือสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่" วลีสุดท้ายคือข้อสรุปของโยนาธานที่ว่าเพราะว่าบิดาของเขาไม่ได้พูดอะไรกับเขาเกี่ยวกับการฆ่าดาวิดเลยเขาจึงแน่ใจว่าคงไม่เป็นเช่นนั้นแน่ๆ เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นการคิดไปเองของเขา

1 ซมอ 20:3-4 ดาวิดจึงปฎิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า "เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า 'อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ' พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยิ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น" ประเด็นของดาวิดก็เข้าใจง่าย ซาอูลรู้ว่าโยนาธานมีมิตรภาพที่ใกล้ชิดกับดาวิดและคงไม่ยอมบอกโยนาธานถึงสิ่งที่ตนวางแผนที่จะกระทำต่อดาวิดจริงๆ

คำปฎิญาณที่ดาวิดกล่าวน่าจะเป็นส่วนหลังของข้อนี้ นั่นคือ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยิ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น ดาวิดคงคิดเป็นแน่ว่าซาอูลมีเจตนาที่จะฆ่าตน เขาพยายามมาหลายครั้งหลายหนแล้ว อย่างไรก็ตาม ยังมีหลักการฝ่ายวิญญาณอยู่ประการหนึ่งที่กว้างกว่า สำหรับเราทุกคน มีเพียงก้าวเดียวเท่านั้นระหว่างเรากับความตาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เราอยู่ห่างจาก

ความตายเพียงชั่วอึดใจเดียวเท่านั้น เราจึงควรดำเนินชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าราวกับว่าแต่ละชั่วขณะอาจเป็นชั่วขณะสุดท้ายของเรา พอได้ยินเช่นนั้นโยนาธานจึงตอบกลับดาวิดไปว่า 4 "จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ"

1 ซมอ 20:5-7 ดาวิดจึงนำเสนอแผนการหนึ่งแก่โยนาธาน ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า "ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม ส่วนที่กล่าวถึงวันขึ้นค่ำคือ วันที่หนึ่งของเดือนนั้นซึ่งคนฮีบรูถือว่าเป็นวันสำคัญ อาจเป็นไปได้เช่นกันว่านี่อาจเป็นวันแรกของเทศกาลเสวยแตรหรือปีใหม่เอง ข้อ 6 สนับสนุนความน่าเชื่อถือของสองทรศนะหลังนี้ ดาวิดรู้ว่าตนจะถูกคาดหมายให้นั่งที่โต๊ะของซาอูลเพราะว่าเขาเป็นผู้บังคับการคนหนึ่งในกองทัพของซาอูล อย่างไรก็ตาม เขากลับเสนอว่าจะไปซ่อนตัวเป็นเวลาสามวัน

ดาวิดกล่าวต่อไปอีกว่า 6 ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า 'ดาวิดได้วิงวอนขอลาเข้าพระองค์รับกลับไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นทั้งครอบครัวทำการถวายสัตวบูชาประจำปี' ในวันสำคัญใดก็ตามของพวกยิวที่จะมาถึงนี้ ครอบครัวของดาวิดจะมีการกลับมารวมตัวกันของครอบครัวและเฉลิมฉลองเทศกาลที่วันนั้นด้วยกัน

เขาจึงเสนอแก่โยนาธานเกี่ยวกับซาอูลว่า 7 ถ้าพระองค์รับสั่งว่า 'ดีแล้ว' ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย แผนการของดาวิดก็ไม่มีอะไรยุ่งยาก เมื่อซาอูลทราบเพราะเหตุใดดาวิดถึงไม่อยู่ที่นั่น หากเขาไม่บ่นว่าอะไร มันก็จะ เป็นสัญญาณบอกเหตุว่าทุกอย่างไปได้ดีต่อดาวิด อย่างไรก็ตาม หากซาอูลเดือดดาลเมื่อได้ยินข่าวนั้น เขาทั้งสองก็จะรู้ว่าดาวิดเดือดร้อนแล้ว

1 ซมอ 20:8-9 ดาวิดจึงเสนอแก่โยนาธานเพิ่มอีกว่า เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่าน

จะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม" ดาวิดเตือนให้โยนาธานระลึกถึงพันธสัญญาที่พวกเขาได้กระทำระหว่างพวกเขาเอง ดาวิดอาสาเพิ่มอีกว่าหากโยนาธานทราบถึงการผิดใจในส่วนของดาวิด ก็ให้เขาฆ่าตนที่นั่นเดี๋ยวนั้นเลยแทนที่จะให้ซาอูลเป็นคนจัดการ เมื่อได้ยินเช่นนั้นโยนาธานจึงตอบกลับไปว่า 9 โยนาธานจึงกล่าวว่า "อย่าให้มีวิเวกอย่างนี้เลยนะ เพราะถ้าฉันทราบว่าเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ" โยนาธานพยายามทำให้ดาวิดหายกลัวโดยรับปากเขาว่าตนจะบอกดาวิดเป็นแน่หากซาอูลมีแผนที่จะทำการร้ายต่อดาวิด

1 ซมอ 20:10-11 ดาวิดยังไม่ปักใจเชื่ออยู่ดี แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า "ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุดัน ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้" ใครจะบอกดาวิดถึงความคิดในใจของซาอูล นอกจากนี้ ถ้าหากว่าเขาคิดร้ายต่อดาวิดจริงๆละ ด้วยเหตุนี้ 11 และโยนาธานบอกดาวิดว่า "มาเถิดให้เราเข้าไปในทุ่งนา" เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา

1 ซมอ 20:12-15 ทันทีที่เขาทั้งสองอยู่ในสถานที่ๆเป็นส่วนตัวมากขึ้น โยนาธานก็คิดแผนการหนึ่งขึ้นมาเพื่อช่วยดาวิด เขาปฏิบัติว่า "โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้ยังดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม คุณเถิด ถ้ามีอะไรดีต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว 13 ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและให้หนักยิ่งกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน

โยนาธานปฏิบัติว่าจะบอกให้ดาวิดรู้ถึงอารมณ์ใดก็ตามของบิดาตนที่มีต่อเขา เขาปฏิบัติว่าขอให้พระเจ้าจัดการกับเขาเสียหากเขาไม่บอกดาวิดให้ทราบ นอกจากนี้ เขาทูลขอพระพรของพระเจ้าให้มีแก่ดาวิดในระหว่างนี้ด้วย

โยนาธานกล่าวต่อไปว่า 14 ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย 15 ขออย่าตัดความกรุณาของเธอมือต่อวงศัวานของฉัน เป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว" ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของคำปฏิญาณของเขาต่อดาวิด โยนาธานจึงเสริมว่าดาวิดจะต้องแสดงความกรุณาต่อ

เขาและครอบครัวของเขาหากดาวิดมีอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้ นี่บอกเป็นนัยว่าโยนาธานรู้ว่าสักวันหนึ่งดาวิดจะเป็นกษัตริย์และครอบครัวของโยนาธานก็จะปรนนิบัติดาวิดสักวันหนึ่ง เขารู้ล่วงหน้าได้อย่างถูกต้องจริงๆ

1 ซมอ 20:16-17 ดังนั้น โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับบงศ์วานของดาวิดว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด" ความหมายตรงนี้จริงๆ แล้วก็คือว่าโยนาธานพูดขอพระเจ้าให้ทรงแก้แค้นกับเชื้อสายของเขาหากคนเหล่านั้นละเมิดพันธสัญญาของเขาเมื่อใดก็ตามซึ่งเป็นการสำแดงตัวว่าเป็นศัตรูต่อดาวิด 17 และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธอย่างกับรักชีวิตของตนเอง โยนาธานจึงให้ดาวิดปฏิญาณว่าจะรักษาพันธสัญญานี้ระหว่างเขาทั้งสอง อีกครั้งที่มีหมายเหตุกล่าวถึงสายสัมพันธ์แบบพี่น้องระหว่างดาวิดกับโยนาธาน

1 ซมอ 20:18-19 โยนาธานจึงบอกดาวิดถึงสิ่งที่เขาตั้งใจว่าจะทำ แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า "พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่งของเธอจะว่างอยู่ 19 เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเชล

โยนาธานรู้ว่าดาวิดจะถูกถามหาที่การเลี้ยงในวันถัดมา เขาจึงสั่งดาวิดให้ไปยังศิลาออกแห่งหนึ่งที่เจาะจงไว้ในวันที่สามนับแต่นั้น เห็นได้ชัดว่านี่เป็นสถานที่ๆดาวิดกับโยนาธานอยู่ขณะที่พวกเขาหารือแผนการนี้

1 ซมอ 20:20-23 โยนาธานกล่าวต่อไปว่า ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่นอย่างกับว่าฉันยิงเป้า 21 และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปสั่งว่า 'จงไปหาลูกธนู' ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา' แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น 22 แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน้น' เธอจงไปเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว 23 ส่วนเรื่องที่เราและฉันได้พูดกันนั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์"

แผนการของเขาไม่ซับซ้อน ถ้ามีข่าวดีสำหรับดาวิด เขาก็จะยิงลูกธนูสามลูกและตั้งเด็กหนุ่มคนรับใช้ของเขาว่าลูกธนูเหล่านั้นที่เขาต้องไปเก็บอยู่ข้างนี้ของเขา จากนั้นดาวิดก็สามารถหยิบลูกธนูเหล่านั้นเองและออกมาจากที่ซ่อนได้ ทุกอย่างเรียบร้อยดี อย่างไรก็ตาม หากเขาตั้งเด็กหนุ่มคนนั้นว่าลูกธนูที่เขาต้องไปเก็บอยู่พื้นเขาไป ดาวิดก็ต้องหนี มันจะเป็นสัญญาณบอกเหตุของพระเจ้าให้เขาไปเสีย นอกจากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเป็นสักขีพยานต่อพันธสัญญาใหม่ที่พวกเขาเพิ่งกระทำ

1 ซมอ 20:24-26 ดังนั้น ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร **25** กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำคือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างซาอูล แต่ที่ของดาวิดก็วางอยู่ ในวันที่ทำการเลี้ยงตามกำหนด บรรดาแขกหรือที่มีเกียรติก็มาร่วม โต๊ะของซาอูลรวมถึงโยนาธานบุตรชายของเขาและอับเนอร์ผู้บังคับการระดับสูงของเขาด้วย อย่างไรก็ตาม ดาวิดก็ไม่อยู่ทั้งๆที่ควรอยู่

26 อย่างไรก็ตามในวันนั้นซาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า "ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมลทิน เขาคงมลทินแน่" ซาอูลสังเกตเห็นว่าดาวิดไม่อยู่ แต่ที่แรกก็ทำเป็นไม่สนใจ โดยคิดเอาเองว่าดาวิดติดธุระหรือเขาเป็นมลทินในทางพิธี การพูดซ้ำวลีหลังนี้บ่งบอกว่าซาอูลปลงใจว่าดาวิดไม่อยู่เพราะความเป็นมลทินในทางพิธีบางอย่างตามที่มีกำหนดไว้ภายใต้พระราชบัญญัติของพวกเขาแล้ว

1 ซมอ 20:27-29 อย่างไรก็ตาม อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็วางอยู่ และซาอูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า "ทำไมบุตรเจสซิมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวานนี้และวันนี้" เมื่อดาวิดไม่โผล่มาในวันที่สองของการเลี้ยงที่กินเวลาสามวันนั้น ซาอูลก็ถามโยนาธานว่าทำไม เขารู้ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนกันและสันนิษฐานอย่างถูกต้องแล้วว่าโยนาธานรู้ว่าเพราะเหตุใดดาวิดถึงไม่อยู่ที่นั่น

28 โยนาธานพูดตอบซาอูลว่า "ดาวิดได้วิงวอนขอลาเข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเล

เฮม 29 เขาว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการ
ถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความ
กรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า'
ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์" โยนาธานบอกต่อข้ออ้างของดาวิดที่ไม่มาอย่างถูก
ต้องครบถ้วน เท่าที่เป็นไปได้ ดาวิดก็พูดความจริงในข้ออ้างนี้ เขาอาจไปยังเบธเลเฮมจริงๆเพื่อ
เยี่ยมครอบครัวในช่วงเวลาสั้นๆก่อนกลับมารู้คำตอบของโยนาธานเกี่ยวกับเรื่องของคุณ

1 ซมอ 20:30-31 พอได้ยินเช่นนี้ ซาอูลก็ระเบิดโทสะแล้วความกริ้วของซาอูลก็
พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า "เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาต ข้าไม่รู้หรือว่า
เจ้าเลือกบุตรเจสซิมายาให้ความอับอายแก่เจ้าเองและให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่
ของเจ้า

ซาอูลไม่เพียงเดือดดาลเท่านั้น แต่เขายังทำตัวตำหนามในคำกล่าวหาต่างๆของตนด้วย วลี
ที่ว่า "เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาต" สมควรมีการออกความเห็น ดังที่หมายเหตุไว้เป็นตัว
เอียง คำว่า หญิง ไม่อยู่ในต้นฉบับภาษาฮีบรู ความหมายที่น่าจะใช่ก็คือว่า ซาอูลเรียกโยนาธา
นว่าเป็นบุตรชายที่กบฏและวิปลาต สิ่งที่ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนด้วยก็คือว่า ปานนี้ซาอูลและ
โยนาธานคงได้ยินแล้วว่าซามูเอลได้เจิมตั้งดาวิดเพื่อเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของอิสราเอล

คำที่แปลว่า ความอับอาย (โບเชร) มีความหมายได้คำว่า 'ความน่าละอาย' ซึ่งน่าจะใช่
ความหมายตรงนี้ ซาอูลจึงกล่าวหาโยนาธานว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับดาวิด

วลีสุดท้าย "และให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า" อาจบอกเป็นนัยว่า
เท่าที่ซาอูลรู้ โยนาธานไม่ใช่บุตรของเขา ความหมายก็คือว่า มารดาของเขาเป็นหญิงเล่นชู้และตั้ง
ครรภ์โยนาธาน โดยผู้ชายอีกคน ไม่มีหลักฐานพิสูจน์จริงๆว่าเรื่องนั้นเกิดขึ้น

แต่ด้วยความโมโหสุดขีดซาอูลจึงใช้ถ้อยคำมากมายกล่าวหาว่าเท่าที่เขารู้ โยนาธานไม่ใช่ลูก
ของเขา มันเป็นคำกล่าวหาที่ตำหนามและขมขื่น ซ้ำยังดูถูกภรรยาของเขาอีกด้วย อย่างไรก็ตาม

เป้าหมายจริงๆแห่งความเดือดดาลของเขาคือ โยนาธานโทษฐานที่ไปสมรู้ร่วมคิดกับดาวิด มัน
เป็นวิธีที่หยาบคายและขมขื่นในการตัดหางปล่อยวัดโยนาธาน

ซาอูลยังเกรี้ยวกราดต่อไปอีกว่า 31 **ตราบดที่ลูกของเจสซีมีชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือ
ราชาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้อง
ตายแน่"**

นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าซาอูลรู้ว่าดาวิดได้ถูกพระเจ้าเลือกให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไป
ของอิสราเอลแล้ว โยนาธานก็น่าจะทราบเรื่องนี้ด้วย ต้องนับถือเขาที่เขายอมสวามิภักดิ์อยู่ฝ่ายน้ำ
พระทัยของพระเจ้าแทนที่จะเข้าข้างบิดาของตน ไม่มีอะไรให้สงสัยเลย ซาอูลตั้งใจที่จะฆ่าดาวิด

1 ซมอ 20:32-34 โยนาธานทักท้วงว่า **"ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำ
ผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า"** เขาถามเพียงแค่ว่า ทำไม ดาวิดทำอะไรลงไป 33 แต่ซาอูลได้ทรงพุ่งหอกใส่
ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่า พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย ด้วย
ความโกรธจัด ซาอูลจึงหยิบหอกของตนและพุ่งมันใส่โยนาธานที่หลบทัน คราวนี้ไม่มีข้อสงสัย
แล้วถึงเจตนาของซาอูล

คราวนี้เป็นทีของโยนาธานที่จะโกรธบ้าง 34 โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธ
ยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะ
ว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามหน้าหน้าดาวิด เขาลุกขึ้นด้วยความโมโหจัดและเดินจากไป ว่าที่
จริงเขาไม่รับประทานอะไรเลยวันนั้น เขาเศร้าใจเพราะเห็นแก่ดาวิด นอกจากนี้ เขายังรู้สึกขาย
หน้าด้วยกับสิ่งที่บิดาของเขาได้พูดและกระทำ แท้จริงแล้ว สิ่งที่ซาอูลได้พูดเกี่ยวกับภรรยาของ
ตนเป็นข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลเลย แถมเขายังพยายามฆ่าลูกชายของตัวเองอีก โยนาธานสุดจะทน
แล้ว

1 ซมอ 20:35-40 ด้วยเหตุนี้ ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามทีนัด
หมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง 36 และท่านสั่งเด็กนั้นว่า **"จงวิ่งไปหาลูกธนูที่นั่นยิ่งไป"**
เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป ตามเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ โยนาธานออก

ไปยังลูกธนูในวันที่สามของการเลี้ยงนั้น เขาตั้งเด็กคนรับใช้ของเขาให้วิ่งไปเก็บลูกธนูที่ตนยิงออกไป ด้วยเหตุนี้ เมื่อเด็กคนนั้นวิ่งออกไปในทุ่ง โยนาธานก็ยิงลูกธนูดอกหนึ่งข้ามศีรษะเด็กนั้นไป

37 และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องสั่งเด็กนั้นว่า "ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้นไม่ใช่หรือ" 38 และโยนาธานร้องสั่งเด็กนั้นว่า "จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่" เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน ความเห็นเพิ่มเติมของโยนาธานที่บอกเด็กนั้นว่า "จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่" ย่อมมีไว้เพื่อประโยชน์ของดาวิดอย่างไม่ต้องสงสัย เขาประสงค์ที่จะกล่าวชัดเจนว่าดาวิดต้องหนีไปเดี๋ยวนี้

ความเห็นสุดท้ายในเรื่องนี้ที่ชาอูธลาด 39 แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ ข้อเท็จจริงที่ว่าโยนาธานต้องส่งสัญญาณบอกดาวิดอย่างลับๆ ล่อๆ เช่นนั้นก็บ่งบอกว่าแม้แต่โยนาธานเองก็ไม่อยากให้ใครเห็นว่าตนสนทนากับดาวิด ดาวิดต้องหนีไปและเขาต้องทำเช่นนั้นเดี๋ยวนี้ โยนาธานจึง 40 มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า "ไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง" คำที่แปลว่า อาวุธ (คาลิย์) มีความหมายเพียงว่าคันธนูและลูกธนูของเขา

1 ซมอ 20:41 แม้มิถยันตรายที่ชัดเจน เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ทิศใต้ ชบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน ดาวิดออกมาจากที่ซ่อนตัวทางทิศใต้ของศิลา นั้น เขาวิ่งไปหาโยนาธานและก้มกราบเขาสามครั้ง เขาเป็นเจ้าชายคนหนึ่งและดาวิดก็ให้ความเคารพอย่างเหมาะสมแก่เขา นอกจากนี้ โยนาธานยังรักษาคำพูดของตนด้วยในการเตือนเขา ดาวิดจึงอาจก้มกราบเพื่อแสดงความเคารพต่อเพื่อนของตน

วลีที่กล่าวว่าพวกเขาจูบกันก็หมายถึงการจูบแก้มของกันและกันซึ่งเป็นธรรมเนียมของชาวตะวันออก ผู้ชายชาวตะวันออกจนถึงทุกวันนี้ก็ทำแบบนี้ ไม่มีการบอกเป็นนัยถึงความอูจาดแต่อย่างใด จากนั้นเขาทั้งสองก็ร้องไห้ร่วมกันและกัน แต่ดาวิดร้องไห้หนักยิ่งกว่า เขากำลังจะทิ้งภรรยาและครอบครัวของตนไปรวมถึงโยนาธานเพื่อนของเขาด้วย

1 ซมอ 20:42 ด้วยเหตุนี้โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า "ขอจงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์'" ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง เขาทั้งสองจึงอวยพรกันและกัน โดยระลึกถึงพันธสัญญาที่พวกเขาได้กระทำระหว่างกัน โดยมีพระเจ้าทรงเป็นพยานของตน เดือนปีแห่งการหลบหนีของดาวิดได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 21: บทถัดไปนี้บันทึกการเริ่มต้นของเดือนปีของดาวิดในฐานะผู้หลบหนี เขาค้นค้นไปจนถึงที่ๆพลับพลาเดิมอยู่ขณะนั้น เขาได้รับขนมปังหน้าพระพักตร์จากแท่นบูชาและเอาดาบของโกลิอัทไป จากนั้นเขาก็หนีไปยังแผ่นดินฟิลิสเตียและเมืองกัทเพราะกลัวซาอูล

1 ซมอ 21:1-2 แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบมหาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวล้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน" เมืองโนบเป็นเมืองของพวกปุโรหิตในแผ่นดินของตระกูลเบนยามิน ขณะที่พลับพลานั้นเคยอยู่ในศิโลห์ในช่วงสมัยของโยชูวา เมื่อซาอูลขึ้นเป็นกษัตริย์ มันก็ถูกย้ายไปยังแผ่นดินของตระกูลเบนยามินเหมือนกับที่มันถูกย้ายไปยังกรุงเฮรูซาเล็มตอนที่ดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ ที่นั่นปุโรหิตใหญ่คนหนึ่งคือ อาหิเมเลค ซึ่งนั่นมีความหมายตรงตัวว่า 'พี่ชายของข้าคือกษัตริย์' อย่างไรก็ตาม คุณเหมือนไม่น่าจะเชื่อว่าอาหิเมเลคเป็นน้องชายของซาอูลจริงๆเนื่องจากเห็นได้ชัดว่าเขาสืบเชื้อสายมาจากอาโรนและเลวี

เมื่อเห็นว่าดาวิดเดินทางมาคนเดียว อาหิเมเลคจึงตกใจกลัวในทันที เขาย่อมรู้แน่ถึงความ เป็นปฏิปักษ์ของซาอูลที่มีต่อดาวิด ข้อเท็จจริงที่ว่าดาวิดกำลังเดินทางเพียงลำพังก็บ่งบอกว่าเขากำลังหนีซาอูลอยู่ อาหิเมเลคจึงถามดาวิดว่าทำไมเขาถึงอยู่คนเดียว (เห็นได้ชัดจากข้อความที่ตาม

มาว่าดาวิดมีคนร่วมเดินทางด้วยจริงๆ แต่เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นไม่ใช่ข้าราชการของซาอูล หรือทหาร พวกเขาเป็นผู้ติดตามดาวิด)

เมื่อถูกถามก็เช่นนั้น ดาวิดจึงตอบกลับไปว่า 2 "กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น' ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง

เห็นได้ชัดว่าดาวิดพูดโกหกโดยอ้างว่าซาอูลได้ใช้เขามาทำภารกิจลับ นั่นไม่ได้ทำให้ความไม่สุจริตของเขาเป็นสิ่งที่ถูกต้องแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกถามตรงๆเช่นนั้น นั่นอาจเป็นสิ่งเดียวที่เข้ามาในหัวของเขานอกจากความจริงอันแสนเจ็บปวดนั้น

1 ซมอ 21:3 ดาวิดจึงถามอาหิเมเลกว่า **จะนั้นบัดนี้ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้กินมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้"** ดาวิดขออาหารจากอาหิเมเลก กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ เขาอยากได้ขนมปังห้าก้อน เห็นได้ชัดว่าดาวิดมีพวกคนรับใช้ที่ร่วมเดินทางกับเขา ดังนั้นเขาจึงขอขนมปังห้าก้อน แต่เขาก็บ่งบอกว่าเขาจะเอาอะไรก็ตามที่อาหิเมเลกมี

1 ซมอ 21:4-6 **ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า "ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธี ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน"** 5 และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า **"ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากราทั้งหลาย ประมาณสามวัน และภรรยาของคนหนุ่มก็บริสุทธี และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธีในภรรยาแล้ว"**

อาหิเมเลกบอกว่าขนมปังอย่างเดียวกับที่เขามีคือ ขนมปังหน้าพระพักตร์จากพลับพลา นี้ปรากฏชัดเจนจากสิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 12:4 อย่างไรก็ตาม อาหิเมเลกก็กังวลว่าดาวิดและพวกพ้องของเขาสะอาดในทางพิธีและบริสุทธีหรือไม่

ข้อกำหนดที่ว่าบรรดาปุโรหิตเท่านั้นสามารถรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ที่เอามาจากที่ของมันในพลับพลาได้ก็คือว่า พวกเขาถูกถือว่าเป็นบริสุทธี เป็นที่เชื่อกันทั่วไปในอิสราเอล

สมัยนั้นว่าคนๆหนึ่งสะดุดในทางพิธีและบริสุทธิ์ในทางพิธีหากว่าก่อนหน้านี้เขาไม่ได้เข้า
ส่วนในการกระทำที่เป็นมลทินใดๆเป็นเวลาสามวัน คู่อพยพ 19:15 การที่คนๆหนึ่งมีเพศ
สัมพันธ์กับภรรยาของตนถูกถือว่าเป็นมลทิน *ในทางพิธี* สำหรับวันนั้นตามประเพณีของพวกยิว

ด้วยเหตุนี้ อาหิเมเลคจึงต้องการจะแน่ใจในเรื่องนั้น ดาวิดและคนของเขาอยู่อย่างสัน โดย
ตลอดระยะเวลาสามวันของการเลี้ยงนั้นที่มีบรรยายไว้ในบทที่แล้ว วลีที่เอ่ยถึง ภาชนะของคน
ของดาวิดก็น่าจะหมายถึงเสื้อผ้าของพวกเขาและสัมภาระใดก็ตามที่พวกเขา กำลังถืออยู่ ดาวิด
กล่าวชัดเจนว่าคนเหล่านั้นไม่ได้แตะต้องสิ่งใดก็ตามที่มลทินเลย เช่น ศพคนตาย เป็นต้น เณท์
ของการที่ดาวิดได้รับขนมปังหน้าพระพักตร์นั้นก็ถือว่า เขาบริสุทธิ์ *ในทางพิธี* เขารับรองเรื่องนั้น

6 ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจาก
ขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่
เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป ขนมปังที่มอบให้แก่ดาวิดเพียงถูกเอามาจากพลับพลาและถูกแทนที่
ด้วยขนมปังอบใหม่ (ร้อนๆ)

1 ซมอ 21:7 ขณะเดียวกัน ความเห็นที่เป็นกลางก็ถูกกล่าวไว้ในวันนั้นมีชายคน
หนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีธุระต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเอโดม เป็น
หัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล

โดเอกซึ่งถูกกักตัวไว้ที่พลับพลาที่อาจบ่งบอกว่าวันนั้นเป็นวันสะบาโต หรืออาจเป็นไปได้
ว่าเขาอยู่ใต้คำปฏิญาณบางอย่างซึ่งกำหนดให้เขาต้องอยู่ที่พลับพลาวันนั้น โดเอกผู้นี้เป็นหัวหน้า
คนเลี้ยงแกะของซาอูล อาจเป็นไปได้ว่าอาหิเมเลคตกใจกลัวเกี่ยวกับการมาของดาวิดส่วนหนึ่งก็
เพราะว่าเขารู้ว่าโดเอกอยู่ที่นั่น เห็นได้ชัดว่าเขากลายมาเป็นผู้เข้ารีตศาสนายิว เขาจึงต้องปฏิบัติ
ตามข้อกำหนดต่างๆของบัญญัติของพวกยิว

1 ซมอ 21:8-9 ก่อนจากไป ดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า "ท่านไม่มีหอกหรือดาบ
ติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของ
กษัตริย์เป็นการด่วน" 9 ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า "ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่

หุบเขาเอลาห์นั้น ดูเถิด ยังห่อผ้าอยู่ที่ข้างหลังเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มียอดดาบอื่นอีก" และดาวิดกล่าวว่า "ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด" อีกครั้งที่ดาวิดแต่งเรื่องขึ้นมาเพื่อทำให้คำขอของเขาฟังขึ้น แต่นั่นก็ไม่ใช่อ้ออ้างที่เขาต้องโกหก

อาหิเมเลคให้ได้แต่เพียงดาบของโกลิอัท 1 ซามูเอล 17:54 กล่าวว่าดาวิดได้เอาเครื่องอาวุธของโกลิอัทไปไว้ในเต็นท์ของตัวเอง ไม่ปรากฏชัดเจนว่านั่นรวมถึงดาบของโกลิอัทด้วยหรือไม่ ถึงอย่างไรแล้ว ดาบเล่มนั้นก็มาอยู่ที่พลับพลาในท้ายที่สุด มันถูกห่อไว้ในผ้าป่านผืนหนึ่งที่นั้น โดยอาจเป็นถ้วยรางวัลระดับชาติเพื่อระลึกถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของคนอิสราเอลก็ได้ อาหิเมเลคจึงเสนอมันให้แก่ดาวิด ดาวิดพูดความจริงแน่ทีเดียวเมื่อเขากล่าวว่า "ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด"

1 ซมอ 21:10-11 ด้วยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนอีก ดาวิดจึงหนีไปยังแผ่นดินฟิลิเตียที่อยู่ทางทิศตะวันตกและทิศใต้ และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอากิชกษัตริย์เมืองกัท 11 และมหาดเล็กของอากิชทูลว่า "ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามีได้เต็นท์และขับเพลงรับกันหรือว่า `ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ'"

ดาวิดหนีไปยังแผ่นดินของพวกศัตรูของเขา นี่บอกเป็นนัยว่าเขาอาจทราบมาก่อนเกี่ยวกับอากิชกษัตริย์เมืองกัท อย่างไรก็ตาม เหล่ามหาดเล็กของเขาก็จำดาวิดได้ทันทีและหวาดระแวงเอามากๆ

1 ซมอ 21:12-13 ดาวิดรู้สึกได้ทันทีถึงความไม่เป็นปฏิกิริยาของคนฟิลิเตียเหล่านี้ และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวกับอากิชกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก 13 ท่านจึงเปลี่ยนอากิชปรีชาต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูรั้ว และปล่อยให้หน้าลายไหลลงประอะครา

ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าดาวิดทำพลาดแล้วในการมายังเมืองกัท เมื่อเห็นถึงความเป็น
ปฏิบัติของคนฟิลิสเตียเหล่านี้ เขาจึงเปลี่ยนใจโดยเร็ว เขาเริ่มแก่งทำตัวเป็นคนเสียดสี วลีที่
กล่าวว่าเขา 'เที่ยวกาไว้ที่ประตูรั้ว' ก็หมายความว่าเขาพยายามเขียนอะไรบางอย่างบนนั้น
นอกจากนี้ เขายังตั้งใจทำน้ำลายยี้ดย้อยลงมาจากเข่าของตนด้วย

1 ซมอ 21:14-15 อุบายของดาวิด ได้ผล อาคิซไม่ยอมมีส่วนร่วมอะไรกับเขาทั้งสิ้น อา
คิซจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม 15 ข้าขาด
คนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนี้มาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ" แทนที่จะ
แสดงความเป็นศัตรูต่อดาวิด อาคิซกลับรู้สึกขะแยงเขา แผนการของดาวิดใช้ได้ผล ดังที่บท
ถัดไปจะบันทึกไว้ เขารีบแผ่นออกไปจากที่นั่น โดยเร็ว

*ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 22: บทถัดไปนี้เริ่มต้นบันทึกเกี่ยวกับการร่อนเร่ของดาวิดใน
ฐานะคนหลบหนีจากซาอูล มีบันทึกเกี่ยวกับการที่ซาอูลฆ่าอาหิเมเลคเช่นกัน โทษฐานที่เขาให้
ความช่วยเหลือดาวิด*

1 ซมอ 22:1-2 เมื่อทั้งซาอูลและอาคิซต่างก็ไม่เอาเขา ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่
ถ้ำอคูลัม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหาท่านที่นั่น
ถ้ำอคูลัมอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองกัทในเซฟาเลห์หรือแดนเทือกเขาที่ตั้งตระหง่านเหนือ
ที่ราบริมชายฝั่ง มันเป็นพรมแดนติดกับแผ่นดินฟิลิสเตีย เราอาจสันนิษฐานว่าครอบครัวของดา
วิดหวาดกลัวเรื่องความปลอดภัยของตนเองเพราะความอาฆาตของซาอูลที่มีต่อดาวิด พวกเขาจึง
หนีไปหาเขาเพื่อความปลอดภัย

นอกจากนี้ **2** แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความ
พอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย มีคนมาแม้ว่าอยู่อยู่กับท่าน
ประมาณสี่ร้อยคน คำที่แปลว่า **ที่ไม่มีความพอใจ (มาราห์)** ปกติแล้วถูกแปลเป็น 'ขมขื่น' หรือ

'ถูกทำให้รู้สึกขมขื่น' ดังนั้นบรรดาคนที่แปลกแยกและคนที่คับแค้นใจแห่งอิสราเอลจึงเริ่มมาสมทบเข้ากับดาวิดจนนับได้สี่ร้อยคน

1 ซมอ 22:3-4 เห็นได้ชัดว่าดาวิดหวาดกลัวเรื่องความปลอดภัยของบิดามารดาที่แก่เฒ่าของตน ด้วยเหตุนี้ ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า "ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเจ้าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า" 4 และท่านก็นำบิดามารดามาเฝ้ากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง

เมืองมิสปาห์แห่งโมอับอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเลตายและเป็นที่อยู่ไกลเกินเอื้อมชาฮูล วลีที่กล่าวถึง ที่กำบังเข้มแข็งก็น่าสนใจ คำที่แปลเช่นนั้น (*มัทซุวดาห์*) ในความหมายที่สมัยใหม่กว่าคือ มาซาดา มันอยู่ตรงข้ามกับโมอับโดยข้ามช่องแคบของทะเลตายไป แม้ว่าป้อมปราการของเฮโรดไม่ได้อยู่ที่นั่นอย่างแน่นอน สิลามาซาคาก็อยู่ที่นั่น มันเป็นที่กำบังที่เจาะเข้าไปไม่ได้สำหรับทุกคนที่ไปหลบที่นั่นตลอดหลายศตวรรษ เป็นไปได้ว่าดาวิดหลบภัยที่นั่นชั่วระยะเวลาหนึ่ง นั่นคือ อาจในช่วงเดือนที่อากาศเย็นสบายและเปียกชื้นของปี

1 ซมอ 22:5 ขณะเดียวกัน แล้วผู้พยากรณ์ก็กล่าวแก่ดาวิดว่า "ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าไปในแผ่นดินยูดาห์เถิด" ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในปาเฮเรท เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับผู้พยากรณ์ก็าด เขาอาจเป็นผู้ได้บังคับบัญชาคนหนึ่งของซามูเอล ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็มาหาดาวิด โดยอาจมากล่าวแทนพระเจ้า และสั่งดาวิดให้กลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของมาซาดา ไม่มีบันทึกหลงเหลือเกี่ยวกับว่าปาเฮเรทอยู่ที่ไหน

1 ซมอ 22:6-8 มีคนมาแจ้งให้ชาฮูลทราบเรื่องที่ซ่อนของดาวิด ดังนั้น ฝ่ายชาฮูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นชาฮูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งที่รามัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์) ชาฮูลซึ่งอยู่ที่บ้านของตนใกล้เมืองกิเบอาห์ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็มก็ร้อนใจอีกครั้งเรื่องดาวิด

เขาจึงกล่าวแก่พวกผู้รับใช้ของเขาว่า 7 "เจ้าทั้งหลายพวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซีจะให้ข้าและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ 8 เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยช่มดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้"

ซาอูลบอกก่อนเลยว่าดาวิดจะไม่ช่วยผู้ใดในตระกูลเบนยามินเลยซึ่งซาอูลก็เป็นคนตระกูลนี้ ซาอูลยังทราบถึงพันธสัญญาระหว่างโยนาธานกับดาวิดด้วย (น่าจะจากโยนาธานเอง) เขาจึงต่อว่าพวกผู้รับใช้ของเขาโดยกล่าวหาคนเหล่านั้นว่าสมคบคิดกันต่อสู้เขาโดยไม่เปิดเผยถึงความจงรักภักดีของโยนาธานที่มีต่อดาวิด นอกจากนี้เขายังคร่ำครวญอีกว่าไม่มีใครเลยในพวกเขาที่เห็นใจเขา มันจึงบ่งบอกถึงโครงความคิดที่บิดเบือนไปของซาอูล

1 ซมอ 22:9-10 โคอเอกเผชิญอยู่ที่นั่นพอดี โคอเอกคนเอโดมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า "ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิทาบ 10 แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสบียงอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟีลิสเตียแก่ท่านไป" นั่นก็เหมือนเทน้ำมันราดลง ไปบนกองไฟแห่งจิตใจที่ไม่คงที่ของซาอูล

1 ซมอ 22:11-13 แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคปุโรหิต บุตรชายอาหิทาบ และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นปุโรหิตเมืองโนบ ทุกคนก็มาหากษัตริย์ 12 และซาอูลตรัสว่า "บุตรอาหิทาบเอ๋ย จงฟังเถิด" เราอาจสันนิษฐานได้ว่าน้ำเสียงของซาอูลนั้นเค็ดขาด อาหิเมเลครู้ตัวแน่ๆว่าคนเค็ดร้อนแล้วเมื่อได้ยินคำทักทายห้วนๆของซาอูล เขาคงตอบอย่างเหนียมๆว่า "เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี่"

ซาอูลจึงได้สวนเขาว่า 13 และซาอูลตรัสแก่เขาว่า "ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยช่มดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้" เราได้เห็นถึงสภาพจิตใจที่บิดเบือนไปของซาอูลมากยิ่งขึ้น ความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังของเขาได้ทำให้เขากลายเป็นคนจี้

หว่ากระแวงแล้ว เขาเห็นทุกคนเป็นศัตรูไปหมด เขาหว่ากระแวงทุกคน เขากล่าวหาอาหิเมเลกว่า สมคบคิดกันต่อสู้เขา นอกจากนี้ เขาสันนิษฐานว่าดาวิดกำลังวางแผนต่อสู้เขาอย่างแข็งขัน นั่น น่าจะเป็นสิ่งสุดท้ายในความคิดของดาวิด

1 ซมอ 22:14-15 อาหิเมเลคผู้นำสงสารพยายามแก้ต่างให้ตัวเอง และอาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า "ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัตย์ซื่ออย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารราชองครักษ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์ เขาเตือนความจำซาอูลว่าดาวิดได้ปรนนิบัติเขาอย่างสัตย์ซื่อมาตลอด นอกจากนี้ เขายังเป็นลูกเขยของซาอูลเองด้วย ด้วยเหตุนี้ เขาจะหว่ากระแวงดาวิดไปทำไม

เขาจึงถามว่า 15 แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอกษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษถึงใจต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศ่วานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่าจะมากหรือน้อย" อาหิเมเลคจึงบอกว่าตนไม่ได้ขอคำปรึกษาพระเจ้าในเรื่องนี้เลย นอกจากนี้เขายังออกปากยอมรับด้วยว่าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความบาดหมางระหว่างดาวิดกับซาอูล ด้วยเหตุนี้ เขาจึงอ้อนวอนกษัตริย์มิให้กล่าวหาตนว่ามีแรงจูงใจเช่นนั้นเลย

1 ซมอ 22:16 ซาอูลไม่ยอมฟังเลย เขาจึงตะคอกว่า "อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ่วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย" นำเศร้าที่ความเกลียดชังอันผิดเพี้ยนของซาอูลไม่เพียงหกรดาหิเมเลคผู้นำสงสารเท่านั้น แต่ยังราดใส่ครอบครัวและวงศาคณาญาติของเขาอีกด้วย

1 ซมอ 22:17 ด้วยเหตุนี้ ซาอูลจึงรับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า "จงหันมาประหารปุโรหิตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามีมือของเขายู่กับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรารู้" แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันปุโรหิตของพระเยโฮวาห์

ทหารราบที่ว่านี้น่าจะหมายถึงทหารราบทุกๆ ไปที่ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นองครักษ์ของซาอูล เขากล่าวหาปุโรหิตทุกคนที่ประจำการอยู่ที่เมืองโนบว่าร่วมสมคบคิดกับดาวิด เขาจึงสั่งองครักษ์ประจำพระราชวังให้ฆ่าคนพวกนั้นให้หมด พวกเขาถูกเรียกตัวมาพร้อมกับอาหิเมเลคอย่างไรก็ตาม ต้องชมพวกเขาที่ทหารเหล่านี้ไม่ยอมลงมือกับพวกปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ แม้ชนชาตินั้นมีสภาพตกต่ำฝ่ายวิญญาณก็ตาม พวกเขา也知道ว่าไม่ควรจะต้องผู้ได้รับการเจิมของพระเจ้า ยังมีความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าหลงเหลืออยู่บ้างในตัวทหารเหล่านี้

1 ซมอ 22:18-19 อยากรู้ก็ตาม ในฐานะคนเอโดม โดเอาก็ไม่คิดมากเรื่องนั้นอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้เมื่อซาอูลสั่งเขาให้สังหารปุโรหิตเหล่านั้น เขาจึงไม่ลังเลเลย แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า "เจ้าจงหันไปฟันปุโรหิตเหล่านั้น" โดเอกคนเอโดมก็หันไปฟันบรรดาปุโรหิต ในวันนั้นเขาฆ่าบุคคลที่สวมเอโฟดผ้าป่านเสียแปดสิบห้าคน 19 และเขาประหารโนบเมืองของปุโรหิตเสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูดนม วัว ลา และแกะ นำเสวที่แปดสิบห้าชีวิตของวงศวานของพวกปุโรหิตที่เมืองโนบต้องพินาศในวันนั้น โดเอกสังหารหมู่อย่างโหดเหี้ยมไม่เพียงพวกผู้ชายเท่านั้นแต่พวกผู้หญิง เด็กๆ และแม้แต่เด็กทารกด้วย เมืองโนบอยู่ไม่ไกล (ไม่เกินสองไมล์) จากเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นที่ๆ ซาอูลอยู่ นอกจากนี้ เขายังฆ่าปลุสสัตว์ทั้งหมดของคนเหล่านั้นอย่างรวดเร็วอีกด้วย

1 ซมอ 22:20-21 อยากรู้ก็ตาม แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิทูป ชื่ออาบียาธาได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป 21 อาบียาธาบอกดาวิดว่าซาอูลได้ประหารปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย หลานชายคนหนึ่งของอาหิเมเลคนำข่าวร้ายนี้มาแจ้งให้ดาวิดทราบ

1 ซมอ 22:22-23 ดาวิดจึงกล่าวด้วยความโศกเศร้าว่า "ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเอโดมอยู่ที่นี่ เราารู้แล้วว่า เขาจะต้องทูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศวานบิดาของท่าน ต้องชมดาวิดที่เขาอมรับผิดสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น แม้ว่าเขาไม่ใช่คนผิดอย่างแน่นอนก็ตาม

มีภาพเปรียบเทียบนารักขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในคำกล่าวของดาวิด 23 จงอยู่เคียง
กับเราเถิด อย่ากลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงชีวิตของท่านก็แสวงชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะ
พ้นภัย" แน่ทีเดียว เมื่อเราติดสนิทในพระองค์ เราก็ไม่มีอะไรต้องกลัว ความรอดของเรามั่นคง
ปลอดภัยในพระคริสต์ เราจึงพ้นภัยในพระองค์

*ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 23: มีบันทึกต่อไปเกี่ยวกับการหนีของดาวิดไปจากซาอูล การ
แทรกแซงของเขามีสู่คนฟีลิสเตีย การพบกันอันน่าประทับใจของดาวิดกับโยนาธาน และการ
ไล่ล่าดาวิดโดยซาอูล*

1 ซมอ 23:1-2 ขณะเดียวกัน ขณะที่ซาอูลกำลังระบายความแค้นของตนต่ออาหิ
เมเลค คนฟีลิสเตียก็เข้ามาสร้างความอึด แล้วพวกเขาบอกดาวิดว่า "ดูเถิด คนฟีลิสเตียกำลังรบเมือง
เคอีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน" เมืองเคอีลาห์อยู่ห่างออกไปเป็นระยะทางหลายไมล์ทางตอน
ใต้ของอูดุลัมซึ่งเป็นที่ๆดาวิดเคยซ่อนตัว เขาย่อมรู้จักเมืองเคอีลาห์อย่างแน่นอน ลานนวดข้าว
คือสถานที่ๆข้าวที่ถูกเกี่ยวถูกนำไปวางไว้และถูกนวดเพื่อเตรียมการสำหรับการบริโภค มันเป็นที่ๆ
ผลิตผลที่เสร็จสิ้นของฤดูปลูกถูกรวบรวมไว้ คนฟีลิสเตียต่างทราบเรื่องนี้ดี ดังนั้น ในช่วงฤดู
เก็บเกี่ยว คนเหล่านั้นจึงมาและบุกเข้ามาในลานนวดข้าวนี้ โดยปล้นเอาผลเก็บเกี่ยวของคน
อิสราเอลไป

2 ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตียเหล่านี้
หรือไม่" เราได้เห็นถึงสติปัญญาและอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณของดาวิด เมื่อเผชิญหน้ากับวิกฤติ
ปฏิบัติการแรกของเขา คือ การทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ดาวิดขอการทรงนำจาก
พระเจ้า เขาทูลขอพระเจ้าให้ทรงนำเขาในเรื่องนี้

และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า "จงไปต่อสู้คนฟีลิสเตียและช่วยเมืองเคอีลาห์ให้พ้น"
เราไม่ทราบชัดเจนว่าพระเจ้าทรงตอบดาวิดอย่างไรกันแน่ เราไม่รู้ว่าพระองค์ทรงตอบเขาผ่าน
ทางนิมิตหนึ่ง หรือการทรงนำฝ่ายวิญญาณแบบเฉาะเฉาะจง หรืออาจผ่านทางอาบียาซาร์

ปุโรหิต อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญก็คือว่า พระเจ้าทรงตอบคำขอการทรงนำของดาวิด ดู สุภาษิต 3:5-6 ยากอบ 1:5 คืออีกตอนที่มีคำสอนคล้ายกัน

1 ซมอ 23:3-4 แม้ว่าดาวิดได้รับการทรงนำจากพระเจ้าในเรื่องนี้แล้วก็ตาม คนของเขาก็ไม่แน่ใจขนาดนั้น แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า "ดูเถิด เราอยู่ในยูดาห์นี่ก็ยังคงกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคีลาห์สู้รบกับกองทัพของฟิลิเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด " คนของดาวิดถูกข่มขวัญโดยคนฟิลิเตียแม้กระทั่งขณะที่พวกเขาอยู่ในเขตแดนยูดาห์ก็ตาม การเป็นฝ่ายชิงลงมือก่อนและโจมตีคนเหล่านั้นที่ได้ชื่อว่าเป็นกองทัพคนฟิลิเตียก็ทำให้พวกเขาหวาดกลัวจริงๆ

พอเห็นว่าคนของเขาหวาดกลัวจนลาน 4 แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก อีกครั้งที่พระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงลุกขึ้นลงไปยังเคีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิเตียไว้ในมือของเจ้า" คราวนี้ พระเจ้าไม่เพียงตรัสสั่งดาวิดให้ไปสู้กับคนฟิลิเตียเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงสัญญาด้วยว่าพระองค์จะประทานชัยชนะเหนือคนเหล่านั้นแก่ดาวิดโดยเฉพาะด้วย

1 ซมอ 23:5 ดังนั้นดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเคีลาห์ต่อสู้กับคนฟิลิเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคีลาห์ให้พ้น พระเจ้าได้ประทานการทรงนำของพระองค์แก่ดาวิดแล้ว พระองค์ยังประทานชัยชนะแก่เขาตามที่ได้ทรงสัญญาไว้ด้วย แน่ทีเดียว ที่ใดที่พระเจ้าทรงนำ พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมให้

1 ซมอ 23:6 อาจเป็นไปได้ว่าข้อนี้ถูกนำเสนอในแบบมองย้อนกลับไปยังหัวข้อที่มาก่อนหน้า อยู่มาเมื่ออาบิยาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคีลาห์นั้น เขาถือเอโฟดลงไปด้วย ดูเหมือนว่าอาบิยาธาร์มาหาดาวิดก่อนการยาตราทัพของเขาต่อสู้คนฟิลิเตียชนิดเดียว เห็นได้ชัดว่าเขาเอาเอโฟดของมหาปุโรหิตมาด้วยซึ่งในเอโฟดนั้นมีอูรีมและธูมมิมอยู่ อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดใช้หินศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองก้อนนี้ให้เป็นประโยชน์ในการแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าในการทูลถามพระองค์ของเขา

1 ซมอ 23:7-8 ขณะเดียวกัน มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เคีลาห์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า "พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูและดาด เขาก็ขังตัวเองไว้" 8 และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงครามให้ลงไปยังเคีลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้ เห็นได้ชัดว่าเคีลาห์เป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่พอถึงขนาดที่มันมีกำแพงและประตูเมือง ซาอูลคิดว่าคุณสามารถไปทำให้ดาวิดประหลาดใจที่นั่นและทำให้เขาคิดกับในเมืองนั้นได้

1 ซมอ 23:9-12 อีกครั้งที่เมื่อเผชิญกับวิกฤติเฉพาะหน้า ดาวิดก็แสวงหาการทรงนำของพระเจ้า ดาวิดทราบที่ซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบียาซาร์ปุโรหิตว่า "จงนำเอาเอโฟดมาที่นี่เถิด" 10 ดาวิดกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันแล้วว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคีลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ 11 ประชาชนชาวเคีลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาตั้งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันนั้นหรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด"

ไม่มีบันทึกไว้ว่าดาวิดทราบถึงเจตนาของซาอูลได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่ภักดีต่อเขามาแจ้งให้เขาทราบ เขาจึงแสวงหาพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์อีกครั้งผ่านทางเอโฟดของมหาปุโรหิต (และน่าจะอูริมและธูมิมด้วย) เห็นได้ชัดถึงการอธิษฐานอันร้อนรนของผู้ชอบธรรมคนหนึ่ง (ยากอบ 5:16) นอกจากนี้ ดาวิดยังกังวลด้วยว่าซาอูลจะไม่เพียงจับตัวเขาไปเท่านั้น แต่จะทำลายชาวเมืองเคีลาห์ที่ไม่มีความผิดด้วย เขาจึงขอการทรงนำจากพระเจ้า เมื่อได้ยืนยันคำอธิษฐานอันร้อนรนของดาวิด พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาจะลงมา" พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของดาวิดที่ขอการทรงนำโดยแจ้งให้เขาทราบถึงการโจมตีที่จะมีขึ้นของซาอูล

12 แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า "ประชาชนชาวเคีลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้" แม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าดาวิดได้ช่วยเมืองเคีลาห์ให้พ้นจากการกดขี่ของคนฟิลิสเตียแล้วก็ตาม เขาก็หวั่น

ว่าเมื่อถูกกดดันหนักเข้า ชาวเมืองเคีลาห์ก็จะไม่รักดีต่อเขาแล้ว เขาจึงขอการทรงนำจากพระเจ้าเพิ่มเติมเหมือนเดิม อีกครั้งที่พระเจ้าประทานการทรงนำแก่เขา มันไม่ใช่สิ่งที่ดาวิดอยากได้ยิน แต่เมื่อได้รับคำเตือนล่วงหน้าแล้ว ดาวิดจึงเตรียมตัวให้พร้อมได้

1 ซมอ 23:13 ด้วยเหตุนี้ดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียดจากเคีลาห์ และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคีลาห์แล้ว ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม พอถึงตอนนี้กำลังพลของดาวิดก็เพิ่มเป็นหกร้อยนายแล้ว เขาหนีเอาชีวิตรอดอีกครั้งโดยไปยังที่ใดก็ตามที่เขาไปกับคนของเขาจะไปได้ ในระหว่างนี้มีคนมาแจ้งให้ซาอูลทราบว่าดาวิดหนีไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ ซาอูลจึงไม่ออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ซึ่งเป็นฐานบัญชาการของเขา

1 ซมอ 23:14-15 ดังนั้นดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงท่านทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล

ถิ่นทุรกันดารในเขตแดนยูดาห์ซึ่งถิ่นทุรกันดารศิฟเป็นส่วนหนึ่งเป็นพื้นที่ๆกันดารมากที่สุดแห่งหนึ่งบนพื้นพิภพนี้ ที่นั่นดาวิดพบสถานที่แห่งหนึ่งเพื่อซ่อนตัวบนยอดภูเขาสูงหนึ่ง ถึงกระนั้น ซาอูลก็เกณฑ์คนมาเพื่อจับกุมและฆ่าเขา แต่พระเจ้าเองทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากการปกป้องดูแลของพระเจ้าที่มีต่อผู้รับใช้ที่ถูกไล่ต้อนของพระองค์ก็ปรากฏชัดเจน

15 และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงชีวิตของเธอ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารศิฟที่ป่าไม้มองเห็นได้ชัดว่าดาวิดพบพื้นที่ส่วนหนึ่งของถิ่นทุรกันดารนั้นที่มีป่าไม้อยู่ เขากับคนของเขาจึงซ่อนตัวอยู่ที่นั่น

1 ซมอ 23:16-18 อีกครั้งที่โยนาธานออกมาเพื่อเสริมกำลังใจเพื่อนที่ถูกข่มเหงของตน และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้มองเห็นได้ชัดและสนับสนุนมือของเธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า แม้ว่าซาอูลหาตัวดาวิดไม่พบก็ตาม โยนาธานก็หาเขาเจอ อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดมีคนคอยดูแลเส้นทางซึ่งรู้ว่าโยนาธานอยู่ฝ่ายผู้นำของตน เรื่องราวนี้เล็งถึงตำนานเก่าแก่ของอังกฤษ

เรื่องโรบินฮูด เมื่อรู้ว่าโยนาธานกับดาวิดเป็นเพื่อนรักกัน พวกลูกน้องของดาวิดก็อาจพาเขาไปยังที่ๆดาวิดอยู่ มันสำคัญตรงที่ว่าโยนาธานมาเสริมกำลังเพื่อนของตนในยามที่อีกฝ่ายคือคร้อน นี้แหละเพื่อนแท้ นอกจากนี้ การเสริมกำลังที่โยนาธานพยายามมอบให้ นั่นก็มีอยู่ในพระเจ้า เขามาให้กำลังใจฝ่ายวิญญาณแก่ดาวิดในพระเจ้าของเขาทั้งสอง

โยนาธานจึงมา 17 โยนาธานพูดกับเธอว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพ่อของฉันจะหาเธอไม่พบ เธอจะได้เป็นภักตร์ยี่เหนืออิสราเอล และฉันจะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพ่อของฉันก็ทราบเรื่องนี้ด้วย" โยนาธานกล่าวด้วยความคิดในแบบใสซื่อและมองโลกในแง่ดี มันเป็นการคิดไปเองในส่วนของเขาที่ว่าบิดาของเขาจะหาดาวิดไม่เจอ อย่างไรก็ตาม ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือว่า ปานนี้โยนาธานก็รู้เต็มอกแล้วว่าดาวิดจะเป็นภักตร์ยี่องค์ต่อไปเหนืออิสราเอล เขาจึงให้ความมั่นใจแก่ดาวิดในเรื่องนั้นและอาสาที่จะเป็นมือขวาของเขาในวันนั้น ยิ่งไปกว่านั้น เขายังบอกความลับอีกว่าซาอูลบิดาของเขารู้ดีว่าดาวิดจะเป็นภักตร์ยี่องค์ต่อไป

ด้วยเหตุนี้ 18 และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังคงค้างอยู่ที่ป่าไม้อู และโยนาธานก็กลับไปวัง เพื่อนรักทั้งสองคนนี่จึงยืนย่นสายสัมพันธ์แห่งความไว้วางใจและความสวามิภักดิ์ที่มีต่อกันอีกครั้ง

1 ซมอ 23:19-20 ขณะเดียวกัน ชาวศิฟก็มาหาซาอูล โดยกล่าวว่า "ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้อู บนเนินเขาฮาเกิลาห์ ซึ่งอยู่ใต้เยชิโมนมิไซหรือ 20 โอ ข้าแต่ภักตร์ยี่ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไปฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของภักตร์ยี่" เห็นได้ชัดว่าพอถึงตอนนี้คนอิสราเอลส่วนใหญ่ก็เกรงกลัวซาอูลมากกว่าที่พวกเขาเกรงกลัวดาวิดแล้ว คำว่าเยชิโมน โดยพื้นฐานแล้วหมายถึงทะเลทราย จนถึงทุกวันนี้ พื้นที่หลายส่วนของถิ่นทุรกันดารเขตยูเดียก็ถูกเรียกว่าเยชิโมน ชาวศิฟจึงบอกที่ซ่อนของดาวิดแก่ซาอูลโดยเชิญภักตร์ยี่ให้เสด็จมา จากนั้นพวกเขา ก็จะมอบดาวิดไว้ในมือของซาอูล

1 ซมอ 23:21-23 ซาอูลจึงส่งข่าวกลับไปว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปรานีเรา 22 จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก ซาอูลดีใจกับโชคดีของตน เขาถึงขนาดทำตัวน่าเลื่อมใสในการอวยพรชาวเมืองศิฟในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย ให้เราสังเกตว่าเขายังหมกมุ่นต่อไปกับการสมเพชเวทนาตัวเอง เขาหวังว่าจะมีใครคิดถึงเขาบ้างไหม เขาจึงสั่งชาวเมืองศิฟให้ไปสอดแนมดูที่ซ่อนของดาวิดเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการไปถึงของซาอูล นอกจากนั้นซาอูลยังใส่ความอีกว่าตนได้ยินมาว่าดาวิด 'เจ้าเล่ห์' ขนาดไหน

ซาอูลจึงกล่าวเสริมว่า 23 เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ซุ่มว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เรา จะค้นหาเขาในบรรดาคณูดาห์ที่นับเป็นพันๆ" เมื่อมาบอกเขาให้รู้แล้วว่าดาวิดอยู่ที่ไหน ซาอูลก็สั่งญาติชาวเมืองศิฟว่าตนจะมาจับตัวเขาไป นอกจากนั้น หากจำเป็น เขาก็จะค้นหาให้ทั่วครอบครัวในยูดาห์นับพันๆคนด้วย

1 ซมอ 23:24-25 การผจญภัยดำเนินต่อไป เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยซิโมน เขาทั้งหลายที่เวลานี้เห็นได้ชัดว่าคือผู้สื่อสารชาวเมืองศิฟที่ได้ไปหาซาอูล พวกเขาจึงเดินทางกลับบ้านล่วงหน้าซาอูลไปอย่างไรก็ตาม ในระหว่างนั้น ดาวิดกับคนของเขาก็ย้ายลงใต้ไปมากกว่าเดิมสู่ถิ่นทุรกันดารมาโอนทางตอนใต้ของเยซิโมน (ถิ่นทุรกันดารยูเดีย) อีกครั้งที่นี่เป็นพื้นที่ทุรกันดารแห้งแล้งมากที่สุดแห่งหนึ่งบนพื้นแผ่นดินโลก

พอรู้ว่าดาวิดไปต่อแล้ว 25 ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงท่าน มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อรู้ว่าดาวิดออกเดินทางลงใต้ต่อไปยังถิ่นทุรกันดารมาโอนแล้ว ซาอูลก็ไล่ติดตามเขาต่อไป

1 ซมอ 23:26 การหนีของดาวิดเริ่มสะเทือนอารมณ์มากยิ่งขึ้น ซาอูลเสด็จไป ฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รีบหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ ซาอูลกำลังเข้ามา ใกล้มากขึ้นเรื่อยๆจนจวนจะจับดาวิดได้อยู่แล้ว ขณะที่ดาวิดอ้อมภูเขาถูกหนึ่งในมาโอนไปทาง หนึ่ง ซาอูลก็อยู่อีกฝั่งหนึ่ง เมื่อรู้เช่นนั้น ซาอูลจึงส่งคนไปทั้งสองทาง คำที่แปลว่า ล้อมรอบ (ฮาทาร์) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ปิดล้อม’ ซาอูลเกือบปิดล้อมดาวิดได้แล้ว เมื่อรู้เช่นนั้น ดาวิดจึง พยายามหนีไปด้วยความกลัว มองตามสายตาของมนุษย์แล้ว ซาอูลจะจับดาวิดได้แน่ๆ มันแค่ ต้องรออีกแป๊บเดียวเท่านั้น

1 ซมอ 23:27-28 ข้อความที่ตามมานี้กล่าวชัดเจนถึงการทรงช่วยดาวิดให้พ้นของ พระเจ้า แม้เกือบจะจับดาวิดได้แล้วก็ตาม แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า "ขอรีบเสด็จกลับ เพราะคนฟีลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน" 28 ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบ กับฟีลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเศ-ลาฮามาเลคอท คำหลังนี้จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ศิลาแห่ง การหลบหนี’ เห็นได้ชัดว่าซาอูลอยู่ฝั่งหนึ่งของศิลาก้อนมหึมาที่งอกโผล่ขึ้นมาและดาวิดก็อยู่อีก ฝั่งหนึ่ง ณ ที่นั่นเองมีคนมาแจ้งข่าวเรื่องการรุกรานของคนฟีลิสเตียซึ่งเบี่ยงเบนความสนใจของ ซาอูล อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดและพวกผู้ติดตามของเขาตั้งชื่อสถานที่นั้นเช่นนั้นหลังจากเหตุการณ์ นั้นแล้ว มันเป็นอนุสาวรีย์ระลึกถึงการทรงเข้าแทรกแซงของพระเจ้าเพื่อช่วยดาวิดให้พ้น

1 ซมอ 23:29 หลังจากนั้นดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง แห่งเอนเกดี เอนเกดี ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของทะเลตาย (ทางเหนือของมาซาดา) ที่นั่นเทือกเขา ทะเลทรายที่ขรุขระก็โผล่ขึ้นมาจากพื้นหุบเขาทะเลตาย ที่เอนเกดีมี ‘รอยบาก’ ขนาดใหญ่อัน หนึ่งลึกเข้าไปในเทือกเขานั้นซึ่งมีลำธารสายหนึ่งไหลออกมาจากรอยบากนั้นซึ่งทำให้เทือกเขาที่ แห้งแล้งนั้นมีลักษณะแบบเขตร้อน ในหน้าผาสูงที่ขรุขระซึ่งโผล่ขึ้นมาจากรอยบากเอนเกดีนั้น (หุบเขาเล็กๆ) ก็มีถ้ำอยู่หลายถ้ำ ดาวิดมีที่ซ่อนใหม่ที่สุดยอด มีที่หลบภัย น้ำให้ดื่มกิน และสภาพ ภูมิประเทศที่เกือบจะเข้าไปไม่ได้เลย

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 24: บทถัดไปนี้จะนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับดาวิดและซาอูลที่เอน
เกดี

1 ซมอ 24:1-3 ภาพของเหตุการณ์ถัดไปนี้ระหว่างดาวิดกับซาอูลถูกนำเสนอ อยู่
มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า "ดูเถิด ดาวิดอยู่ในถิ่น
ทุรกันดารเมืองเอนเกดี" 2 แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคณิสราเอลแล้วสามพัน
คนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หิเลียงผา ดังที่กล่าวไว้แล้วตอนท้ายบทก่อน เอนเกดีคือ
เขตแดนที่อยู่บนชายฝั่งทะเลตะวันตกของทะเลตาย มันเป็นรอยบากที่เป็นหินขรุขระลึกเข้าไป
ในเทือกเขา โดยมีลำธารสายหนึ่งไหลหล่นลงมาจากที่สูง ในหน้าผาเอนเกดีนี้มีถ้ำอยู่หลายแห่ง

เมื่อซาอูลทราบว่าดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่ที่นั่น เขาก็เอาทหารที่เลือกสรรแล้ว 3,000 คนไป
ด้วย พวกเลียงผายังหากินอยู่ในพื้นที่นั้นในปัจจุบันและพวกมันถูกเรียกว่า Ibis ดังนั้นซาอูล
3 เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นี่ และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกข์ ฝ่ายดาวิดกับคน
ของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ พวกคนเลียงแกะประจำท้องถิ่นใช้ถ้ำที่เข้าถึงได้มากกว่า
เป็นที่พักพิงสำหรับฝูงแกะของตน วลีที่กล่าวว่าซาอูลคลุมเท้าของตนนั้นก็เป็นการอุปมาอุปไมย
โบราณที่ใช้เพื่อหมายถึงการปลดทุกข์ (ถ่ายอุจจาระ) อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ผิดคาดก็คือว่าดาวิดกับ
คนของเขาก็กำลังซ่อนตัวอยู่ในถ้ำเดียวกันนั้นที่ซาอูลเข้าไปเพื่อปลดทุกข์ด้วย

1 ซมอ 24:4 เพราะว่าสายตาของพวกเขาปรับให้เข้ากับแสงทึมๆของถ้ำแล้ว
คนของดาวิดจึงเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า "ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระ
เยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า 'ดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขา
ตามที่เจ้าเห็นควร'" คนของดาวิดจึงบอกดาวิดว่า นี่เป็นโอกาสของท่านแล้ว พวกเขาเห็นว่าพระเจ้า
ได้ทรงสัญญาดาวิดไว้แล้วว่าพระองค์จะทรงมอบเหล่าศัตรูของเขาให้อยู่ในมือของเขา

ยังไม่มีบันทึกเกี่ยวกับพระสัญญานั้นในหนังสือ 1 ซามูเอล แต่ดาวิดก็ทราบเรื่องนั้นอย่าง
แน่นอน เขาเขียนถึงมันในหนังสือเพลงสดุดีอย่างแน่นอน แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลอง

พระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ อาจเป็นไปได้ว่าซาอูลเข้าไปจับลับในถ้ำนั้นด้วย หรืออาจเป็นไปได้ว่าซาอูลมัวแต่ยุ่งอยู่กับการปลดทุกข์ ถึงอย่างไรแล้ว ดาวิดก็ย่องเข้าไปและเนียนส่วนด้านล่างของเสื้อคลุมของซาอูลออกไป

1 ซมอ 24:5-7 แม้ว่าอาจมีความสะใจส่วนตัวอยู่ชั่วครู่ในการที่ได้แก้เผ็ดซาอูลแม่ในเชิงสัญลักษณ์ก็ตาม ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล จิตสำนึกของดาวิดพ้องใจเขาเรื่องการทำสิ่งที่น่าละอายนี้ แม้ว่าเขาได้แก้แค้นเล็กๆต่อศัตรูของเขาแล้วก็ตาม จรรยาบรรณของสิ่งที่เขาได้กระทำก็ปรับโทษเขา

6 ท่านว่าแก่คนของท่านว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้" หลักการที่ใหญ่กว่าก็อยู่ตรงนี้ ซาอูลยังเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลอยู่ เขาเป็นผู้นำที่ได้รับการเจิม (นั่นคือ ได้รับการแต่งตั้ง) ของพระเจ้า แม้ว่าดาวิดไม่ได้ทำร้ายซาอูลเป็นการส่วนตัวก็ตาม เห็นได้ชัดว่าการกระทำของเขาก็เป็นการกระทำที่ไร้มารยาทอย่างชัดเจน แม้ว่าซาอูลเป็นศัตรูของเขา ดาวิดก็รู้ว่าเขายังเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้มีสิทธิอำนาจเหนือตนในฐานะกษัตริย์อยู่ดี เขาจึงยังเสียจากการกระทำใดๆเพิ่มเติมต่อซาอูล

ด้วยเหตุนี้ **7** ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์ ดาวิดยังห้ามคนของเขามิให้ทำร้ายซาอูลด้วย จากบริบทที่ตามมานี้ ดูเหมือนว่าซาอูลไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเสื้อคลุมของตน เขาแค่ลุกขึ้นและออกไป

1 ซมอ 24:8-9 ซาอูลออกไปจากถ้ำนั้นไม่ทันไร ดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์" และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้ ดาวิดได้ความสนใจของซาอูลแล้ว เขาจึงแสดงความเคารพต่อกษัตริย์ของเขา จรรยาบรรณและอุปนิสัยของดาวิดปรากฏชัดเจน แม้ว่าเขาสามารถแก้แค้นต่อศัตรูผู้อับจนหนทางของเขาได้หากว่ากันตามเนื้อหนัง เขากลับยอมทำตามความชอบธรรมและให้

เกียรติเขาแทน ซาอูลยังเป็นกษัตริย์อยู่ ดาวิดจึงถามว่า 9 "ไฉนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนที่กล่าวว่า 'ดูเถิด ดาวิดแสวงที่จะทำร้ายพระองค์' เห็นได้ชัดว่าซาอูลเชื่อคำโฆษณาชวนเชื่อของคนเข้าแล้ว เขาทำให้คนอื่นเชื่อด้วยว่าดาวิดกำลังหาช่องที่จะ โคนเขาเสีย พวกผู้ติดตามของเขาก็คงบอกต่อเรื่องนั้นด้วยและซาอูลก็เริ่มเชื่อเรื่องของตัวเอง 'กูขึ้นมา' แล้ว

1 ซมอ 24:10-11 ดาวิดกล่าวต่อไปอย่างไฟเพราะว่า ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ที่ในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ได้ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้' ดาวิดกล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าเขาจะฆ่าซาอูลก็ได้ กระนั้นเขาก็จงรักภักดีต่อหลักการหนึ่งที่สูงกว่า ซาอูลยังเป็นผู้นำที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าอยู่และดาวิดก็จะไม่ยอมมีส่วนในการบ่อนทำลายหรือทำร้ายเขาเลย

เกรงว่าซาอูลไม่เชื่อเขา ดาวิดกล่าวต่อไปอีกว่า 11 ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ขอดูชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และมีได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำบาปต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์ ดูเหมือนว่าซาอูลไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าส่วนล่างของเสื้อคลุมของเขานั้นหายไปแล้ว ดาวิดทำให้แน่ใจว่าเขาารู้ตัวและรู้ว่าเป็นฝีมือใคร จากนั้นเขาก็บอกซาอูลว่าเขาไม่มีใจคิดร้ายต่อซาอูลเลย ถึงกระนั้น ซาอูลก็ไล่ล่าเขาเหมือนสัตว์ตัวหนึ่ง การที่ดาวิดเรียกซาอูลว่าเป็นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ก็อาจหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าซาอูลเป็นพ่อตาของเขา อย่างไรก็ตาม ที่น่าจะไข่มากกว่าก็คือว่ามันเป็นคำที่ใช้เรียกซาอูลในฐานะกษัตริย์แห่งชนชาตินั้น

1 ซมอ 24:12-13 ดาวิดกล่าวคำทูลขออันต้นต้นของตนต่อไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อ

พระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ ดาวิดเตือนซาอูลว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาระหว่างเขาทั้งสอง นอกจากนั้น หากจะมีการแก้แค้นใดๆ ดาวิดก็มอบเรื่องนั้นไว้กับพระเจ้า มันจะไม่มาจากตัวเขาแน่ๆ จากนั้นเขาก็ยกคำสุภาพของคนสมัยนั้น 13 ดังสุภาษิตโบราณว่า 'ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว' แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ ประเด็นที่ดาวิดกล่าวก็คือว่าหากเขาชั่วร้ายเหมือนอย่างที่ซาอูลกล่าวหาจริงๆ เขาก็คงทำชั่วร้ายต่อซาอูลตอนที่เขามีโอกาสไปแล้ว อย่างไรก็ตาม เขากล่าวชัดเจนให้ทุกคนได้ยินว่ามีมือของเขาจะไม่แตะต้องซาอูลเลย

1 ซมอ 24:14-15 ดาวิดกล่าวปิดท้ายสุนทรพจน์อันสะเทือนอารมณ์ของตนโดยถามว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใด ไต่ตามสุนัขที่ตายแล้ว ไต่ตามตัวหมัด ซาอูลคงเปรียบดาวิดว่าเป็นเหมือนสุนัขตัวหนึ่งอย่างแน่นอน เราควรหมายเหตุไว้ว่าสุนัขในสมัยนั้นไม่ได้รับการนับถือเหมือนอย่างที่พวกมันได้รับในสมัยนี้ พวกมันถูกถือว่าเป็นสัตว์น่ารังเกียจที่คอยหากินเศษอาหาร ดาวิดไล่การเสียดสีเพิ่มเข้าไปโดยเปรียบเทียบตัวเองว่าเป็นเหมือนกับสุนัขที่ตายแล้วตัวหนึ่ง ที่กระจอกยิ่งไปกว่านั้นอีกก็คือหมัดบนตัวของสุนัขตัวหนึ่ง เหตุใดกษัตริย์แห่งอิสราเอลถึงเสียแรงและความโกรธมากขนาดนั้นไปกับคนที่กระจอกงอแงอย่างดาวิด เขาจึงปิดท้ายคำปาฐกถาของตนโดยมอบคดีของตนไว้กับองค์ผู้พิพากษาผู้ทรงชอบธรรมอีกครั้ง

15 เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอดพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์" พระเจ้าทรงทราบที่กำลังเกิดอะไรขึ้นและดาวิดก็ทูลขอพระองค์ให้ทรงพิพากษาและช่วยเขาให้พ้น

1 ซมอ 24:16 อยู่มาเมื่อดาวิดทูลคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า "ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ" ซาอูลก็ทรงส่งเสียงกันแสง น่าสนใจที่ว่าซาอูลเรียกดาวิดว่าบุตรของข้าเอ๋ย ก่อนหน้านั้นเขาเรียกดาวิดว่า 'บุตรเจสซี' มาตลอด แน่ทีเดียว เขาเป็น

ลูกเขยของซาอูล อย่างไรก็ตาม การคิดคดทรยศและความขมขื่นของซาอูลก็ถูกเผยให้ปรากฏโดยการกระทำที่ชอบธรรมของดาวิด การร้องไห้ของเขาไม่น่าจะเกิดจากความโศกเศร้าที่แท้จริง แต่อาจแสดงให้เห็นถึงสภาพจิตใจที่ไม่มั่นคงของซาอูล อีกไม่นานเขาก็จะไล่ล่าดาวิดอีก แต่น้ำตาของเขาก็ดูเหมือนจะเผยให้เห็นว่าจริงๆแล้วซาอูลอารมณ์แปรปรวนขนาดไหน

1 ซมอ 24:17-20 ซาอูลจึงร้องเสียงดังว่า "เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย 18 เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว ความชอบธรรมของดาวิดก็พุดให้ตัวมันเอง เขาได้ทำดีต่อซาอูลแม้ซาอูลมีใจคิดแค้นต่อเขาก็ตาม ซาอูลถึงขนาดยอมรับด้วยว่าพระเจ้าเองทรงมอบเขาไว้ในมือของดาวิดแล้ว

เขากล่าวต่อไปอีกว่า **19** เพราะถ้าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือ ดังนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้ ซาอูลได้แต่อวยพรดาวิดเมื่อได้เห็นถึงความกรุณาของดาวิดที่มีต่อเขาแล้ว เขากล่าวเสริมอีกว่า **20** บัดนี้ ดาวิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า แม้มิได้ถูกบันทึกไว้อย่างเฉพาะเจาะจง เห็นได้ชัดว่าซาอูลรู้แล้วว่าดาวิดได้ถูกเจิมตั้งโดยซามูเอลเพื่อเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของอิสราเอลแล้ว อย่างไรก็ตาม บริบทตรงนี้ก็ถือว่าเป็นการกระทำที่ชอบธรรมของดาวิดแสดงให้เห็นชัดเจนถึงความเหนือกว่าในด้านศีลธรรมและจริยธรรมของดาวิด ด้วยเหตุนี้ เขาจะขึ้นเป็นกษัตริย์สักวันหนึ่งอย่างแน่นอน

1 ซมอ 24:21-22 ซาอูลกล่าวคำขอหนึ่งต่อดาวิดอย่างจริงใจแบบที่ไม่ค่อยปรากฏให้เห็น เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า" หลังจากยอมรับกับตัวเองและดาวิดเกี่ยวกับการเป็นกษัตริย์อย่างแน่นอนของดาวิด เขาก็ขอร้องดาวิดให้ไว้ชีวิตครอบครัวของเขาในวันนั้น ดาวิดตอบตกลงอย่างเต็มใจ

22 ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง ต้องชื่นชมดาวิดที่เขาไม่เคยผิดคำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์นั้นเลย
อย่างไรก็ตาม ซาอูลกลับลืมการอภัยโทษชั่วคราวของดาวิดในเวลาไม่นาน ขณะเดียวกัน ซาอูลก็กลับบ้านไปและดาวิดก็ไปยังที่กำบังเข้มแข็ง คำที่แปลเช่นนั้น (มักซุว์คาค์ หรือ มาซาคา) น่าจะเป็นปรากฏการณ์เขาลูกนั้นที่ในประวัติศาสตร์ยิวสมัยต่อมาจะมีชื่อเสียงมากเหลือเกิน มาซาคาอยู่ลงไปทางชายฝั่งตะวันตกของทะเลตายประมาณสิบไมล์จากเอนเกติ อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดไม่เชื่อใจซาอูลและไปหลบภัยในศิลา มาซาคาที่ศัตรูไม่อาจจะเข้าไปได้

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 25: บทถัดไปนี้ของหนังสือ 1 ซามูเอลนำเสนอการเสียชีวิตของซามูเอล หลังจากนั้นให้รายละเอียดเกี่ยวกับการที่ดาวิดได้นางอาบีกายิลมาเป็นภรรยาของตน

1 ซมอ 25:1 บทนี้เริ่มต้นด้วยการประกาศข่าวที่น่าตกใจ ฝ่ายซามูเอลก็สิ้นชีวิต และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประชุมกันไว้ทุกข์ให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามัท และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน

คำถามแรกที่ปรากฏก็คือว่า ใครเขียนส่วนที่เหลือของหนังสือของซามูเอลหลังจากการสิ้นชีวิตของเขา เนื้อหาไม่ได้ให้คำตอบที่ชัดเจน ถึงอย่างไรแล้ว ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็ร่วมไว้ทุกข์เพราะเหตุการณ์เสียชีวิตของผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในอิสราเอล อยากรู้ก็ตาม ดูเหมือนว่าคนเดียวที่ไม่มาร่วมงานศพของซามูเอลก็คือ ดาวิดซึ่งเห็นได้ชัดว่าหนีหน้าซาอูลและปฏิภิกิริยาของเขา ซามูเอลถูกฝังไว้ในเมืองบ้านเกิดของเขาและอาจในบริเวณพื้นที่บ้านของเขาที่เมืองรามัทด้วย เชื่อกันว่าหลุมศพนั้นอยู่มาจนถึงสมัยของพวกครูเสดในยุคกลาง อยากรู้ก็ตาม ดาวิดกลับไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน ปารานเป็นพื้นที่สมัยโบราณซึ่งอยู่ทางใต้ของเบเออร์เซบา จริงๆแล้วมันเป็นพื้นที่ทะเลทรายและเป็นชายแดนนอกกฎหมายของ

อิสราเอล เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่วางใจในคำสัญญาแบบแล้วแต่อารมณ์ของซาอูลเรื่องพระราชทานอภัยโทษที่พบในบทที่แล้ว (24:17-21)

1 ซมอ 25:2-3 คราวนี้เนื้อหาเปลี่ยนจุดสนใจไปที่อีกพื้นที่หนึ่งทางตอนเหนือ มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีกิจการอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมั่งมีมาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล มาโอนเป็นเมืองหนึ่งในยูดาห์ตอนใต้ ประมาณแปดไมล์ทางใต้ของเฮโบรน การเมลในที่นี้ต้องไม่ถูกสับสนกับภูเขาการเมลซึ่งอยู่ขึ้นไปทางเหนืออีกไกล และอยู่บนทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

แต่การเมลนี้เป็นหมู่บ้านหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากมาโอน ที่ถูกพรรณนาถึงในที่นี้คือชายฐานะดีคนหนึ่งซึ่งมีแกะ 3,000 ตัวและแพะ 1,000 ตัวที่นั่น เขายังถูกหมายเหตุเพิ่มเติมอีกว่าตัดขนแกะของตนอยู่ที่คารเมล

ชายคนนี้ถูกพรรณนาถึงเพิ่มเติมอีกว่า 3 ชื่อของชายคนนั้นคือนาบาล และชื่อภรรยาของท่านคืออาบีกายิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นมีความประพฤติชั่วช้าเลวทราม เป็นวงศ์วานของคาเลบ ที่น่าสนใจก็คือความหมายที่แท้จริงของชื่อของทั้งสองคนนี้ *นาบาล*จริงๆแล้วหมายความว่า 'คนโง่' *อาบีกายิล* มีความหมายตรงตัวว่า 'ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในบิดาของข้าพเจ้า' นางถูกพรรณนาถึงอย่างดีว่าเป็นคนมีสติปัญญาและสวยสามีของนางซึ่งสืบเชื้อสายมาจากคาเลบถูกพรรณนาว่าเป็นคนเลวทราม คำที่แปลเช่นนั้น (*คาเชห์*) มีความหมายจริงๆว่า 'ดื้อรั้น' หรือ 'หัวแข็ง' เขายังถูกระบุอีกว่าเป็นคนชั่วช้าในวิธีปฏิบัติต่างๆของเขา

1 ซมอ 25:4-9 เห็นได้ชัดว่าดาวิดในระหว่างนั้นได้ไปจากถิ่นทุรกันดารปารานแล้วและตอนนี้ก็อยู่ในเขตแดนยูดาห์ตอนใต้ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้ยึนวนาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่ 5 ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดสั่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า "จงขึ้นไปทำการเมลไปหานาบาล และคำนับเขาในนามของเรา ดาวิดสั่งพวกคนหนุ่มของเขาให้ส่งมอบข้อความนี้แก่นาบาล

6 ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า "สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งของท่านมี 7 ข้าพเจ้าได้ยืนยันว่าท่านมีคนตัดขนแกะฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เรามิได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล 8 ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะลำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันนี้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน"

ดาวิดส่งคนของเขาไปพร้อมกับคำขอเสบียงอาหารจากนาบาล เขาตั้งคนของเขาให้คำนับเขาในสันติภาพ นอกจากนั้น พวกเขาต้องเตือนให้นาบาลระลึกอีกว่าเมื่อดาวิดอยู่ในเขตแดนนั้นก่อนหน้านั้นพวกเขาก็ไม่เคยรังควานฝูงสัตว์ของเขาเลย หากนาบาลจะสงสัยเรื่องนั้น เขาก็ควรซักถามพวกคนเลี้ยงแกะของเขาเอง หลังจากเตือนความจำนาบาลเรื่องพฤติกรรมอันชอบธรรมของพวกเขาที่มีต่อเขาแล้ว พวกเขาก็ขอความช่วยเหลือใดๆที่เขาอาจให้ได้ ดังนั้น 9 เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และเขาทั้งหลายก็คอยอยู่

1 ซมอ 25:10-11 นาบาลไม่สนุกกับคำขอของดาวิดเลย เขาตอบกลับไปอย่างเหยียดหยามว่า "ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน นาบาลกล่าวขอมรับว่าตนไม่รู้ว่าดาวิดเป็นผู้ใด กระนั้น คำตอบที่ตามมาของเขาก็แสดงออกชัดเจนว่าเขาจริงๆว่าดาวิดเป็นใคร เขาเอ่ยชื่อบิดาของดาวิด จากนั้นเขาก็บอกเป็นนัยอย่างเสียดสีว่าดาวิดเป็นแค่คนใช้คนหนึ่งที่ขบถและทรยศ จากนั้นนาบาลถามว่า 11 ควรหรือที่ข้าจะนำขนมปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้" คำตอบของเขาก็ชัดเจน เขาไม่ประสงค์ที่จะช่วยเหลือดาวิดเลย

1 ซมอ 25:12-13 พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นนี้แก่ดาวิด เห็นได้ชัดว่าตอนนี้ดาวิดไม่ประสงค์ที่จะใช้วิธีการทูตกับนาบาลแล้ว 13 และดาวิดสั่งคนของท่านว่า "ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้" และทุกคนก็เอาดาบคาดเอวของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอวด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ ดาวิดสั่งคนของเขาสี่ร้อยคนให้พกอาวุธไปด้วย เขาทิ้งคนสองร้อยคนไว้ให้เฝ้าระวังค่ายพักของพวกเขา วัตถุประสงค์ของและครอบครัวของพวกเขา

1 ซมอ 25:14-17 ขณะเดียวกัน มีคนหนุ่มคนหนึ่งไปบอกนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลว่า "ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะค้ำนายของเรา และนายกลับดูว่าคนเหล่านั้น 15 แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไรตราบใดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา 16 เขาเป็นเหมือนกำแพงของเราทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เรานอนและอยู่กับเขา คนใช้หนุ่มคนหนึ่งของนาบาลแจ้งให้นางอาบิกายิลทราบถึงการพบกันของนาบาลกับพวกผู้สื่อสารของดาวิด เขายังบอกนางอีกว่าดาวิดกับคนของเขาได้ปฏิบัติต่อพวกเขาดีขนาดไหนตอนที่พวกเขาอยู่ในพื้นที่นั้น

คนใช้คนนั้นจึงเตือนนางอาบิกายิลว่า 17 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อนายของเรา และต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของนาย นายนั้นเป็นคนอันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ไม่ได้" คนใช้คนนั้นรู้ว่าไม่มีใครสามารถเตือนนาบาลได้ เขาได้ชื่อว่าเป็นลูกของเบลีอัล หรือเป็นพวกของพญามาร ดังนั้นคนใช้คนนั้นจึงทำอีกสิ่งเดียวเท่านั้นที่เขาทำได้ เขาเตือนภรรยาของนาบาล

1 ซมอ 25:18-20 นางอาบิกายิลรู้สึกได้โดยเร็วถึงความรุนแรงของสถานการณ์นั้น และลงมือทันที แล้วนางอาบิกายิลก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถุงหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังลา ขนมปังเหล่านั้นน่าจะเป็นขนมปังแถวขนาดใหญ่ ถุงหนึ่งน้ำองุ่นนั้นทำจากหนังสือด้วยไม้ แต่ละอองจุได้เป็นปริมาณมาก (เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าคนฮีบรูมีวิธีทำไวน์ที่ไม่ใช่เหล้าหมัก

มาโดยตลอด ไม่มีเหตุผลที่ต้องเชื่อว่าไวน์นี้เป็นเหล้าองุ่น) สรุปลก็คือ นางอาบีกายิลเตรียมของชำ
ปริมาณมากและเอามันบรรจุทุกชั้นหลังลา

นางอาบีกายิลจึง 19 สั่งคนรับใช้ของนางว่า "จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป"
แต่นางมิได้บอกนาบาลสามีของนาง 20 เมื่อนางขี้ลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิด
กับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า เพราะทราบว่ายสถานการณ์ขณะนั้น
ละเอียดอ่อนขนาดไหน นางจึงไม่บอกสามีของนาง แต่ออกไปพบดาวิดด้วยตัวเอง

1 ซมอ 25:21-22 เห็นได้ชัดว่าดาวิดเดือดดาลกับวิธีปฏิบัติที่ตนได้รับจากนาบาล
โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาถึงการที่ดาวิดได้ปฏิบัติต่อเขาเป็นอย่างดีแล้ว ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า "ข้าได้
เฝ้าทุกสิ่งทีคนนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขาขาดไปเลย และเขายังกระทำ
ความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี

22 ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปัสสาวะรดกำแพงได้ในบรรดาคนของ
เขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งกว่า
นั้นอีก"

ดาวิดไม่ขอโทษอีกต่อไปแล้ว เขาจึงปฏิญาณว่าเขาจะทำลายวงศ์วานของนาบาลเพราะ
ความเนรคุณและความห้าวแข็งของเขา วลีสุดท้ายเห็นได้ชัดว่าเป็นสำนวนในสมัยนั้น มันหมายถึง
ถึงคนรับใช้ที่ปลดทุกข้ออยู่ด้านหลัง ดาวิดจึงตั้งใจแล้วว่าทุกคนในครัวเรือนของนาบาลจะต้อง
พินาศ เขาปฏิญาณให้พระเจ้าทำกับพวกศัตรูของเขาหนักยิ่งกว่าหากเขาไม่บรรลุวัตถุประสงค์
นั้น

1 ซมอ 25:23-25 นางอาบีกายิลจึงไปพบดาวิด เมื่อนางอาบีกายิลเห็นดาวิด นางก็
รีบลงจากหลังลา ชบหน้าลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน 24 นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า "เจ้า
นายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่าน
ฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน 25 ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชาย

อันธพาลคนนี้เลยคือนาบาล เพราะเขาเป็นอย่างที่ชื่อของเขาบอก นาบาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลา ก็อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้นไม่

นางอาบีกายิลถ่อมตัวลงต่อหน้าดาวิดในที่นี้ โดยวิงวอนว่านางไม่ทราบเรื่องที่ได้ไปขอสามีของนาง เห็น ได้ชัดด้วยว่านางอาบีกายิลไม่ได้นับถือสามีของนางมากนัก นางบอกดาวิดว่านาบาลเป็นคนโง่สมชื่อของเขา

1 ซมอ 25:26-28 นางอาบีกายิลจึงอ้อนวอนดาวิดให้ยับยั้งตัวเองไว้ เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล นางจึงเสนอเสบียงอาหารที่เตรียมมาให้แก่ดาวิด

27 ถึงเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน 28 ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นวงศ์วานที่มั่นคงอย่างแน่นอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ คราบไคที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้เลย นางอาบีกายิลวิงวอนดาวิดให้ยกโทษให้สามีของนางเพื่อเห็นแก่นาง นอกจากนั้น นางยอมรับว่าพระเจ้าจะทรงสถาปนาวงศ์วานของดาวิด นางทราบเกี่ยวกับชัยชนะหลายครั้งของดาวิดที่กระทำเพื่อคนอิสราเอลและพระเยโฮวาห์พระเจ้า

1 ซมอ 25:29-31 นางอาบีกายิลกล่าวต่อไปพร้อมกับการอ้ำอึงถึงการไล่ล่าดาวิดของซาอูลเป็นนัยๆ แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจากรังสลิง

30 และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดินนั้นแล้ว ตามบรรดาความดี ซึ่งพระองค์ทรงล้นเกล้าเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล 31 เจ้านาย ของดินนั้นจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระกำใจ เพราะได้กระทำให้โลหิตเขาดกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดินนั้นทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้า นายของดินนั้นแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง"

เห็นได้ชัดว่านางอาบิกายิลทราบดีถึงความเป็นปฏิกษของซาอูลที่มีต่อดาวิด นอกจาก นั้น นางหวังออกมาดังๆว่าพระเจ้าจะทรงพิทักษ์รักษาดาวิด นางยังทราบถึงโอกาสที่ดาวิดจะขึ้น เป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออิสราเอลสักวันหนึ่งด้วย นางจึงขอความเมตตาจากเขา

1 ซมอ 25:32-34 ทศนคติที่เปี่ยมด้วยความกรุณาและถ่อมใจของนางอาบิกายิลเตะ ต้องใจของดาวิด ดาวิดจึงกล่าวแก่นางอาบิกายิลว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้ 33 ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับ พระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือ ของเราเอง 34 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระงับเราเสียจากการกระทำร้าย เจ้า ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนที่ บีสสาวะรดกำแพงได้เหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่"

ดาวิดถวายสาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ส่งนางอาบิกายิลมาขวาง เขายังสรรเสริญนาง อาบิกายิลสำหรับคำแนะนำที่มีปัญญาของนางด้วย เขาจึงเปิดเผยแก่นางถึงสิ่งที่เขาได้ตั้งใจไว้ว่า จะทำคือ สังหารทุกคนในครัวเรือนของนาบาล

1 ซมอ 25:35 ดาวิดจึงรับของกำนัลของนาง แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งทีนางนำ มาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ออมรับเจ้า" เห็นได้ชัดว่าเขาอวยพรนางอาบิกายิล วลี สุดท้าย "และเราก็ออมรับเจ้า" จริงๆแล้วหมายความว่าดาวิดได้ยกโทษให้นางแล้ว

1 ซมอ 25:36-38 เราได้เห็นถึงชีวิตคู่ที่เย็นชืดระหว่างนาบาลกับนางอาปีกายิล และอาปีกายิลก็กลับไปหานาบาล และตูลิต ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีเงินมากมาย นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า 37 และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอุนสร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน ชายคนนี้ที่ใช้ชีวิตอย่างกษัตริย์ไม่สนใจ โยคีภรรยาของตนเลย เมื่อนางแจ้งให้เขาทราบถึงการแทรกแซงของนางและของกำนัลของนางที่มอบให้แก่ดาวิด เขาก็เริ่มยื่นซาเหมือนหินต่อนางอาปีกายิล วลีที่กล่าวว่าใจของเขาตายก็น่าจะหมายถึงทัศนคติของเขาที่มีต่อภรรยาของเขา

นักประวัติศาสตร์ท่านนี้บันทึกไว้ว่า 38 อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่านาบาลไม่ใช่แค่เสียชีวิต เนื้อหากล่าวชัดเจนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประหารเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าการแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง พระเจ้าทรงเหลืออดกับคน โง่ชอบอวดดีคนนี้แล้ว

1 ซมอ 25:39-40 เมื่อดาวิดได้ยึมนาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า "ราชการแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง" แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสู่อาปีกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน

เห็นได้ชัดว่าดาวิดสังเกตเห็นความงามของนางอาปีกายิลและประทับใจกับจิตใจที่เปี่ยมด้วยความกรุณาของนาง เขาดีใจที่ได้รู้ว่าตอนนี้นางว่างแล้ว 40 และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาปีกายิลที่คารเมล เขาทักทายก็พูดกับนางว่า "ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมานำเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน" การสมรสครั้งแรกของดาวิดกับนางมีกาลถูกทำให้เป็นโมฆะไปแล้วโดยซาอูลดังที่จะถูกหมายเหตุไว้ในข้อ 44 ดาวิดจึงพร้อมแล้วที่จะแต่งงานใหม่

1 ซมอ 25:41-42 พอได้รับคำขอแต่งงานของดาวิด นางอาปีกายิลจึงลุกขึ้นชนหน้าลงถึงดินกล่าวว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดิฉัน" เห็นได้ชัดถึงจิตใจที่เปี่ยมด้วยความกรุณาของนางอาปีกายิลแม้กระทั่งต่อพวกคนใช้ของดาวิด นางจึง 42 รีบลุกขึ้นขี่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด

1 ซมอ 25:43-44 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้ยังให้รายละเอียดอื่นๆเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของดาวิดในคราวนี้ด้วย ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน การมีภรรยาหลายคนไม่เคยเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเลย อย่างไรก็ตาม มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ยอมรับได้ทางสังคมในอิสราเอลสมัยพระคัมภีร์เดิม และถูกควบคุมโดยบัญญัติของ โมเสสด้วยซ้ำ ดู พระราชบัญญัติ 21:15

มีการออกความเห็นเกี่ยวกับว่าเกิดอะไรขึ้นกับภรรยาคนแรกของดาวิด 44 ซาอูลได้ทรงยกมีคาลราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่บัลทิบوترชายลาอิชชาวกัลลิมแล้ว นี้จะพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นความปวดใจหนักยิ่งกว่าในอีกหลายปีนับจากนี้ ดู 2 ซามูเอล 3:13-16 การมีสามีหรือภรรยาคนเดียวตลอดชีวิตเห็นได้ชัดว่าเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 26: เรื่องราวของดาวิดกับซาอูลดำเนินต่อไป ดาวิดได้โอกาสที่จะสังหารซาอูลอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม อีกครั้งที่เขาทำตามหลักการและไม่แก้แค้น

1 ซมอ 26:1-3 บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่ดาวิดถูกทรยศอีกครั้ง ชาวศิฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์ทูลว่า "ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาฮาเกิลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมนมิใช่หรือ" เช่นเดียวกับในบทที่ 23 ดาวิดอยู่ที่เมืองศิฟใกล้กับเยซิโมนอีกครั้ง อันหลังนี้ (จนทุกวันนี้) หมายถึงถิ่นทุรกันดาร (ทะเลทราย) ยูเดียทางตะวันตกของทะเลตาย ชาวศิฟทรยศดาวิดโดยบอกที่ซ่อนของเขาแก่ซาอูลอีกครั้ง

2 ชาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปถึถึนทูลกันดารศึฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกลั้วสาม พันคน เพื่อแสวงดาวิดในถึนทูลกันดารศึฟ 3 และชาอูลทรงตั้งค้ายอยู่ที่เขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ข้าง ถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยชิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถึนทูลกันดาร และท่านเห็นว้ชาอูลเสด็จมาหา ท่านที่ในถึนทูลกันดาร

ชาอูลลึ้มคำสัญญาของตนที่ได้ให้ไว้แก่ดาวิดในบทที่ 24 ไปอย่างรวดเร็ว อีกครั้งที่เขาข้าง จ้องจองเวรดาวิดอยู่ และอีกครั้งที่ดาวิดพบที่หลบภัยในถึนทูลกันดารแห่งเยชิโมน

1 ซมอ 26:4-5 อย่่างไรก็ตาม คราวนี้ดาวิดข้ิงลงมือก่อนเพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้ สอดแนมออกไป จ้ิงทราบว้ชาอูลทรงยกมาแน้แล้ว 5 แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมาย้ังที่ซึ่งชาอูลทรงตั้ง ค้ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ชาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพ ชาอูลบรรทมอยู่ กลางเขตค้าย ฝ่ายกองทัพก็ตั้งค้ายอยู่รอบพระองค์

ดาวิดส่งคนผู้สอดแนมออกไปซึ่งกลับมาพร้อมกับรายงานว้ชาอูลอยู่ที่ไหน ดาวิดจ้ิง ออกไปอย่างลับๆและเผ้าคว้าชาอูลกับอับเนอร์แม่ทัพของเขากำลังนอนอยู่ที่นี่กันแน้ มันลึ้อ ชัดเจนว้ดาวิดมาตอนกลางค้ิน วลีที่กล่าวว้ชาอูลนอนอยู่ “กลางเขตค้าย” ก็น่าจะหมายถึง บริเวณที่ถูกปิดล้อม คืออาจถูกล้อมรอบโดยรกรบหรือเกวียนอื่นๆเพื่อเป็นสถานที่ปกปัอง กำลัง พลของชาอูลจ้ิงตั้งค้ายพักอยู่ล้อมรอบโดยมีผู้นำของพวกเขาอยู่ตรงกลาง แม้เป็นเวลากลางค้ิน ก็ตาม เห็น ได้ชัดว้ามีคบบเพลิงหรือสิ่งท้ให้แสงสว่างอยู่ในและรอบๆค้ายพักนั้น

1 ซมอ 26:6-7 เมื่อเห็นว้ศัตรูของเขาที่อยู่ตรงหน้าเขาหลับอยู่ แล้วดาวิดก็พูดกับ อาหิเมเลคคนฮิตไทต์ และกับอาบิซัยบุตรชายของนางเศรย้าห์ น้องชายของโยอาบว้ "ผู้ใดจะลง ไปในค้ายของชาอูลกับเราบ้าง" อาบิซัยตอบว้ "ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน" อาจเป็นได้ว้พวกเขาผู้ สอดแนมที่ดาวิดส่งออกไปคือ อาหิเมเลคและอาบิซัย ถึงอย่่างไรแล้ว อาบิซัยผู้เป็นหลานชายของ ดาวิดคือคนที่เข้าไปในค้ายพักของชาอูลกับเขา 7 ดาวิดและอาบิซัยจ้ิงลงไปถึกองทัพในเวลา กลางค้ิน และดูเถิด ชาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค้าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่ดินตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกเขาพลกันนอนล้อมพระองค์อยู่

หลังจากย่องเข้าไปในค่ายพักของซาอูลตอนกลางคืนแล้ว ดาวิดก็พบว่าซาอูลนอนหลับอยู่บนหมอน (หมอนข้าง) กับอับเนอร์แม่ทัพของเขา กำลังพลส่วนที่เหลือของเขาก็หลับกันหมด มันบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าซาอูลไม่ได้วางกำลังพลให้เฝ้ายามเลย

1 ซมอ 26:8 อาบีชัยใช้เวลาไม่นานเลยที่จะฉวยโอกาสนี้ที่มีอยู่ตรงหน้าพวกเขา อาบีชัยพูดกับดาวิดว่า "ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง" ความตั้งใจของอาบีชัยนั้นชัดเจน เขากระซิบบอกอนุญาตที่จะแทงซาอูลให้ทะลุด้วยหอกของเขาขณะที่ซาอูลนอนอยู่ จากที่อาบีชัยเห็น พระเจ้าทรงมอบซาอูลไว้แก่ดาวิดแล้ว

1 ซมอ 26:9-11 ดาวิดมีความเชื่อมั่นแรงกล้าที่แตกต่างไปมาก แต่ดาวิดบอกอาบีชัยว่า "ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีควมผิด" ดาวิดเข้าใจตำแหน่งของซาอูลอย่างชัดเจน เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกและทรงเจิมให้เป็นผู้นำของประชากรของพระองค์ เขาจึงเป็นคนของพระเจ้า ความคิดร้ายและการข่มเหงอย่างอยุติธรรมของซาอูลที่มีต่อดาวิดก็ไม่เปลี่ยนแปลงอะไร ซาอูลเป็นผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและดาวิดจะไม่ยอมมีส่วนร่วมในการทำร้ายเขาเด็ดขาด

10 และดาวิดกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและพินาศเสีย ดาวิดเข้าใจหลักการที่ว่า "การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส" ดู พระราชบัญญัติ 32:35 ดาวิดตัดสินใจว่ามันเป็นการชอบธรรมที่จะฝากเรื่องนี้ไว้กับพระเจ้าที่จะทรงจัดการกับซาอูล พระเจ้าจะทรงจัดการกับความไม่ชอบธรรมของซาอูลตามพระประสงค์และวิธีการอันสมบูรณ์แบบของพระองค์เอง

ดาวิดจึงกล่าวปิดท้ายว่า **11** ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จึงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราไปกันเถิด" ดาวิดแน่วแน่มากๆ เขาจะไม่ยอมทำอะไรที่เป็นอันตรายหรือส่งผลเสียต่อผู้นำที่พระเจ้า

ทรงแต่งตั้งเดวิดขาด อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ซาอูลรู้ว่าเขามีแขกมาเยือนในตอนกลางคืน ดาวิดจึงตั้งใจว่าจะเอาหอกและน้ำของซาอูลไป

1 ซมอ 26:12 พร้อมกันนั้น ดาวิดก็ย่องกลับออกไปในคืนนั้น ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเสีรของซาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท เห็นได้ชัดจากวิสุทธิทายของข้อนี้ว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยเหลือดาวิดอย่างน่าอัศจรรย์แล้ว นอกจากนั้นเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาผู้ชอบธรรมในตัวดาวิดและทรงให้เขามีข้อได้เปรียบเหนือความอยุติธรรมของซาอูล

1 ซมอ 26:13-16 ขณะนั้นยังเป็นเวลากลางดึก และดาวิดก็เข้าไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย ภูเขาที่ว่านี้ น่าจะเป็นภูเขาฮาซิล่าห์หรือภูเขาลูกที่อยู่ตรงข้ามกับมันซึ่งข้ามหุบเขานั้นไป

ที่นั่น **14** ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนอร์ว่า "อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ" แล้วอับเนอร์ตอบว่า "ใครนั่นที่มาร้องเรียกกษัตริย์" คนของซาอูลที่พระเจ้าทรงทำให้หลับสนิทนั้นก็ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นอย่างหยาบคาย เสียงของดาวิดดังขึ้นจากบนยอดเขาอีกลูกที่อยู่ติดกันในความมืด เห็นได้ชัดว่าดาวิดส่งเสียงร้องเรียกมากกว่าหนึ่งครั้ง ด้วยเหตุนี้ เขาจึงค่าอับเนอร์แม่ทัพและราชองครักษ์ของซาอูล จากนั้นอับเนอร์ก็ตื่นขึ้นและตอบกลับไปอย่างจ้วงเจียงโดยถามว่านั่นคือใครที่ส่งเรียกร้องเรียกตอนกลางคืน

ดาวิดยังค่าอับเนอร์ต่อไป **15** และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า "ท่านไม่ใช่ผู้ชายแกล้งกล้าดอกหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ทำไมท่านไม่เฝ้ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน **16** ที่ท่านกระทำเช่นนี้ไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวจดูที่ว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเสีรนั้นอยู่ที่ไหน"

ในฐานะราชวงศ์ของซาอูล อับเนอร์ทำพลาดอย่างมหันต์ เขาอนหลับขณะที่พวกผู้บุกรุกได้มายืนอยู่เหนือกษัตริย์ที่บรรทมหลับอยู่ของเขา ดาวิดเข้เขามากขึ้นไปอีกโดยบอกว่า อับเนอร์จึงสมควรตาย หากมีคำถามใดๆ ดาวิดก็ตะโกนบอกอับเนอร์ให้ไปหาหอกหรือน้ำของซาอูลซึ่งก่อนหน้านี้มันอยู่ข้างๆหมอนของเขา

1 ซมอ 26:17-18 ซาอูลทรงจำตำเนียงดาวิดได้จึงตรัสว่า "ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ" และดาวิดทูลว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พะยะค่ะ" เห็นได้ชัดว่าอับเนอร์จำเสียงของดาวิดไม่ได้ แต่ซาอูลจำได้ ดาวิดจึงถามว่า **18** "โชนเจ้านายของข้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไปเมื่อข้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า แม้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าซาอูลเป็นศัตรูของเขา ดาวิดก็ยังพูดกับซาอูลด้วยความเคารพ หลักการนี้ไม่ใช่แค่การมีมารยาทตามธรรมเนียม ดาวิดรู้ว่าซาอูลเป็นผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งด้วยเหตุนี้ซาอูลจึงควรได้รับความเคารพ

1 ซมอ 26:19-20 ดาวิดจึงวิงวอนซาอูลแบบออกมาจากใจในกลางดึกคืนนั้นเลย เพราะฉะนั้นบัดนี้กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย แต่ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้มีส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า 'จงไปปรนนิบัติพระอื่น'

สาระสำคัญของสิ่งที่ดาวิดกล่าวคือสิ่งต่อไปนี้ หากพระเจ้าทรงสั่งซาอูลให้มาตามล่าเขา (ดาวิด) ก็จะถวายเครื่องสัตวบูชาที่เหมาะสมต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงยอมรับ อย่างไรก็ตาม หากซาอูลถูกขย่งให้ออกมาโดยคนอื่น (อาจเป็นอับเนอร์หรือโคเอก) ดาวิดก็ทูลขอให้พระเจ้าทรงพิพากษาคนเหล่านั้น น่าจะเป็นกรณีหลังและดาวิดก็ทราบเรื่องนั้นดี (อย่างน้อยที่สุด เขาก็ให้ซาอูลได้มีสิทธิ์สงสัยเพราะว่าซาอูลได้รับปากเขาที่เอนเคดีแล้วว่า จะไม่ไล่ตามเขาอีกต่อไป) ดาวิดกล่าวหาพวกผู้ได้บังคับบัญชาของซาอูล (และรวมถึงซาอูลเองด้วย)

ว่าได้จับไล่เขาไปจากมรดกอันเป็นสิทธิชอบธรรมของบิดาของเขา คำกล่าวหาสุดท้ายที่ทำให้ดาวิดไปปรนนิบัติพระอื่นก็อาจถูกเอ่ยโดยอับเนอร์ หรือมันอาจเป็นสิ่งที่ดาวิดจำต้องทำจริงๆ เพราะความทุกข์ยากของเขา เมื่อถูกขับไล่ออกไปจากแผ่นดินบรรพบุรุษของเขาแล้ว เขาก็คงต้องปรนนิบัติพระอื่น ดาวิดเองก็ไม่เชื่อเรื่องนั้น แต่เห็นได้ชัดว่าเขาถูกพวกศัตรูกล่าวหา

ดาวิดกล่าวต่อไปว่า 20 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมัดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทาอยู่บนภูเขา" ดาวิดวิงวอนซาอูลอีกหนให้เลิกเสาะหาโลหิตของเขาเสียที นอกจากนั้น นี่ยังบอกเป็นนัยชัดเจนด้วยว่าหากโลหิตของดาวิดต้องถูกทำให้ตกแล้ว มันก็ควรตกลงต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงทราบและจะทรงเรียกเอาความยุติธรรมเพื่อมันเป็นแน่ ความถ่อมใจของดาวิดปรากฏชัดเจนอีกครั้ง เขาเปรียบตัวเองว่าเป็นเหมือนหมัดตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่กระจอกยิ่งนัก หรือเหมือนนกปราดเปรียวที่พวกกษัตริย์ไล่ล่า แม้ว่าดาวิดมีโอกาสนั่งงานซาอูลแล้วก็ตาม เขาก็ปล่อยโอกาสนั้นไปเพราะผู้ที่ซาอูลเป็น ถึงกระนั้น ดาวิดก็ยังให้ความสำคัญต่อผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งอยู่ดี

1 ซมอ 26:21 ซาอูลจะกล่าวอะไรได้อีก ความสุจริตของดาวิดก็ปรากฏชัดเจนแล้ว ตรงกันข้าม ซาอูลดูต่ำช้าและกระฉ้อกระไรไปเลยสำหรับการมาไล่ตามคู่ปรับที่ชอบธรรมของเขา เขาจึงยอมรับสารภาพว่า "ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราก็ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพฤติตัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย" เป็นไปได้ว่าจิตสำนึกของซาอูลฟ้องใจเขาเอง แต่ไม่มีการกลับใจที่แท้จริงเกิดขึ้นในตัวเขาเลย ซาอูลยอมรับความบาปของตัวเองอย่างเปิดเผยและเสนอการอภัยโทษแก่ดาวิด อาจเป็นไปได้ว่าซาอูลไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงเหตุผลที่มีหลักการที่ดาวิดไม่ตอบโต้เอาคืนตน เขาารู้เพียงแค่ว่าดาวิดถือว่าชีวิตของเขาประเสริฐ นั่นคือมีค่ามาก ดาวิดได้ไว้ชีวิตเขาในเมื่อดาวิดจะฆ่าเขาก็ทำได้ ซาอูลจึงยอมรับความโง่เขลาของตนในการไล่ตามดาวิดและยอมรับความผิดของตนอย่างเปิดเผย

1 ซมอ 26:22-24 แน่นอนว่าดาวิดยังไม่เชื่อใจซาอูลอยู่ที่ เหตุการณ์ต่างๆที่ผ่านมา ก็แสดงออกเช่นนั้นแล้วต่อดาวิด อย่างไรก็ตาม ดาวิดตอบกลับซาอูลไปว่า **"ข้าแต่กษัตริย์ ดุเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจากที่นี่** ดาวิดเสนอซาอูลให้มาเอา หอกของเขาคืนไป อย่างไรก็ตาม ไม่มีบันทึกเลยว่าซาอูลยอมรับข้อเสนอแนะของเขา

นอกจากนั้น ดาวิดยังพยายามที่จะกล่าวชัดเจนต่อซาอูลอีกว่า **เพราะเหตุใดเขาจึงไว้ชีวิต ซาอูล 23 พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา** เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว **แต่ข้าพระองค์ มิได้เหยียดมือออกต่อผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้** ดาวิดเตือนความจำซาอูลว่ามันเป็นเพราะว่าเขาเป็นผู้ที่ได้รับการเจิมขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจึงไว้ชีวิตซาอูล เขาจึงทูลขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ทรงตอบแทนแต่ละคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของพวกเขา หลักการนั้นมีมาจนถึงทุกวันนี้ **แน่ที่เดียวพระเจ้าจะทรงตอบแทนตาม (1) ความสัตย์สุจริตและความชอบธรรม แห่งอุปนิสัยของเราและ (2) ระดับของความสัตย์ซื่อที่แสดงออกต่อพระองค์**

ดาวิดจึงปิดท้ายปาฐกถาที่ร้อนรนของตนด้วยคำขอ **นี้ 24 ดุเถิด ชีวิตของพระองค์นั้น ประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสาย พระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความ ทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย"** วลีที่แปลว่า **ประเสริฐ (ภาค)** ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'มีค่ามาก' ดาวิดบอกซาอูลว่าเหมือนกับที่เขาให้ค่าชีวิตของเขาในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ซาอูลให้ค่าชีวิตของเขา ในภวภาคหน้าด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ดาวิดทูลขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ปกป้องดูแลรักษาเขาและช่วย เขาให้พ้นจากความทุกข์ลำบากในอนาคตด้วย **แน่ที่เดียวพระเจ้าได้ทรงทำและจะทรงทำเช่นนั้น ต่อไป** มันคือการปกป้องดูแลของพระเจ้าที่มีต่อดาวิดที่พิทักษ์รักษาเขาไว้มาจนถึงบัดนี้ **พระเจ้า ทรงมีแผนการหนึ่งสำหรับดาวิด** อย่างไรก็ตาม ดาวิดได้สำแดงตนเองแล้วว่าเป็นคนชอบธรรม และสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระเจ้า **เขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรความสุจริตเช่นนั้น** ดู เพลงสดุดี

1 ซมอ 26:25 ซาอูลจึงตอบกลับไปอย่างหน้าซื่อใจคดว่า "ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่" ซาอูลบอกเป็นนัยว่าเขารู้ว่าดาวิดจะมีชัยในท้ายที่สุด ความชอบธรรมของดาวิดปรากฏชัดเจน โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับความไม่ชอบธรรมอันร้ายกาจของซาอูลแล้ว ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 27: เรื่องราวของดาวิดดำเนินต่อไป ด้วยความท้อใจ เขาจึงไปจากอิสราเอลและไปหลบภัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตีย

1 ซมอ 27:1 เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่ไว้ใจซาอูล และเขาก็มีเหตุที่จะไม่ไว้ใจ ซาอูลผิดคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ไปครั้งหนึ่งแล้วที่จะไม่ไล่ตามเขาต่อไปอีก มันสำคัญที่ว่าซาอูลไม่สัญญาเช่นนั้นอีก นอกจากนั้น แม้ว่าซาอูลกลับบ้านไปหลังจากการพบกันครั้งนั้นที่ภูเขาฮาชิลาห์ (ดู 26:25) แต่อันที่จริงแล้ว เขาก็บรรลุวัตถุประสงค์ของตนแล้ว เพราะท้อใจและกลัวดาวิดก็จะหนีไปจากแผ่นดินนั่นเอง

ดาวิดนึกในใจว่า "ข้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้"

แม้ว่าดาวิดได้ทูลขอการดูแลปกป้องของพระเจ้าใน 26:24 ไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าความเชื่อของเขาเริ่มตกลงมา เห็นชัดเจนว่าดาวิดรู้สึกท้อใจ การเผชิญหน้ากับความผิดหวังเป็นเรื่องหนึ่ง แต่มันเป็นคนละเรื่องเลยที่จะยอมให้ความผิดหวังมีกำลังมากขึ้นจนกลายเป็นความท้อใจ เมื่อผู้ใดอยู่ในสภาพจิตใจเช่นนั้น ความเชื่อก็มักตกลงมา ดังนั้น พญามารจึงใช้ความท้อใจเป็นอุปกรณ์มาตรฐานเพื่อทำให้ประชากรของพระเจ้าพ่ายแพ้ไป

ดาวิดมีเหตุผลทุกประการที่จะไม่ไว้ใจซาอูล กษัตริย์ผู้นี้ได้แสดงตนให้เห็นแล้วว่าเป็นคนไม่มั่นคงและอารมณ์แปรปรวน ความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังของเขามีต่อดาวิดเป็นที่ทราบกันดี นอกจากนั้น เขายังคิดคำพูดมากกว่าหนึ่งครั้งที่จะไม่ไล่ตามดาวิดอีก ดาวิดสรุปเอาเองว่าเขาไม่มีทางเลือกอื่นแล้วนอกจากหนีไปยังแผ่นดินฟิลิเตีย

1 ซมอ 27:2-3 ดังนั้น ดาวิดจึงลุกขึ้นยกขามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่าน หกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอก กษัตริย์เมืองกัท ดาวิดเคยหนีไปพึ่งอาคิซอาจเมื่อหนึ่งปีก่อนหน้านั้น ดู 21:10 อย่างไรก็ตาม จากนั้นเขาก็เปลี่ยนใจอย่างรวดเร็วและสร้างทำเป็นคนบ้าเพื่อที่จะหนีไป ดูเหมือนว่าดาวิดอาจเคยรู้เกี่ยวกับกษัตริย์ฟิลิเตียผู้นี้มาบ้างเพราะเขาไปพึ่งเขาสองหนแล้ว เนื้อหาบันทึกไว้ว่ากำลังคนของดาวิดเหลืออยู่หกร้อยคน

3 และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีครวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาหิโนอัมชาวอิสเรเอล และอาบีกายิลชาวการเมล ภรรยาของนาบาล ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ดาวิดไม่รู้สึกว่าถูกคุกคามเหมือนที่เขารู้สึกในการมาเยือนเมืองกัทครั้งที่แล้ว อาจเป็นไปได้ว่าดาวิดมีกำลังทางทหารมากพอจนอาคิซรู้สึกถูกข่มโดยดาวิดแล้ว ถึงอย่างไรแล้ว สำหรับเวลาขณะนี้ ดาวิดกับคนของเขาพร้อมกับครอบครัวของพวกเขาอาศัยอยู่ที่เมืองกัท

เมืองกัทเป็นเมืองของคนฟิลิเตียบนชายขอบทิศตะวันตกของเซเฟลาห์ (ภูมิประเทศที่เป็นเนินเขา) เข้าไปในแผ่นดินใหญ่ประมาณสิบห้าไมล์จากทะเลเมดิเตอร์เรเนียน นักประวัติศาสตร์ท่านนี้ยังหมายถึงภรรยาสองคนของดาวิดด้วย คือ นางอาหิโนอัมและนางอาบีกายิล (น่าสนใจที่ว่าคนยิวในปัจจุบันยังตั้งชื่อลูกสาวของตนว่า ‘โนอัม’ ซึ่งแปลว่า ‘สวย’ หรือ ‘งามสง่า’)

1 ซมอ 27:4 และเมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มีได้แสวงท่านอีกต่อไป เมื่อมีคนมาแจ้งข่าวแก่ซาอูลว่าดาวิดได้หนีไปแล้ว เขาก็คงโล่งอกอย่างไม่ต้องสงสัย ศัตรูคู่อาฆาตของเขาและคนที่เขามองว่าเป็นภัยคุกคามได้หนีออกนอกประเทศไป

แล้ว เช่นเดียวกัน ดาวิดคงรู้สึกปลอดภัยในขณะนี้แน่นอน อย่างไรก็ตาม ดาวิดได้เอาตัวเองออกไปจากพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างชัดเจน พระเจ้าจะทรงทำให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ในไม่ช้าซึ่งจะนำดาวิดกลับมายังที่ๆ เขาควรอยู่

1 ซมอ 27:5 เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่รู้สึกสบายใจนักในเมืองของกษัตริย์ฟิลิเตียที่นับถือพระต่างค้ำผู้นี้ ดังนั้นดาวิดจึงทูลอาศิษว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้ขามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น โฉนดผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า" ด้วยเหตุนี้ ดาวิดจึงขอที่อยู่ที่ยกออกไปต่างหากที่เขาอยู่กับคนของเขาจะตั้งรกรากอาศัยอยู่ได้

1 ซมอ 27:6-7 ในวันนั้นอาศิษทรงมอบเมืองสิกลากให้ สิกลากจึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ สิกลากคือสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ทางใต้ของเมืองกัทมากกว่ายี่สิบไมล์ เดิมทีมันถูกยกให้เป็นส่วนของตระกูลยูดาห์ตอนพิชิตแผ่นดินนั้นในระยะแรกแต่ต่อมาก็ถูกยกให้แก่ตระกูลสิเมโอน ดูเหมือนว่าสถานที่แห่งนี้มีคนอาศัยอยู่ไม่มากนักเพราะว่าไม่มีบันทึกเลยว่าดาวิดต้องสู้รบเพื่อยึดเมืองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์

เนื้อหาบันทึกไว้ว่า 7 ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิเตียนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน เราควรหมายเหตุไว้ว่าคำที่แปลว่า ปี (*โยวัม*) ก็มักถูกแปลบ่อยๆ ด้วยว่า 'วัน' บางครั้งมันก็ถูกใช้เพื่อหมายถึงปี ถึงอย่างไรแล้ว ช่วงเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิเตียก็ไม่ยาวนานนัก บริบทที่ตามมาดูเหมือนจะเอนเอียงไปทางเวลาที่สั้นกว่า

1 ซมอ 27:8-9 ขณะเดียวกัน ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกชไรต์และคนอามาเลซ เพราะประชาชาติเหล่านี้เป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ ไกลไปจนถึงเมืองชูร์ถึงแผ่นดินอียิปต์ 9 ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น ไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แตริบกะแว วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาศิษ

มีบันทึกไว้ว่าดาวิดโจมตีชุมชนของชาวเกชูร์ คนเกชไรต์ และคนอามาเลซ เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับคนสองกลุ่มแรก แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาพร้อมเป็นพันธมิตรกับคนอามาเลซ ศัตรูเก่า

แก่ของคนอิสราเอล เห็นได้ชัดว่านิคมเหล่านี้ตั้งอยู่บนชายขอบตอนใต้ของแผ่นดินอิสราเอล คน
เกอชูร์ถูกหมายเหตุไว้ในโยชูวา 13:13 ในฐานะเป็นชาวแผ่นดินคานาอันกลุ่มหนึ่งที่คนอิสราเอล
ไม่ได้ขับไล่ออกไปจากแผ่นดินนั้นก่อนหน้านั้น

นอกจากนั้น โยชูวา 13:2 หมายเหตุไว้ว่าพวกเขาพร้อมเป็นพันธมิตรกับคนฟิลิเตียแล้ว
พระเจ้าได้ทรงบัญชาคนอิสราเอลเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้นให้ขับไล่คนที่นับถือพระต่างด้าว
เหล่านี้ออกไปจากแผ่นดินนั้น ดาวิดแค่กำลังทำสิ่งที่เหล่าบรรพบุรุษของเขาล้มเหลวที่จะกระทำ
ในสมัยของโยชูวาและผู้วินิจฉัย เขาจึงแค่เชื่อฟังพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้าเท่านั้น ในการ
โจมตีคนเหล่านั้น เขาก็ทำลายแต่ละนิคมจนหมด เห็นได้ชัดว่าจากนั้นเขาก็กลับไปหาอาชีพเพื่อ
รายงานเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆของเขา

1 ซมอ 27:10 พอกลับไปแล้วดาวิดถามว่า "วันนี้ท่านจะไปปล้นผู้ใดมา" ดาวิดก็
ทูลว่า "ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนเคไนต์"

คำที่แปลว่า ปล้น (พาซัท) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'ปล้นสดมภ์' เห็นได้ชัดว่าอาชีพ
ทราบดีว่าดาวิดออกไปปล้นสดมภ์ อย่างไรก็ตาม ดาวิดบิดบังเป้าหมายที่แท้จริงของตนโดยตอบ
ไปแบบอ้อมๆ เขาเพียงบอกอาชีพว่าเขาไปปล้นถิ่นใต้ของคนเยราเมเอลและของคนเคไนต์ คนเย
ราเมเอลเป็นลูกหลานของยูดาห์ พวกเขาจึงเป็นส่วนหนึ่งของคนอิสราเอล คนเคไนต์เป็น
ครอบครัวของภรรยาของโมเสสและยังอาศัยอยู่ในส่วนทิศใต้ของแผ่นดินอิสราเอล ดาวิดพูด
ความจริงในการพูดถึงพื้นที่ทางภูมิศาสตร์เหล่านั้นที่เขาไปปล้นมา อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้เปิด
เผยอย่างเจาะจงว่าเขาไปโจมตีใครมา

1 ซมอ 27:11-12 ยิ่งกว่านั้น ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำข่าวมาที่เมื่อ
งักทโดยคิดว่า "เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเรา ท่ามกลางคนของเขา ดาวิดได้ประกาศแล้วว่า 'ดา
วิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิเตีย'" ดาวิดบอกคน
ของเขาอย่างชัดเจนแล้วว่าทราบใดที่พวกเขายังอยู่ในแผ่นดินของคนฟิลิเตีย พวกเขาจะต้อง
พยายามกำจัดคนต่างชาติที่เหลื่ออยู่ซึ่งนับถือรูปเคารพให้พ้นไปจากอิสราเอลตามที่พระเจ้าได้

ทรงบัญชาไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น ดาวิดจึงกำลังกระทำตามพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้าซึ่งพี่น้องชาวอิสราเอลส่วนใหญ่ของเขาได้เมินเฉยเสีย มันจึงประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงเรียกเขาว่าเป็นคนที่ทำตามชอบพระทัยของพระองค์ เขาไม่เพียงเป็นคนที่มีความสุจริตชอบธรรมและความเชื่อเท่านั้น แต่เขายังเป็นคนที่เชื่อฟังพระวอนะของพระเจ้าด้วย

เพราะหลงเชื่อ 12 อาศิขทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า "เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดชังมากที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป" อาศิขคิดไปเองว่าดาวิดกำลังปล้นสดมภ์นิคมต่างๆในประเทศอิสราเอลที่อยู่ใกล้เคียงจริงๆ เขาหารู้ไม่ว่าดาวิดกำลังกวาดล้างพวกคนนับถือรูปเคารพออกไปจากแผ่นดินนั้นต่างหาก

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 28: บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่ดาวิดยังอยู่ต่อในแผ่นดินฟิลิเตีย และซาอูลเป็นทุกข์ใจเพราะภัยคุกคามของคนฟิลิเตีย เขาจึงหันไปพึ่งแม่มดแห่งเอนโดร์ บทนี้จึงนำเสนอเหตุการณ์อันดำมืดนั้นและการเข้าทรงในคืนนั้น

1 ซมอ 28:1-2 ความเป็นปฏิปักษ์ระหว่างคนอิสราเอลกับคนฟิลิเตียทวีความรุนแรงขึ้นและดาวิดยังร่วมเป็นพันธมิตรกับอาศิษกษัตริย์ชาวฟิลิเตียอยู่เหมือนเดิม **อยู่มาในครั้งนั้นคนฟิลิเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาศิษตรัสกับดาวิดว่า "จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกทัพไปกับเรา"** ด้วยรู้แน่นอนเกี่ยวกับความเป็นศัตรูของซาอูลที่มีต่อดาวิด อาศิษจึงให้คำมั่นแก่ดาวิดว่าเขาจะได้รับโอกาสที่จะต่อสู้กับศัตรูเก่าของเขาอย่างแน่นอน นอกจากนี้ อาศิษยังสั่งดาวิดให้กระทำเช่นนั้นด้วย

ดังนั้น 2 ดาวิดทูลอาศิษว่า "ดีทีเดียวพะยะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่ามีผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง" และอาศิษรับสั่งกับดาวิดว่า "ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีพ" แม้ว่าดาวิดไม่ยอมแต่ต้องซาอูลด้วยตัวเองก่อนหน้านั้น ตรงนี้ดูเหมือนว่าเขาเต็มใจที่จะต่อสู้กับซาอูลทางทหาร เขาอาจถือว่าการนั้นเป็นสถานการณ์ที่แตกต่างออกไปก็ได้ หรืออาจเป็นไปได้ว่าพอถึงตอนนี้ ดาวิดซึ่งเริ่มท้อใจก็อาจยอมแพ้แล้วก็ได้ ดาวิดจึงรับปากอาศิษว่า

เขาจะตำแคงทักษะของตนอย่างเต็มที่อยู่หน้าอาคีชในฐานะผู้บัญชาการทัพคนหนึ่ง นอกจากนั้น อาคีชสัญญาว่าว่าเขาจะกลายเป็นหัวหน้าราชวงศ์ของคุณ

1 ซมอ 28:3 ผู้เขียนซึ่งบรรยายฉากหลังสำหรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า แล้วจึงกลับมาพูดถึงคนอิสราเอลบ้าง ฝ่ายซามูเอลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามัท ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอูลทรงกำจัดคนทรงและพ่อมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน ข้อเท็จจริงที่เป็นภูมิหลังสองประการถูกหมายเหตุไว้ (1) ซามูเอลสิ้นชีพไปก่อนหน้านั้นหลายปีแล้ว เนื้อหาสรุปย่อบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนั้นดังที่หมายเหตุไว้ใน 1 ซมอ 25:1 (2) มีบันทึกไว้ว่าซาอูลได้กำจัดคนเหล่านั้นที่ใช้ศาสตร์ลึกลับออกไปจากแผ่นดิน คำที่แปลว่า คนทรง (โอบ) หมายถึงหมอพรายหรือผู้ที่ติดต่อสื่อสารกับคนตาย พ่อมดก็เป็นคนที่ใช้มนตร์ดำของศาสตร์ลึกลับเช่นกัน คำนี้เทียบได้กับ 'แม่มด' ในทั้งสองกรณี คนเหล่านี้เป็นพวกที่ติดต่อสื่อสารกับภูติผีปิศาจและอาณาจักรของซาตาน ต้องชมซาอูลที่จนถึงบัดนี้เขาได้กำจัดกิจกรรมดังกล่าวออกไปจากอิสราเอล

1 ซมอ 28:4-6 ขณะเดียวกัน คนฟีลิสเตียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา ชูเนมเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในอิสราเอลตอนกลางและเหนือบนขอบตอนเหนือของหุบเขาอิสเรเอล (หรือที่ราบอารมาเกดโดน) เพื่อเป็นการตอบโต้ ซาอูลจึงรวบรวมกำลังพลของเขาและตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขากิลโบอาห่างไปประมาณสี่ไมล์ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้และที่ชายขอบทิศตะวันออกของหุบเขาอิสเรเอล

อย่างไรก็ตาม 5 เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟีลิสเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก 6 และเมื่อซาอูลทูลถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุริม หรือด้วยผู้พยากรณ์ คำที่แปลว่า กองทัพ (มาคานัท) หมายถึงค่ายพักของคนฟีลิสเตีย เมื่อซาอูลเห็นขนาดของกำลังพลที่ตั้งแถวต่อสู้เขา เขาก็ตกใจกลัว ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระเจ้าก็ทรงเมินเขาเสีย ไม่มีความ

ฝันจากพระเจ้าที่มาพร้อมกับการเปิดเผย อูริมและธูมิมในเอโพลของพวกเขาก็ถูกอาบิยาซาร์เอาไปให้ดาวิดแล้วและไม่มีให้

แม้ว่าซามูเอลตายไปแล้ว สำนักผู้พยากรณ์ของเขาก็อยู่ห่างไปไม่ไกล อย่างไรก็ตาม ซามูเอลอาจไม่ได้ไปใช้บริการพวกเขาหรือถ้าเขาไป ก็ไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า อูริมที่ว่่านี้นี้หมายถึง ก้อนหินศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่ไว้ในถุงเล็กๆในเอโพลศักดิ์สิทธิ์ของมหาปุโรหิตแห่งอิสราเอล พวกมันถูกใช้โดยพวกผู้นำของอิสราเอลเพื่อแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับคำถามต่างๆที่เฉพาะเจาะจง

1 ซมอ 28:7-8 ด้วยความสิ้นหวัง ซาอูลจึงสั่งพวกผู้รับใช้ของเขาว่า "จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะได้ออกไปหาและถามเขาดู" และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า "ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์" แม้ซาอูลมีคำสั่งให้กำจัดคนที่ใช้ศาสตร์ลึกลับออกไปจากแผ่นดินนั้นแล้ว เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นยังมีอยู่แม้จะแบบหลบๆซนๆก็ตาม อันที่จริงแล้วพวกมหาดเล็กของซาอูลเองก็ค้นเจออย่างรวดเร็วว่าแม่มดเช่นนั้นอาศัยอยู่ในบ้านเอนโดร์ที่อยู่ใกล้เคียง หมู่บ้านเล็กๆแห่งนี้อยู่ห่างไปประมาณ 7 ไมล์ทางตอนเหนือจากที่ซาอูลตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขากิลโบอา

ดังนั้น **8** ซาอูลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า "ขอทำนายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา" ซาอูลจึงเดินทางแบบพรางตัวไปยังบ้านเอนโดร์ในคืนนั้นและขอให้นางใช้ศาสตร์ลึกลับเพื่อติดต่อคนตายและนำคนๆหนึ่งกลับมา

ที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือโลกของศาสตร์ลึกลับ พวกมันส่วนใหญ่เป็นของปลอมซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อหลอกลวงคนเหล่านั้นที่หิวอ่อนพอที่จะไปขอคำแนะนำของมัน อย่างไรก็ตาม มีโลกของวิญญาณอยู่จริงๆและบางคน โดยอำนาจของพญามารก็มีวิธีติดต่อสื่อสารกับพวกผีปิศาจจากบริบทที่ตามมา ดูเหมือนว่าแม่มดคนนี้ได้รับอนุญาตให้มีอำนาจฝ่ายวิญญาณที่จะนำซามูเอล

กลับมาจากพวกคนตายได้จริงๆ ที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือหลักศาสนศาสตร์สมัยพระคัมภีร์เดิมเรื่อง ความตายและสภาพของพวกเขาหลังจากนั้น

ส่วนที่นำมาประกอบรวมกันของหลักศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์บ่งบอกมาก่อนกาล โทธา สถานที่ของคนตายที่จากไปแล้ว ทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วก็อยู่ในบริเวณใจกลางของ แผ่นดิน โลก ลูกา 16 กล่าวชัดเจนว่าพื้นที่ส่วนหนึ่งถูกเรียกว่าเมืองบรมสุขเกษม ซึ่งถูกสงวนไว้ สำหรับคนชอบธรรมที่ตายไปแล้ว ขณะที่พื้นที่อีกส่วนคือ สถานที่แห่งไฟที่ถูกสงวนไว้สำหรับ คนอธรรม เมืองบรมสุขเกษมถูกทำให้ว่างเปล่าในช่วงเวลาระหว่างการสิ้นพระชนม์ของพระ คริสต์กับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม มันยังมีผลอยู่ ณ ช่วงเวลานี้ แน่แน่นอนว่า ตอนนั้นซามูเอลอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม โดยการทรงอนุญาตของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าแม่มด แห่งบ้านเอน โคร้ได้รับอนุญาตให้มีอำนาจที่จะนำซามูเอลกลับมาได้ชั่วคราวอย่างน้อยก็ในรูปแบบ ของวิญญาณ

1 ซมอ 28:9-10 แม่มดผู้ี้เริ่มสงสัยทันที หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไร ที่ได้ขจัดคนทรงและพ่อมดแม่มดเสียจาก แผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาวางกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อให้ข้าพเจ้าถูกประหาร" นางเตือน ความจำแหกของนางเรื่องคำสั่งของซาอูลเกี่ยวกับศาสตร์ลึกลับ นางกล่าวว่าตนกำลังถูกหลอกให้ ตีตกกับ

อย่างไรก็ตาม **10** แต่ซาอูลทรงปฏิญาณกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น" ช่างเป็นเรื่อง ที่พิศคาต ในการทำข้อตกลงกับแม่มดคนหนึ่ง ซาอูลปฏิญาณ โดยออกพระนามของพระเยโฮวาห์ ว่าจะไม่มีอันตรายเกิดขึ้นกับหญิงที่ใช้ศาสตร์ลึกลับคนนี้เลย

1 ซมอ 28:11-12 คั้งนั้น หญิงนั้นจึงถามว่า "ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา" ซา อูลตรัสว่า "เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน" **12** และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล จึงร้องเสียงดัง และ หญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า "ในพระองค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล" ซาอูลสั่ง

นางให้นำชามูเอลขึ้นมาซึ่งเห็นได้ชัดว่านางทำตาม เนื้อหาบันทึกว่านางเห็นชามูเอลจริงๆและ ร้องออกมาด้วยความกลัว บางทีนางไม่ได้คาดหวังว่าจะมีฤทธิ์ขนาดนั้นก็ไม่ได้ ถึงอย่างไรแล้ว หญิงผู้นี้อย่างน้อยก็เห็นวิญญาณของชามูเอลและมันทำให้นางตกใจกลัว จากนั้นนางก็ดูออกว่าผู้ มาเยือนยามคำคืนของนางเป็นใคร นางจึงอุทานต่อซาอูลว่า “โชนพระองค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล” ไม่เป็นที่ชัดเจนว่านางได้ข้อสรุปนั้นได้อย่างไร อาจเป็นไปได้ว่าวิญญาณ ของชามูเอลแจ้งให้นางทราบที่ซาอูลอยู่ที่นั่นด้วย

1 ซมอ 28:13-14 ซาอูลพยายามทำให้นางหายกลัว กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า "อย่ากลัว เลย เจ้าได้เห็นอะไร" และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า "หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้น มาจากแผ่นดิน" อยากรู้ก็ตาม เมื่อถูกถามว่านางเห็นอะไร นางก็ตอบว่า หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้า องค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน อาจเป็นไปได้ว่าแม่แม่มดผู้นี้ไม่เคยเจอกับการตอบรับที่ทรงพลังมาก เช่นนี้มาก่อนในการใช้ศาสตร์ลึกลับของนาง การเอ่ยถึงเทพยเจ้าที่ขึ้นมาจากแผ่นดินน่าจะหมายถึง สิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ขึ้นมาจากแดนคนตายที่อยู่เบื้องล่าง เห็นได้ชัดว่าอำนาจใดก็ตามที่นาง มีก็เป็นมาโดยการอนุญาตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ซาอูลจึงถามว่า **14** "รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร" และนางตอบว่า "เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มี เลื่อคลุมกายอยู่" แม่แม่มดผู้นี้พรรณนาถึงวิญญาณนั้นที่นางเห็นว่าเป็นชายแก่คนหนึ่งทีคลุมกาย ด้วยเสื้อ (นั่นคือ ห่มเสื้อคลุม) ซาอูลก็ทรงทราบว่าเป็นชามูเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึง ดินกราบไหว้ เมื่อเห็นว่าชามูเอลถูกนำตัวขึ้นมาจากเมืองบรมสุขเกษมให้มาอยู่ต่อหน้าเขาจริงๆ ซาอูลก็ได้แต่โน้มกายลงต่อหน้าเขา

หลังจากได้รับอนุญาตจากพระเจ้า หญิงผู้นี้ที่ติดต่อกับโลกวิญญาณก็ได้รับอนุญาตให้นำ ชามูเอลกลับมาจากพวกคนตายได้ชั่วคราว เราควรระลึกว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนกลโกธาและ การฟื้นคืนพระชนม์ ชามูเอลปรากฏตัวในรูปแบบที่ยัง *ไม่เป็นขึ้นจากตาย* หนึ่งในพระสัญญาที่ มหัศจรรย์สำหรับคริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่ก็คือว่า แม้ร่างกายของเราจะถูกฝังไว้เมื่อเสียชีวิต เราก็จะไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าทันทีในรูปวิญญาณ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับ

มา เราก็จะถูกรวมเข้ากับร่างกายของเราอีกครั้งซึ่งจะถูกชุบให้เป็นขึ้นในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีเหมือนพระกายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีของพระองค์

1 ซมอ 28:15 เห็นได้ชัดว่าซามูเอลไม่พอใจกับการกระทำของซาอูล แล้วซามูเอลพูดกับซาอูลว่า "ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม" ซาอูลทรงตอบว่า "ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟีลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี"

เมื่อซามูเอลถามเช่นนั้น ซาอูลก็เล่าย้อนถึงความทุกข์ลำบากที่ตนกำลังเผชิญอยู่ คนฟีลิสเตียได้รุกรานแผ่นดินของเขาแล้ว พระเจ้าไม่ทรงตอบเขา ดังนั้น ซาอูลจึงขอคำปรึกษาจากซามูเอลผ่านทางวิธีที่ชั่วร้าย ดังที่เนื้อหาที่ตามมาจะบันทึกไว้ ซามูเอลไม่ให้คำแนะนำแก่ซาอูลเลย แต่เขากลับประกาศถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่จะเกิดแก่กษัตริย์ที่กลับสัจย์อย่างน่าเกลียดผู้นี้

1 ซมอ 28:16-17 ในการตอบคำถามที่ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงเมินเฉยซาอูล ซามูเอลก็ถามว่า "ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะมาถามข้าพเจ้าทำไมเล่า นี่เท่ากับเขาถามว่า "หากพระเจ้าไม่ยอมช่วยท่านแล้ว ท่านจะมาขอความช่วยเหลือจากข้าพเจ้าทำไม" 17 พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณาจักรนั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนใกล้เคียง คือดาวิด ความหมายอาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสถาปนาดาวิดเพื่อเป็นกษัตริย์แล้ว นอกจากนี้ แม้ว่าซาอูลยังไม่ทราบเรื่องนี้ พระเจ้าก็ทรงฉีกอาณาจักรไปจากมือของเขาแล้วเพื่อมอบให้แก่ดาวิด

1 ซมอ 28:18-19 บางคนก็ตั้งคำถามว่าวิญญาณที่มาปรากฏนี้เป็นวิญญาณของซามูเอลจริงๆหรือเป็นการหลอกลวงของซาตานมากกว่า นั่นก็เป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม เนื้อหาที่ตามมาก็กล่าวชัดเจนว่าผู้ที่พูดกับซาอูลก็กล่าวแทนพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัด มันจึงเป็นไปได้ว่าผู้ที่ซา

อูลเห็นและได้ยินคือซามูเอลจริงๆซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาขึ้นมาทำหน้าที่ผู้พยากรณ์เป็นครั้งสุดท้าย เนื้อหาไม่ได้บ่งบอกว่าผู้ที่ซามูเอลเห็นและได้ยินคือคนอื่นที่ไม่ใช่ซามูเอลเอง

ซามูเอลจึงแจ้งให้ซามูเอลทราบ ว่า เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามาเลข ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้ มันเป็นเพราะการไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยตรงของซามูเอลที่ทำให้เขาต้องตกที่นั่งลำบากในตอนนั้น นอกจากนี้ ซามูเอลกล่าวชัดเจนมากมายว่าซามูเอลกำลังถูกพระเจ้าติสสอน โดยตรง (ให้เราระลึกถึงเหตุการณ์ของ 1 ซามูเอล 13:13-14 และของ 1 ซามูเอล 15:9 และ 28) การไม่เชื่อฟังพระเจ้าส่งผลที่ตามมาอันน่ากลัวโดยตรง นอกจากนี้เช่นในกรณีของซามูเอล การพิพากษาของพระเจ้าไม่ได้มาทันทีหลังความบาปของเขา แต่มาทีหลัง อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงใช้เวลาซามูเอลเพื่อกลับใจใหม่ เขาไม่กลับใจใหม่แต่เริ่มทำเรื่องที่วิปริตมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม พระเจ้าทรงอดทนมานานพอแล้ว ซามูเอลจบสิ้นแล้ว

ในเรื่องนั้น ซามูเอลประกาศว่า **19** ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟิลิเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟิลิเตียด้วย " ซามูเอลทำหน้าที่ผู้พยากรณ์เป็นครั้งสุดท้ายอย่างชัดเจน แน่แน่นอนว่าผ่านทาง การเปิดเผยของพระเจ้า ซามูเอลกล่าวล่วงหน้าว่าในวันถัดไปนั้น พระเจ้าจะทรงมอบอิสราเอลแก่คนฟิลิเตียในการศึก พรุ่งนี้ ซามูเอลและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะสิ้นชีวิตและมาถึงในเมืองบรมสุขเกษม บางคนตั้งคำถามว่าซามูเอลรอดจริงๆหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ตรงนี้มีการบ่งบอกว่าเขารอด ซามูเอลกล่าวว่าในวันถัดไป ซามูเอลจะมาอยู่ด้วยกันกับเขาในที่ๆเขาอยู่ นั่นคือ ในเมืองบรมสุขเกษม นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ เขากับบุตรชายทั้งหลายของเขาจะสิ้นชีวิตในการศึกวันถัดไปนั้น

1 ซมอ 28:20 ซามูเอลไม่ได้ปลอบใจซามูเอลเลย แต่เขากลับแจ้งข่าวร้ายที่สุดแทน ด้วยเหตุนี้ซามูเอลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในทันที กลัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซามูเอล

และไม่มีการล้างเกลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว ซาอูลจบสิ้นแล้ว เขาทราบเรื่องนี้ดีและด้วยเหตุนี้จึงไม่มีเรี่ยวแรงเหลือในตัวเขาเลย

1 ซมอ 28:21-25 ขณะเดียวกัน หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิต และยอมฟังพระคำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ 22 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์" เมื่อเห็นว่าแขกเกียรติยศของนางเป็นทุกข์ใจขนาดไหน หญิงที่ใช้ศาสตร์ลึกลับผู้นี้อย่างน้อยก็เสนออะไรให้เขารับประทาน

23 พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า "ไม่กิน" แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง 24 หญิงนั้นมีลูกวัวอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบฆ่าเสีย เอาแป้งมานวดแป้งทำขนมปังไว้เชื้อ 25 นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปคืนนั้น

น่าสนใจที่ว่าซาอูลเป็นทุกข์เพราะคำพยากรณ์ที่เขาได้ยินมากเสียจนเขาลืมหน้าจะมำลงถึงคืน สุดท้ายแล้วเพราะการกระชั้นกะยอของพวกมหาดเล็กของเขาและหญิงนั้น เขาจึงลุกขึ้นและนั่งบนเตียง หญิงนั้นจึงเตรียมอาหารมื้อหนึ่งที่เหมาะสำหรับเกียรติยศมาให้เขาก่อนเขาจากไปคืนนั้น คำบรรยายเกี่ยวกับจุดจบของซาอูลเริ่มต้นในบทที่ 31 สองบทต่อไปวกกลับไปหาดาวิดและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นกับเขา

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 29: ก่อนการเกิดขึ้นจริงของเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบรรยายไว้ในบทที่แล้ว นักประวัติศาสตร์ท่านนี้หันไปพูดถึงดาวิดและสถานการณ์ของเขาในแผ่นดินฟิลิเตีย ที่นั่น พวกเจ้านายฟิลิเตียคนอื่นๆที่เตรียมทำสงครามกับคนอิสราเอลก็ไม่เห็นด้วยกับการมีดาวิดอยู่ฝ่ายตน ดาวิดจึงถูกบังคับให้หนี

1 ซมอ 29:1

เห็นได้ชัดว่าฉากหลังเกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูก
หมายเหตุไว้ในบทที่แล้ว คนฟิลิสเตียยังไม่ได้ไปยังที่ราบเมืองยิสเรเอล คู่อ้อ 10 ของบทนี้ ดังนั้น
ผู้เขียนท่านนี้จึงกำลังให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆในชีวิตของดาวิดก่อนการรุกราน
อิสราเอลของพวกเขาและการตั้งค่ายของพวกเขาที่ชูเนม ดู 28:4

ฝ่ายคนฟิลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสิ้นอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่
ในเมืองยิสเรเอล อาเฟกเป็นเมืองหนึ่งบนที่ราบชายฝั่งบนชายขอบทิศเหนือของแผ่นดินฟิลิสเตีย
ประมาณสี่สิบกิโลเมตรตอนใต้ของชูเนมในหุบเขาอิสเรเอล ขณะเดียวกัน ซาอูลได้เคลื่อนทัพของเขา
ไปยังปลายด้านตะวันออกของหุบเขาอิสเรเอลแล้วซึ่งมีน้ำพุหนึ่งอยู่ที่นั่น เมื่อรวมข้อมูลนี้กับ
ข้อมูลที่ให้ไว้แล้วใน 28:4 เห็นได้ชัดว่าค่ายพักของซาอูลอยู่ข้างๆน้ำพุแห่งหนึ่งที่อยู่ติดกับภูเขา
กิลโบอา

1 ซมอ 29:2

ขณะเดียวกัน ในการเตรียมพร้อมสำหรับการสงครามที่จะเกิดขึ้น
เจ้านายฟิลิสเตียเดินทางไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกอง
หลังกับอาคิช คำที่แปลว่า กองหลัง (อาคาโรวัน) มีความหมายว่า 'ด้านหลัง' หรือ 'การระวังหลัง'
ในการเดินขบวนทางทหารก่อนการสู้รบจริง ทหารฟิลิสเตียหลายหน่วยก็เดินขบวนเพื่อการ
ตรวจตราโดยมีอาคิชกับคนของเขาอยู่หลังสุด คนของดาวิดเดินตามมาเป็นกองหลังของคน
ทั้งหมด

1 ซมอ 29:3-5

เกิดการโต้เถียงกันยกใหญ่เมื่อพวกเจ้านายของคนฟิลิสเตียที่เหลือ
สังเกตเห็นดาวิดกับคนของเขาอยู่ในแถวของพวกเขาด้วย แล้วเจ้านายของคนฟิลิสเตียกล่าวว่า
"พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่" และอาคิชก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟิลิสเตียว่า "นี่คือดาวิด
มหาดเล็กซาอูลกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขาหนีมา
หาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย" อาคิชพยายามปกป้องดาวิดโดยกล่าวว่าเขา
ได้อยู่กับตนมาไม่เพียงหลายวันเท่านั้นแต่มากกว่าหนึ่งปีด้วย ดู 1 ซามูเอล 27:7 อาคิชไม่มีเรื่อง
ต้องบ่นเกี่ยวกับดาวิดเลย

อย่างไรก็ตาม พวกเพื่อนๆชาวฟิลิปปินส์ของเขาที่ไม่ปักใจเชื่อ 4 แต่เจ้านายฟิลิปปินส์โกรธท่าน และเจ้านายฟิลิปปินส์ทูลท่านว่า "ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคืนดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศรัทธาของคนที่นี่ดอกหรือ"

พวกผู้บัญชาการชาวฟิลิปปินส์ที่เหลือสั่งอาคิซให้ส่งดาวิดกลับไป พวกเขากลัวว่าในการศึกที่จะมีขึ้นนั้น ดาวิดจะคืนดีกับซาอูลและหันมาเล่นงานกำลังพลของคนฟิลิปปินส์จากด้านหลังของพวกเขา พวกเขาไม่อยากจะเกี่ยวข้องอะไรกับเขาเลย

นอกจากนี้ พวกเขาเตือนความจำอาคิซว่า 5 คนนี้ดาวิดมิใช่หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรำรับกันว่า "ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ" คนเป็นหมื่นๆที่ถูกฆ่าโดยดาวิดนั้น (ไม่ว่าจะฆ่าจริงๆหรือเป็นคำเปรียบเปรยก็ตาม) อันที่จริงแล้วก็เป็นคนฟิลิปปินส์ เหล่าผู้บัญชาการคนฟิลิปปินส์ทราบเรื่องนั้นและพวกเขาจึงไม่ยอมให้ดาวิดเป็นพันธมิตรด้วย

สิ่งที่เกิดขึ้นตรงนี้ก็ต่อพระเจ้าทรงขัดขวางมิให้ดาวิดสู้กับประชาชนของเขาเอง แม้ว่าดาวิดเริ่มท้อใจและหนีไปหาพวกฟิลิปปินส์แล้วก็ตาม พระเจ้าก็จะไม่ยอมให้เขาสู้โดยอยู่ฝ่ายคนเหล่านั้น พระเจ้าทรงมีสิ่งที่ยิ่งใหญ่เตรียมไว้สำหรับดาวิด พระองค์จึงทรงเข้าแทรกแซงอย่างน่าอัศจรรย์

1 ซมอ 29:6-7 เมื่อเซ็งกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็คือเป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน 7 ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อมิให้เป็นที่ยึดใจเจ้านายฟิลิปปินส์ทั้งหลาย"

แม้กระทั่งในแผ่นดินฟิลิเตีย ดาวิดก็ยังประพฤติตัวอย่างซื่อตรง เขาเป็นคนชอบธรรม แม้เขาท้อใจเพราะเหตุซาอูลก็ตาม ถึงกระนั้น อาคิซก็บอกให้ดาวิดไปเพื่อเห็นแก่น้ำสหายชาวฟิลิเตียของเขา

1 ซมอ 29:8-10 ดาวิดทักท้วงว่า และดาวิดก็ทูลอาคิซว่า "แต่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการ จนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์"

อย่างไรก็ตาม อาคิซได้แต่ตอบเขาว่า 9 "เราทราบแล้วว่าในสายตาของเราท่านคืออย่างทูดสวรรคตองค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิเตียกล่าวว่า 'อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย' 10 เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด พอมิแสงก็จงออกเดิน"

กระทั่งในแผ่นดินของพระต่างดาว ดาวิดก็ทิ้งคำพยานที่ดีไว้ การที่อาคิซเอ่ยถึง "พวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน" ก็เป็นวิธีของเขาในการพูดถึงคนของดาวิด จากที่อาคิซเห็น คนของดาวิดที่เป็นคนฮีบรูจริงๆแล้วก็เป็นผู้รับใช้ของซาอูล เขาจึงสั่งดาวิดให้ออกเดินทางแต่เช้าตรู่วันถัดไป

1 ซมอ 29:11 ดังนั้นดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มืดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิเตีย แต่คนฟิลิเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล เราจำได้จากข้อ 1 ว่าเหตุการณ์ที่ถูกบรรยายถึงด้านบนเกิดขึ้นที่อาเฟก ประมาณครึ่งทางระหว่างแผ่นดินฟิลิเตียกับที่ราบยิสเรเอลซึ่งเป็นที่ๆการศึกษาจะเกิดขึ้น ดาวิดจึงกลับไปทางใต้สู่ศีกลาซึ่งเป็นที่ๆค่ายที่มั่นของพวกเขาอยู่ พวกเขาหาว่าไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นตอนที่พวกเขาไม่อยู่

ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 30: บทถัดไปนี้ของ 1 ซามูเอล นำเสนอเหตุการณ์เกี่ยวกับคนอามาเลขที่มาปล้นเมืองสิกลากตอนที่ดาวิดไม่อยู่และปฏิกิริยาของดาวิดที่มีต่อเหตุการณ์นี้ มันเป็นบทแห่งความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ในช่วงเวลาแห่งความตึงเครียดยิ่งนัก

1 ซมอ 30:1-3 พอลกลับมายังค่ายที่มั่นของพวกเขาหลังจากถูกปล้นโดยพวกขุนศึกฟีลิสเตีย ดาวิดกับคนของเขาก็พบกับข่าวร้าย อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองสิกลากปรากฏว่าคนอามาเลขได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นสิกลากแล้ว เขาชนะสิกลากและเผาเสียด้วยไฟ

ตอนที่พวกเขาไม่อยู่ พวกกองปล้นของคนอามาเลขก็มาปล้นเมืองสิกลากและเผามันเสีย คนอามาเลขเป็นศัตรูอันยาวนานของคนอิสราเอลที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของพวกเขาไปทางเขตแดนซีนาย ยิ่งกว่านั้น คนเหล่านี้ยังอาฆาตแค้นดาวิดที่ไปปล้นพวกเขาตั้งที่มีบันทึกไว้ใน 1 ซามูเอล 27:8

นอกจากนี้ ในการปล้นเมืองสิกลาก คนเหล่านี้ 2 จับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้นไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา แม้มิได้ฆ่าพวกผู้หญิงและเด็กของดาวิดกับคนของเขา คนอามาเลขที่มาปล้นก็จับตัวพวกเขาไปอยู่ดี ดังนั้น 3 เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาที่ตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภรรยาที่บุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย ช่างเป็นการต้อนรับกลับบ้านอันเลวร้ายจริงๆ!

1 ซมอ 30:4-5 ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่าดาวิดกับคนของเขาเป็นทุกข์ใจยิ่งนัก แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องไห้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องไห้อีก พวกเขาร้องไห้เสียงดังจนร้องต่อไปอีกไม่ไหว 5 อาหิโนอัมชาวอิสเรเอล และอาบีกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย ไม่มีใครที่ไม่ได้รับผลกระทบจากหายนะครั้งนี้ รวมถึงดาวิดด้วย

1 ซมอ 30:6 อย่างไรก็ตามม อารมณ์ของคนของดาวิดก็เปลี่ยนจากความโศกเศร้าเป็นความโกรธอย่างรวดเร็ว พวกเขามองหาแพะรับบาปทันทีและโทษดาวิดว่าเป็นต้นเหตุของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่าเขาวางทำงานเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

นี่ทำให้เราได้เห็นถึงอุปนิสัยฝ่ายวิญญาณของดาวิด ดาวิดไม่เพียงเป็นทุกข์อย่างหนักเพราะความสูญเสียของเขาเองเท่านั้น แต่คนของเขายังหันมาเล่นงานเขาอีกด้วย แต่ในโมงที่มีดมิดนั้น ดาวิดก็หัน ไปยังที่พึ่งหนึ่งเดียวของเขา เขา “ก็มีกำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” ที่น่าสนใจก็คือว่าคำที่แปลว่า มีกำลังขึ้น (ชาฮัค) ปกติแล้วมีความหมายว่า ‘เสริมกำลัง’ แม้ว่าโลกทั้งใบของเขาดูเหมือนกำลังถล่มใส่หัวเขา ดาวิดก็เสาะหาและพบพละกำลังในองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่ยังเป็นบทเรียนหนึ่งสำหรับประชากรของพระเจ้าจนทุกวันนี้ เหมือนที่ดาวิดจะเขียนต่อมาในเพลงสดุดีหลายบทของเขา เขามักทูลขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นพละกำลังของเขา ดูเพลงสดุดี 18:2, 25:1-2, 34:1, 8, 40:1, 2 ฯลฯ

1 ซมอ 30:7-8 แต่นั้น ไม่ใช่ที่พึ่งหนึ่งเดียวที่ดาวิดแสวงหาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ในโมงที่มีดมิดนั้น ดาวิดจึงพบกับอาบียาธาร์ปุโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลคว่า "ขอนำเอโฟดมาให้ข้าพเจ้า" อาบียาธาร์ก็นำเอโฟดมาให้ดาวิด อาบียาธาร์ปุโรหิตได้หนีมาหาดาวิดเมื่อโคเอกฆ่าบิดาและพี่น้องของเขาซึ่งเป็นปุโรหิต ตอนที่หนีมาเขาได้เอาเอโฟดของมหาปุโรหิตติดมือมาด้วย ในเอโฟดของมหาปุโรหิตมีอูริมและธูมิมมิที่ใช้เพื่อขอการทรงนำของพระเจ้าในเรื่องหนึ่งๆ

ดังนั้น 8 ดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะจับทันเขาหรือ" พระองค์ตอบท่านว่า "จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่"

ในโมงที่มีดมิดยิ่งนัก ดาวิดขอการทรงนำของพระเจ้า เขาไปอธิษฐานและถามพระเจ้าว่าเขาควรไล่ติดตามคนอามาเลขหรือไม่ ดาวิดได้ประโยชน์จากอูริมและธูมิมซึ่งเป็นก้อนหิน

ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่บนเอโฝด ด้วยวิธีที่ไม่ได้ถูกอธิบายไว้ พระเจ้าจะทรงบอกพระประสงค์ของพระองค์ผ่านทางหินสองก้อนนั้น พวกมันอาจถูกทอดเหมือนลูกเต๋าและวิธีที่หินทั้งสองตกลงบนพื้นก็อาจบ่งบอกว่าใช่หรือไม่ใช่สำหรับคำถามนั้นๆ เราทุกวันนี้ไม่มีสิทธิ์ใช้อูริมและธูมิมแล้ว อย่างไรก็ตาม เรายังสามารถมาหาพระเจ้าเพื่อขอการทรงนำของพระองค์ได้อยู่ คุณ
หมายเหตุสำหรับสุภายิต 3:5-6

ในการเสาะหาพระפקตร์ของพระเจ้าในเรื่องนั้น เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงบอกดาวิดให้ไล่ตามคนอามาเลขไป นอกจากนี้ ในการไล่ตามนั้น ดาวิดกับคนของเขาจะได้ทุกอย่างที่ถูกเอาไปกลับคืนมาด้วย

1 ซมอ 30:9-10 เมื่อได้รับกำลังใจเช่นนั้น ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธารเบโสร คนที่ล่าหลังก็พักอยู่ที่นั่น ลำธารเบโสรอยู่ห่างไปประมาณสิบไมล์ทางตอนใต้ของศิกลาท มันไหลลงสู่ทะเลนั้นที่อยู่ทางใต้ของกาซา คนทั้งหมดหกร้อยคนของดาวิดมาไกลถึงเพียงนี้ แต่บางคนก็หยุดอยู่ที่ลำธารนั้น เห็นได้ชัดว่า พวกเขาหมดแรงจากการจำใจไล่ติดตาม **10** แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโสรก็หยุดพักอยู่ สองร้อยคนอยู่เรียงท้าย สี่ร้อยคนเดินทางต่อไปกับดาวิด

1 ซมอ 30:11-12 ขณะที่พวกเขาไล่ติดตามไปอยู่นั้น เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม **12** และให้ขนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่อองุ่นแห่งสองช่อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว ชายผู้น่าสงสารคนนั้นเกือบขาดน้ำตายและหิวตายหลังจากถูกปล่อยทิ้งไว้เป็นเวลาสามวันเต็มๆ ในดินแดนคูทะเลทรายที่อยู่ใกล้เคียง

1 ซมอ 30:13-14 ชายคนนั้นจึงถูกไต่สวน และดาวิดถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามา

เลขคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้ ขณะกำลังออกปล้นอยู่ นายชาวอามาเลขของเขาก็ไม่ตะจิตตะขวงใจเลยกับการทิ้งผู้รับใช้ที่ป่วยของเขาให้ดูแลตัวเอง ผู้รับใช้คนนี้ก็กล่าวต่อไปอีกว่า 14 เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคนเคเรธิ และปล้นที่สวนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาเลบ และเราเผาเมืองสิกลากเสียด้วยไฟ"

เขตแดนที่เรียกว่า "ถิ่นใต้ของคนเคเรธิ" (หรือเนเกฟของคนเคเรธิ) เป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินฟิลิสเตียที่ใหญ่กว่า คนอามาเลขจึงออกปล้นทั้งแผ่นดินฟิลิสเตียตอนใต้และเนเกฟ (ทิศใต้) ของคาเลบในยูดาห์ พวกเขาเผชิญไปที่เมืองสิกลากและเผามันด้วย คนอามาเลขน่าจะรู้ว่านี่เป็นค่ายฐานที่มั่นของดาวิดและเพื่อแก้แค้นเขาพวกเขาจึงเผาและปล้นสดมภ์เมืองนั้นเสีย นอกจากนี้ คนอามาเลขอาจทราบด้วยว่าดาวิดได้ร่วมสมทบเข้ากับคนฟิลิสเตียแล้วซึ่งต่างเตรียมตัวทำสงครามกับซาอูลที่ยิสเรเอล พวกเขาจึงอาจมีใจกล้าที่จะปล้นเมืองสิกลาก

1 ซมอ 30:15-16 ดาวิดจึงไต่สวนชาวอียิปต์คนนี้ต่อไป ดาวิดถามเขาว่า "เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่" เขาตอบว่า "ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น" ก่อนที่จะให้ความร่วมมือกับดาวิดต่อไป ชาวอียิปต์คนนี้ก็ขอให้ดาวิดปฏิญาณต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าเขาจะไว้ชีวิตตน แม้มิได้ระบุไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าดาวิดตกลงตามนั้น เห็นได้ชัดว่าชายผู้นี้รู้ว่านายเก่าของตนนั้นพักอยู่ที่ไหน

ดังนั้น 16 เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแฝกกันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขาริบได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟิลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์ ความหมายที่สื่อจากเนื้อหาตรงนี้ก็คือว่า ค่ายพักของคนอามาเลขอยู่ลงไปตามทางใต้และเห็นได้ชัดว่าอยู่ในหุบเขากว้าง พวกเขากำลังฉลองความสำเร็จของตัวเองในการปล้นแผ่นดินฟิลิสเตียตอนใต้และยูดาห์ ดาวิดซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากชาวอียิปต์คนนั้นก็มองเห็นศัตรูของเขากินเลี้ยงกันอยู่เบื้องล่าง ภารกิจสอดแนมของเขาดำเนินไปโดยที่ไม่มีใครเห็น

1 ซมอ 30:17-20 ดาวิดจึงตั้งกำลังพลของเขาและโจมตีแบบไม่บอกกล่าวล่วงหน้า ในหุบเขานั้น และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพล้เพล้จนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งขี้อูฐหนีไป การโจมตีแบบเล่นทีผลของดาวิดทำให้คนอามาเลขตั้งตัวไม่ติดจริงๆ ดาวิดจึงโจมตีตอนตะวันตกดินของวันนั้นและโจมตีต่อไปตลอดคืนนั้นจนถึงตะวันตกดินของวันถัดไป คนอามาเลขที่หนีไปได้ทั้งหมดมีสี่ร้อยคนซึ่งเป็นคนหนุ่มที่ขึ้นขี้อูฐหนีไปอย่างรวดเร็ว ดาวิดมีคนเพียงสี่ร้อยคน ที่สื่อจากข้อเท็จจริงที่ว่าคนอามาเลขสี่ร้อยคนหนีไปได้ก็คือว่า กำลังพลของพวกเขามีเยอะกว่านั้นมาก กระนั้นพระเจ้าก็ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่ดาวิด

เหมือนที่พระเจ้าได้ตรัสกับเขาไว้ล่วงหน้า **18** ดาวิดได้สิ่งของต่างๆที่คนอามาเลขรีบคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้ **19** ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่รีบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คืนมาหมด ทุกสิ่งและทุกคนที่ถูกคนอามาเลขเอาไปถูกเอากลับคืนมาได้หมด ยิ่งกว่านั้น **20** ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า "นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดรีบมา" เห็นได้ชัดว่าปศุสัตว์ที่ว่านั้นเป็นสิ่งที่ถูกเอาไปตอนที่คนอามาเลขปล้นแผ่นดินฟิลิสเตีย ดาวิดจึงเอาสัตว์เหล่านี้มาพร้อมกับปศุสัตว์ของพวกเขาเองที่ถูกเอากลับคืนมาด้วย มันกลายเป็นของรีบแห่งการสงครามของเขา

1 ซมอ 30:21-22 หลังจากชัยชนะครั้งใหญ่ของพวกเขา แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลำธารเบโสร์ และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็ค้ำับเขาทั้งหลาย เมื่อกลับมาถึงคนของเขาที่เหลือซึ่งพักผ่อนแรงอยู่ที่ลำธารเบโสร์ พวกเขา ก็ค้ำับกันและกัน

อย่างไรก็ตาม **22** คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า "เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เรารีบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพาภรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน" พวกคนอารมณ์ร้อนที่ทำตัวแบบเด็กๆในพรรคพวกของดาวิดเรียก

ร้องให้เพื่อนทหารที่หมดแรงของพวกเขาไม่ได้รับส่วนแบ่งในของริบของพวกเขาเลยยกเว้นแต่ให้ครอบครัวของพวกเขาถูกส่งคืนให้แก่พวกเขาเท่านั้น เท่าที่พวกเขารู้ คนก็เกลียดเหล่านั้นแค่เก็บของและไปที่อื่นได้แล้ว

1 ซมอ 30:23-25 ดาวิดไม่ขอมีส่วนกับจิตใจที่คิดเล็กคิน้อยและเจ้าคิดเจ้าแค้นเช่นนั้นเลย แต่ดาวิดกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้กับเราไว้ในมือของเรา ดาวิดมีความเป็นผู้ใหญ่และวิจารณ์ญาติที่ดีที่จะตระหนักว่าพระเจ้าได้ประทานชัยชนะแก่พวกเขาแล้วและเขาจะไม่ยอมให้มีการแตกแยกกันในหมู่พวกเขาด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนั้นเลย

ดาวิดกล่าวต่อไปว่า **24** ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปรบได้ส่วนแบ่งของเขอย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน" เท่าที่ดาวิดทราบ คนเหล่านั้นที่ทำหน้าที่เป็นกองระวังหลังและอยู่เฝ้ากองสัมภาระจะได้รับส่วนแบ่งในของริบแห่งชัยชนะนั้นด้วย พวกเขาจะแบ่งของริบกับคนเหล่านั้นด้วย นอกจากนี้ **25** ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้ วิจารณ์ญาติที่มีปัญญาของดาวิดในเรื่องนี้กลายเป็นกฎสำหรับคนรุ่นต่อไป

1 ซมอ 30:26-31 คนอามาเลขได้ปล้นถิ่นใต้บางส่วนของแผ่นดินยูดาห์ด้วยในระหว่างการออกปล้นของพวกเขา ดังนั้น เมื่อดาวิดมาถึงเมืองสิกลากแล้ว ก็ส่งของที่ริบได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่าน ซึ่งเป็นส่วนของของริบจากศัตรูของพระเยโฮวาห์" อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อกลับมาถึงเมืองสิกลากแล้ว ดาวิดก็ตั้งใจว่าจะสร้างมันขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ที่นั่น เขาไม่มีที่อื่นที่จะไปแล้ว อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเขาก็คืนสิ่งที่คนอามาเลขเอาไปแก่พวกพี่น้องของเขาในยูดาห์ตอนใต้ด้วยใจกรุณา

ยิ่งกว่านั้น ดาวิดยังส่งของริบบางส่วน **27** แก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยัททีร์ **28** ในอารอเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา **29** ในราคาล ในหัวเมืองของคนเยรามเอล

ในหัวเมืองของคนเคไนต์ 30 ในโธรมาร์ ในโคราซาน ในอาธาค 31 ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบล
ที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปๆมาๆ

สถานที่แต่ละแห่งด้านบนเป็นชุมชนต่างๆในยูดาห์ (เบธเอลน่าจะหมายถึงศิรียาทเยออาริม
ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อเบธเอลด้วย) สถานที่ทุกแห่งที่ดาวิดเคยไปบ่อยๆก่อนหน้านั้นได้มีส่วนแบ่ง
ในชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของเขาเหนือคนอามาเลซด้วย เราไม่เพียงเห็นได้ชัดถึงความเอื้อเฟื้อของดา
วิดเท่านั้น แต่เห็นถึงความเฉลียวฉลาดในเรื่องการเมืองของเขาด้วย แม้ว่าซาอูลยังคงเป็นศัตรูคู่
อาฆาตของเขายู่ ดาวิดก็กำลังสร้างสะพานเชื่อมไปหาพวกพี่น้องของเขาในยูดาห์อย่างเงียบๆ

*ภาพรวมของ 1 ซามูเอล 31: จุดสนใจของบทสุดท้ายนี้ของ 1 ซามูเอลคราวนี้ย้อนกลับ
มายังเหตุการณ์เหล่านั้นที่ล้อมรอบซาอูลแล้ว ขณะที่ดาวิดกำลังง่วนอยู่กับการผจญภัยของเขากับ
คนอามาเลซ ซาอูลก็กำลังจะมาประลองฝีมือกับคนฟิลิสเตีย เนื้อหาเล่าเรื่องต่อจากที่ค้างไว้
ชั่วคราวในตอนท้ายของบทที่ 28 คนอิสราเอลพ่ายแพ้ในวันนั้นและซาอูลกับบุตรชายสามคน
จากสี่คนของเขาก็ถูกฆ่าตาย บทนี้บันทึกเกี่ยวกับวันร้ายนั้นและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหลัง
จากนั้นทันที*

1 ซมอ 31:1-2 เนื้อหาเล่าเรื่องต่อจากที่ค้างไว้ในตอนท้ายของบทที่ 28 ซาอูลใช้
เวลาในคืนนั้น ไปกับการเข้าทรงของแม่มดแห่งบ้านเอนโดร์ ซามูเอลได้แจ้งให้เขาทราบแล้วว่า
เขาจะตายในวันถัดไป เรื่องราวในบทนี้ก็เล่าต่อจากเหตุการณ์ตอนนั้น

ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย
ล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา 2 และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตีย
ยกทัพมายังนาธาน อาบีนาดับ และมัดคีชวาราชโอรสของซาอูลเสีย

ภูเขากิลโบอาเป็นแดนเทือกเขาที่โผล่ขึ้นจากปลายด้านตะวันออกเฉียงใต้ของหุบเขาอิสเร
เอล ที่นั่นการศึกปะทุขึ้นระหว่างกำลังพลของซาอูลกับคนฟิลิสเตีย คนอิสราเอลพลีชีพลงใน

การศึคนั้นเพราะว่าหลายคนถูกฆ่าตายที่ภูเขากิลโบอา คนอิสราเอลส่วนที่เหลือ (ซึ่งรวมถึงซาอูลกับบุตรชายทั้งสามของเขาด้วย) หนีไปตอนถูกตีแตกโดยมีคนฟิลิเตียไล่ตามพวกเขาไปติดๆ นำเสร้าน้ำสำหรับซาอูลที่คนฟิลิเตียตามทันพวกของเขาและฆ่าบุตรชายทั้งสามคนของเขาเสีย คือโยนาธาน อาปีนาคับ และมัลลึชวา เห็นได้ชัดว่าอิซโบเซทไม่ได้มีส่วนร่วมในการศึกครั้งนี้

1 ซมอ 31:3 หนีไปได้ชั่วคราว การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป นักรบมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักรบ ซาอูลได้รับบาดเจ็บปางตายเมื่อพวกนักรบชาวฟิลิเตียยิงโดนเขาเข้า

1 ซมอ 31:4-5 เมื่อดูออกว่าความตายกำลังเข้ามาใกล้ แล้วซาอูลรับตั้งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า "จงชักดาบออก แทะเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาแทะเราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา" แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น เพราะกลัวการดูถูกและอาจกลัวความทรमानของการถูกฆ่าตายโดยพวกศัตรูของเขาที่เป็นคนต่างชาติ ซาอูลจึงขอให้คนถือเครื่องอาวุธของตนจัดการตนให้เสร็จๆ ไป ชายหนุ่มคนนั้นปฏิเสธ โดยอาจรู้ว่าเขากำลังจะฆ่าผู้ได้รับการทรงเจิมของพระเจ้า ดังนั้น ซาอูลจึงล้มทับดาบของตัวเอง

มีความสับสนอยู่บ้างเกี่ยวกับการเสียชีวิตจริงๆของซาอูล แม้ที่เดียวเขาได้รับบาดเจ็บปางตายโดยน้ำมือของคนฟิลิเตีย เมื่อคนถือเครื่องอาวุธของเขาปฏิเสธที่จะฆ่าเขา ซาอูลก็ล้มทับดาบของตัวเองโดยหวังว่านั่นจะเป็นจุดจบของเขา อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ตายทันที 2 ซามูเอล 1:6-10 บันทึกคำพยานของคนอามาเลขที่ผ่านมากคนหนึ่งซึ่งมาเจอซาอูลเข้าพอดี ที่นั่นซาอูลซึ่งได้รับบาดเจ็บเพราะบาดแผลหลายแผล ก็ยืนตัวเองกับหอกของตนและขอให้คนอามาเลขที่ผ่านมากคนนี้ปลิดชีพเขาให้เสร็จๆไป เขาก็ทำตามทีขอ

ขณะเดียวกัน คนถือเครื่องอาวุธของซาอูลก็คิดเอาเองว่านายของตนเสียชีวิตแล้ว 5 และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย

1 ซมอ 31:6-7 นั่นเป็นวันที่มีดหม่นสำหรับคนอิสราเอล ดังนั้น ชาอูลก็

สิ้นพระชนม์ ราชโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิตตลอด จนคนของพระองค์
ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน 7 เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำ
จอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าชาอูลกับราชโอรสของพระองค์สิ้นชีพแล้ว
เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสียหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น เมื่อกำลังพลที่เหลือ
อยู่ของชาอูลซึ่งอยู่อีกด้านของหุบเขาอิสเรเอลเห็นว่ามัธริย์ของตนสิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาก็หนีไป
คนอิสราเอลทั้งหมดในเขตแดนนั้นซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนก็หนีไปกันหมดเช่นกัน
ระยะทางจากภูเขากิลโบอาซึ่งเป็นที่ๆการศึกษาเริ่มขึ้นไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดนคิดเป็นระยะทาง
ประมาณสิบห้าไมล์ตามระยะทางอิกาบินไป จากนั้นคนฟิลิสเตียก็ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในเมือง
ต่างๆที่ว่างเปล่าแล้วของอิสราเอลในเขตแดนนั้น

1 ซมอ 31:8-10 เนื้อหากลับมาพูดถึงผลพวงที่ตามมาของการศึกนั้น อยู่มาในวัน

รุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพชาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่
บนภูเขากิลโบอา 9 พวกเขาตัดพระเศียรของชาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้
สื่อสารออกไปทั่วแผ่นดินฟิลิสเตีย เพื่อประกาศนำเอาข่าวนี้ในเรือนรูปเคารพ และในท่ามกลาง
ประชาชนของเขา ชาอูลมีเหตุผลอันชอบธรรมแล้วที่ไม่อยากตายด้วยน้ำมือของคนฟิลิสเตีย เมื่อ
พวกเขาพบศพของเขาในวันถัดมา พวกเขาก็ไม่เพียงถอดเครื่องอาวุธของเขาออกไปเท่านั้น แต่
ยังตัดศีรษะของเขาออกด้วย พวกเขาจึงส่งเครื่องอาวุธของเขากลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตียเพื่อเป็น
ถ้วยรางวัลแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของตน พวกเขาจึงสิงโลดในวิหารพระต่างตัวของตนเพราะ
ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาที่มีเหนือชาอูลและคนอิสราเอล

10 เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์บรรจุไว้ในวิหารของพระอัชทาโรท และมัดพระศพ
ของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธซาน เครื่องอาวุธของชาอูลไปลงเอยอยู่ในวิหารของพระอัช
ทาโรท ซึ่งเป็นรูปเคารพของเจ้าแม่ของคนคานาอัน ขณะเดียวกัน คนฟิลิสเตียก็เอาศพที่ถูกตัด
ศีรษะแล้วของชาอูลไปตอกติดไว้กับกำแพงเมืองที่ชื่อว่าเบธซาน (เบท เซอาน ในอิสราเอล

ปัจจุบัน) เบรชานเป็นเมืองหนึ่งบนชายขอบด้านทิศตะวันตกของหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน เหมือนที่ซาอูลเคยกล่าว คนฟิลิเตียหาทางที่จะทำอะไรก็ได้เพื่อทำให้เขาสิ้นศักดิ์ศรี

1 ซมอ 31:11-13 ข้าพเจ้าแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วไม่ใช่แค่เรื่องความพ่ายแพ้ของซาอูลเท่านั้นแต่เรื่องการปฏิบัติอย่างเหยียดหยามที่คนฟิลิเตียกระทำกับศพของเขาด้วย ดังนั้นเมื่อชาวยาเบชกิเลอาดได้ยินว่าคนฟิลิเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล 12 ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินคืนยังรุ่งไปปลดพระศพของซาอูล และศพราชโอรสทั้งสามลงเสียจากกำแพงเมืองเบรชาน และมาที่เมืองยาเบช ถวายพระเพลิงเสียที่นั่น 13 เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งในยาเบช และอดอาหารเจ็ดวัน

ยาเบชกิเลอาดเป็นชุมชนของคนอิสราเอลในกิเลอาดประมาณสิบไมล์ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพวกเขาได้ข่าวว่าเกิดอะไรขึ้นกับซาอูลและการที่คนฟิลิเตียได้กระทำต่อศพของเขาอย่างเหยียดหยาม พวกเขาจึงลุกขึ้นทันทีและเดินทางตลอดทั้งคืนเพื่อไปเอาศพของซาอูลและบุตรชายทั้งสามของเขาคืนมา พอเอาศพของคนเหล่านั้นกลับคืนมาแล้ว พวกเขาก็เอาศพเหล่านั้นกลับไปยังยาเบช

ไม่มีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อไป มันเป็นเรื่องแปลกสำหรับธรรมเนียมของคนฮีบรูที่จะเผาศพคนตายในหมู่พวกเขา ด้วยเหตุนี้ บางคนจึงถือทฤษฎีที่ว่า เมื่อเอาศพของซาอูลและเหล่าบุตรชายของเขากลับคืนมาแล้ว พวกเขาก็ก่อไฟให้แก่คนเหล่านั้น นั่นคือพวกเขาก่อกองไฟกองใหญ่เพื่อเป็นที่ระลึกถึงคนเหล่านั้น แน่แน่นอนว่ามันเป็นเช่นนั้นในการฝังศพกษัตริย์ยิวองค์ต่อๆมา ดู 2 พงสาวดาร 16:14 และ 21:19

อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าศพเหล่านั้นถูกเผาเพียงแค่นั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขากลัวว่าคนฟิลิเตียจะมาและกระทำหิมนเกียรติศพของซาอูลและบุตรทั้งสามของเขาอีก ถึงอย่างไรแล้ว พวกเขาก็เอากระดูกของกษัตริย์ของพวกเขาและโอรสทั้งสามของท่านไปฝัง เมืองยาเบชจึงไว้ทุกข์เป็นเวลาเจ็ดวันโดยการอดอาหารให้แก่กษัตริย์ที่สิ้นพระชนม์แล้วของ

ตน ดาวิดจะประกาศเกียรติคุณของชาวยาเบซินไม่ช้าสำหรับความกล้าหาญของพวกเขาในการ
ให้เกียรติซาอูล หนังสือ 1 ซามูเอลจึงจบลงเพียงเท่านี้